

11.616

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA

Dr. G. SZABÓ ZSÓFIA
Hírlapkiadó
Kövesdáksepi
1928/126



TARNAY VERONIKA

Angelo felvétele
V., Vilmos császár út 14

-19.

V. ÉVFOLYAM. 1. SZÁM

• ÁRA 80 FILLÉR •

BUDAPEST, 1928 JANUÁR 1

11/11



MAGYAR ÚR-ASSZONYOK LAPJA

Szépirodalmi, társadalmi és háztartási folyóirat • Megjelenik minden hónapban háromszor: 1-én, 10-én, 20-án • Szerkesztőség és kiadóhivatal: VI., Jókai uccsa 37. szám (Berlini tér sarok) • Előfizetési ár: egész évre 17 pengő, félévre 9 pengő, negyedévre 6 pengő

Főszerkesztő: KERTÉSZ BÉLA

Úr-ima 1927 Szilveszterén

Írta: HARASZTHY LAJOS



Mi Atyánk, Hadúr, mennyekben ki vagy,
esedezőnk, bennünket el ne hagyj,
s amely minket lángoszlopként vezet:
szenteltesd meg a Te nagy neved!
Évet temetvén, Hozzád fordulunk,
Veled essék meg e mi gyásztorunk
s nagy bús siralmaink sorsát ha váltod:
ó, jöjjön el a Te szabad országod!
Fordítsd tőlünk e keserű pohárt,
havagy pediglen úgy véled, nem árt,
amellyel csak javunk akarhatod:
legyen meg a Te szent akaratom,
valamint a magasságos mennyégben,
azonképp itt a földön is, e népen.
Határaink, igazságunk, jogunk,
mikéért súlyos keresztet hordozunk,
s amit ma még esdvén esdekelünk:
add meg a mindennapi kenyerünk!
Bocsásd meg vétkeinket, amiképp
— bár mindjűk csupa bűnös, céda nép
s a csonka testünkön ütött sebek
kegyetlenül sajognak, vérzenek —
keserűn beharapva büszke szájunk
s kezünk ökölben: mi is megbocsátunk
nekik, kik ellenünk vétettek.
S midőn már-már csordultig a kehely
s lelkünket méltán harag önti el
s noha eltépett, rab testvéreink
hullt vére már bosszúért égre int,
igaztalan bántalmaink miatt

fölgerjedvén, megannyi hű fiad
neveddel röntünk a gazokra majd
s torkukba fojtsuk a végső sóhajt,
szilaj elszántan nekikeseredve:
Urunk, ne vigy minket a kisértetbe!
De üzd el, kérünk, a hitványakat,
kik mindenünkből már kifosztanak,
fajunk kiirtják, földünk elveszik,
telhetlenül misem elég nekik;
akiknek álnok, kapzsi, rút, kaján,
sötét lelkét megszállta Arimán;
e gyáva, korcs, élősködő hadat,
amíg az indulat el nem ragad,
hisz részünket kivettük már a rosszból:
jaj, szabadíts meg minket a gonosztól!
Hadúr Atyánk, fölséges Istenünk,
pillantásodon néped ezre csüng,
meghallgatást találjon hő imánk
s amit kérünk, ó add meg, nézz reánk:
múlják el, add, egünkről a ború,
új esztendőnk ne légyen szomorú.
S ha néped érdem híján volna tán,
értük, kik a magyar mult-Golgotán
oly sokan ontották a hősi vért,
mártírjaink szent érdemeiért,
Mert végtelen kegyelmed csupa bőség:
Tiéd az ország, hatalom s dicsőség!
Add, mert néped nem tűrhet már soká, nem.
Ugy légyen... most és mindörökké... ámen.

Újév Asszonyához

Köszöntő 1928-ra

Asszonyom, a fátyollal takart jövődő bizonytalanságából engedje meg, hogy még csak néhány percre a Ma bizonyosságába kapaszkodjam. Csak egy percre, csak addig, amíg alázatos meghajlással búcsúozom a Maga szomorú elődjétől, a Tegnap koronás kiratynőjétől, aki most hatalma-vesztetten, kincseiből kifosztva, varázserejében megtörve, hajlott háttal oszon ki az Élet kapuján, amelyen túl a feledés, a megsemmisülés vár rád. Mosollyal, kacajjal, dállal, pohárcsengéssel, táncoló lábbal köszöntöttük egykor Öt is, de jaj, a sűrű ködök megeseék dús széke haját, a mindennapi baj és gond lehervasztotta arcának pirosságát, a munka toposmalmában kifáradt és meggörnyedt s miután nekünk adta lelkének virágát, szívének aranyát, vérének rubintját, szólan megadással áll tova ezen a fagyott lehellő újévi hajnalon. Szimb.likusan nagy és romantikusan szép nekem ez a tegnapi a szony, a felajzott remények és a letört vágyak asszonya. S Ön, boldog Utód, nem lehet oly szívtelen, hogy megtiltsa nekem ezt a pillanatnyi meghatótságot, amelybe köszönet és hála vegyül. Addio, szépséges Tegnap, aki jöttél hódító diadalszekéren s aki távozol nyirkorgó, döccenő kordén . . .

De lám, Ön is úgy jön, fényes orcával, ragyogó köntösben, pazar mosolyt árasztva, gyönyörű álmodokkal hitetve, a boldogság evangéliumával ajakán, mint az a másik, a tegnapi... Fialat és erős, karcsú és szilaj, gondtalan és talán még elbizakodottabb is vatamicsnével. Ó szép, nagyon szép ön. Ezerkilencszázhuszonnyolc Asszonya, hamvas bőrén a fiatalág zománca tündöklik, szemeiben tűz, tekintetében bizalom, mozdulataiban határozottság. Úgy lép fel szívem színpadára, mint a győzelmes primadonna, aki egy új Báthory Erzsébet kegyetlenségével szabadította meg magát vetélytársnőjétől. Itt a szívem, ugráljon, táncoljon, taposson rajta, — itt a karom, bizza rá magát, itt a pénzem, markolj bele és mulasson, hajrá, kacagjon, járja velem együtt a bolondját... az ismerkedés édes, tikkasztó örömhépe.

Igy, pontosan így kezdődött az a tavalyi ismerkedésem is. És mind a ketten szentül hittük, hogy ahogyan elkezdjük, úgy lesz mindig: turbékoló szerelmmel, drága odaadással, felhöllen szépségek közt éljük le egész életünket. Csalódtunk. Az élet brutális valóágai keserű ébredésre ráztak bennünket és összetörték a kis örömfő cifra vázáit, aztán kiellen fekvőhelyet jelöltek ki számunkra az éles cserepeken. Végül ő elment s én — Isten különös kegyelméből vagy éppen büntetéséből itt maradtam. Lehet: azt a bűnhődést mérte ki rám a sors, hogy újra kezdjem, hogy előlről kezdjem, hogy mindent végigcsináljak, hogy a gyönyör csúcsfokára föllendülve zuhanjak le ismét a szenvedés mélységes poklába. Lehet, de most nem tudok gondolkodni . . . Ön itt van előttem, Újév új Asszonya, s ha tudnám, hogy százszorosan elkárhozom, újra csak a régi bolondságokat követném el.

Ne kacagjon, Asszonyom, ez nem lírai ömlengés. Az a férfi, aki itt térdel Ön előtt, nem halandó lény. Az időtől és tértől függetlenített, örökkévaló Vágy vagyck én. A minden Vágyak Vágya, a minden Akaratck Akarata, aki a beteljesülést, a tökéletes éget áhítozza.

És Ön úgy libben most elém, mint aki az Élet teljességét hozza. Én, az örök Vágy, az örök férfi-vágy, szerelmemet esdek Öntől, Asszonyom, szerelmet, amely nem hempergődzik az ucca sarában, de beteg sáritozá:ba sem sorvad, azt a szerelmet várom, amely nyílt és csztalan, föltétlen és kizár lagcs. A modern nő szellemi formatókélyével és a regényes idők lelki készletével ajándékozzon meg engem. Azt az új és egészes típust

várom, aki minden korok minden erényével ékes, anélkül, hogy minden korok minden hibájával terhelt volna. Az olvadékony nőt, aki küzd is, a küzdő nőt, aki olvadékony is. A szelidet és a bátrát egy személyben, a szigorú vádlót, aki rám olvassa a bűnöket és a jóságos bírót, aki a szerelem jogán fölmentő ítéletet hoz. Azt az asszonyt várom, akinek a lelkén keresztül a magam életcélját megtalálom, aki elollja bennem a vágy gyilkos lángjait, hogy aztán új lobogásra szítsa az akotó kedvet.

Jaj, sokat, túlságosan sokat várok Öntől, Asszonyom. Ön bizonyára nem ily követelőző, — tudom, az asszonyok elnézőek és irgalmaszívűek a férfi-gyarlóságokkal szemben. És legfőbb gyarlóságunk, hogy a nőben tökéleteset, emberfölöttit keresünk, holott mi csak azt adhatjuk, ami emberi, tehát tökéletlen. De most aranyporos, csillámló vágyak záporoznak a szívünkre, kábultan tekintünk föl az Ön csodálatos, friss asszonyiságára és el sem tudjuk hinni, hogy ennyi báj és varázs, szépség és nagyszerűség ne tudjon istenné magasztosulni bennünk.

Evoé, Újév új Asszonya, aki nem tudod, mi sors vár rád, aki jöttél uralkodni és leigázni, parancsolni és diadalmaskodni, akit forró vágyak aranytrónusára ültetünk, akit szívünk selyemlobogójával övezünk, akit jöttél, hogy szeress, hogy boldogíts, hogy viaszaltalj és... aki talán nem is sejtéd, mit vállal magára egy asszony, aki 1928-ban a férfinak tetszeni akar, tetszeni és az oldalán maradni és el nem esni és mer nem roppanni az Életnek ebben az apokaliptikus rab gócsában. Dicsőség Neked, Újév Asszonya!

Molitor



Szívet eszik a nagyváros...

Írta: LÁZAR ISTVÁN

Meghordozta mosolygó tekintetét a kis állomáson, aztán a nagy, barna mezőbe tekintett, amelyek visszaködlő szívével csendesen merültek a távlatok alá. A sínpár, mint valami végtelenbe nyúló idegszál, húzódott tova: a bolygóideg, mely összeköti a várost a falvakkal. Mennyi öröm és bánat utazik rajta! Jön és megy szakadatlanul. Ma boldogságot hoz nekik! Két szép leányt röpíti haza, még pedig Párizsból. Végezték a festőakadémiát, s megjönnek ma, három esztendei távollét után...

Kicsi, kék szeme derűsen ragyogott.

— De az is fontos, — felelte az anyóka sértődötten. — Vagy azt szeretnéd, hogy csunyák legyenek?

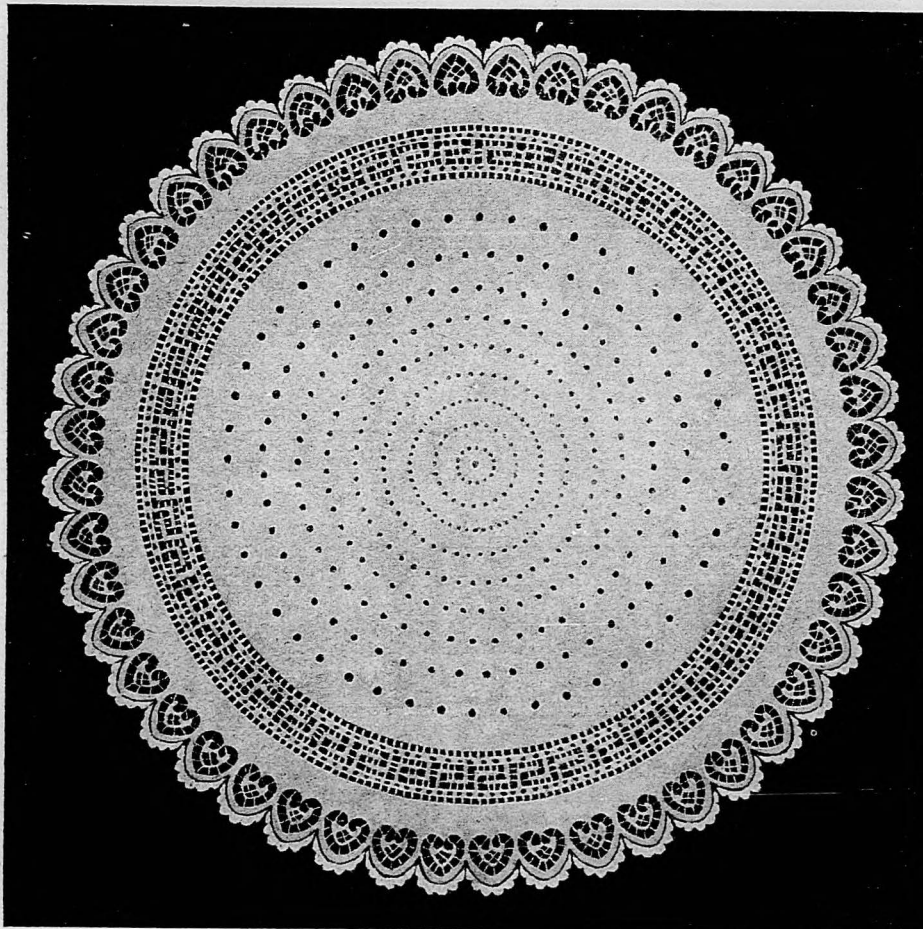
— Dehogy szeretném! — nevetett hegyesen. — Csak láttam ám olyan almát is, amelyik kívül piros, belül meg...

— Ne tessék a leányaimra vonatkoztatni! — ütökött meg rajta Balajthyné.

Az öregúr nagyot nézett.

— Le-á-nya-id? — tagolta önérzetesen. — Vagy azt hiszed, hogy csak a tiéd? Hát én mi vagyok? Az apa mégis csak apa...

— És az anya? — nézett rá kihívóan. — Aki a szívem alatt hordtam őket és a térdemen ringattam, míg te alsóztál a kaszinóban...



Dr. SANDORNÉ és RAFFAYNÉ

kézimunka üzletének 2. sz. modelje. Budapest, IV, Kossuth Lajos utca 3. szám

— Egy óra múlva, — pillantott a feleségére.

Az anyóka fölrezzent.

— Alig várom. — szorongott finom arcán az izgalom.

Kikukorodott fekete főkötője alól a hajtincese, mint valami ezüstvirág. Barna szemében forró vágyakozás remegett. Fekete kasmirruhája bő ráncban omlott le tört alakján. Olyan volt, mintha valami régi albumból lépett volna ki. A mártír-anya, ki egész életét a gyermekeinek szentelte s most a szülői szeretet édes remegésével várja érkezésüket...

— Képzelem, hogy megnöttek! — simogatta fehér szakállát az öreg Balajthy boldogan.

— S hogy milyen szépek lehetnek! — mosolygott öreganyó.

Balajthy elkomolyodott.

— Nem a szépség a fontos. Lelkileg legyenek szépek! A külső szépség mulandó...

— Nem tárgyalok, — fordult el az öregúr. — Nem akarom megrontani az ünnepemet...

— Hát nekem nem ünnep? Lám, ki akarod sajátítani őket. Az anya fölnevelte őket és mehet... Hogyisne! Azé a gyerek, aki szülte...

Majdnem sirt.

— És aki neveltette, az kutya? — ágaskodott Balajthy bácsi szemében valami kegyetlen gőg. — Utóvégre is én adogattam el a drága búzaföldjeimet egymásután s a híres tejelő tehének árát is én küldözgettem el Párizsba... mi?

— Sajnálod? — képedt el öreganyó. — Ilyen egy szörnyeteg apa! Tán még a napsugárt is irigyli a leányaitól...

— Hehe, — kacarászott boldogan. — A lelkemet is nekikadnám... Ejno, csak nem pityeregsz?

— Van is eszemben, — szívárványlott pilláján egy könnyecsepp.

Ugy éltek azelőtt, mint a galambok, egy tányérról evett, egy pohárból ivott a két öreg, de amióta megjött a távirat, feldől a béke a Balajthy-kúrián. Első örömben együttesen kezdtek forgolódni, de másnap már külön-külön, harmadnap pedig egymás háta mögött, titokban intézkedtek, tettek-vettek, rendezgettek, hogy méltó figyelemmel és szeretettel fogadhassák kedvenceiket. Felgyült szívükben a szülői szeretet, a vágy, a sóvárgás, a sok reménykedés; bő, meleg források fakadoztak a két öreg szívében, a szeretet nagy, szép, mosolyvirágos tavai, valami remegő, tiszta lélekáradás. Csak el-eltűnt az öregúr s hazahozott titkon egy-egy csomagot, öreganyó pedig a sublót aljáról előszedegette megtakarított pénzecskéjét, s rakásra vásárolta a sok szép holmit, hadd örüljenek a leányai. Lázasan gyűjtö-

Hátratette Balajthy a kezét, úgy sétált az őszi verőfényben. Szemet szűrt anyókének. De kifejté a szakállát! S milyen hetykén jár, mintha csak neki volna joga egyedül... Nini, rejteget valamit! Melléje somfordált.

— Mi van a kabátod alatt? — mosolygott rá aggodalmasan.

— Semmi, — hunyorított csalafintán.

Két szál szép, fehér rózsa kandikált ki alóla.

— Virág, — motyogta szomorkásan. — Látod, apóka, én elfelejtettem...

— Pedig hozhattál volna, — mosolygott kárörvendően. — De azért ne búsulj. Utóvégre is én vagyok a férfi s úgy illik, hogy én szolgáljak vele... De mit mosolyogsz? Miben töröd azt a vén fejedet, Láli szívem?

A villámlo éjben . . .

Hallgató

Szövegét és zenéjét szerző: Dr. KERESTÉLY István

1. A vil-lám-ló éj ben száll a szél-vész sár . . . va. Re-pülj csak kis lo-vam szél-vész-szel da-col-va.
2. A vil-lám-ló éj-jelt nap-su-gár vált-ja fel Cson-ka ör-száz-gunk-ra uj haj-nal vir-rad fel.

Sar-kan-tyu-tól vé-res az ol-da-lad ne bánd. Ju-tal-mul meg-lát-juk kin-eses vén Ko-lozs-várt!
Er-dély szentelt föld-je a ml-éok lesz uj-ra. Sak-kor ki-csi lo-vam pi-ben-be-tünk uj-ra!

Mutatvány a szerzőnek most megjelenő nótáskönyvéből

gették, ami szép s ami jó, de féltékenyen dugdosták egymás elöl. Még a virágvázákon is összekoccolódtak, hogy melyik hol álljon és milyen virág legyen benne. Valami furcsa irigység, valami különös jóságú féltékenység fejlődött ki köztük: vetekedtek a szeretetben és irigyelték egymástól még a sóhajtást is. Reggeltől-estig morgolódtak, szelid fenekedésben, apró-cseprő esetepatékban s rejtett mosolykákba csendesülő zsörtölődésben telt el a hét, míg végre itt a pillanat!

— Még harminc perc, — dörmögte Balajthy.

— Rosszul jár az órad. Csak huszonöt... Nem igaz, bakter úr?

— Huszonhat, — nézte meg az a vasúti órán.

— Mégse harminc, — mosolygott anyóka diadalmasan.

— Nem számít, — legyintett Balajthy fölényesen.

— Dehogy nem, — gombolta be az ura kabátját ösztönös jósággal. — Csak látnám már legalább a vonat füstjét!

— Vén a nagynéné, — mocorogta sértődötten. — Jobb volna, ha inkább a vonatot figyelned...

— Majd bejön, — vont vállat közönyösen, de csak úgy repestett belül. — Mit izgulsz?

— Anya vagyok! — vágta oda büszkén.

— Én meg apa, — hajolt meg kevélyen. — Kvittek vagyunk.

Lesték a vasúti óramutatót. Máskor, bezzeg, úgy ugrál, mint a kecskébak, most meg úgy cammog, mint a csiga. Még tíz perc! Hallatlan izgalom vett erőt az anyóké. Balajthy bácsi kicsi, kék szeme pedig a távolon révedezett. Csönd. Csak a szívük vert mély dobbanással, mintha az húzná az egész vonatot —

— Én már látom... — rebegte az anyóka.

— Én is a füstjét! — ujjongott fel az öreg.

— Én az egész vonatot...

Pedig még a füstje sem látszott.

— Ott van! — kiáltott föl Balajthy hirtelen.

— Könnyű neked, — suttogta remegőn. — Jobb szemed van... De már én is, én is látom!

A mozdony füstje fölvetődött.

— No, anyjuk, jönnek a lányaim!

— Az én báránykáim... — aranylott arcán a lelke.

És jött az álmok vonata. Vastagon gomolygott ki kéményén a füstje: a köszén lelke ezüstfehéren ömlött el az ökörnyálás ég alatt. Jelző-csengők berregnek, éles fütty, lőtás-futás, a bakter feszes haptákban szalutál... robajlik a föld, a sinek nyöszörögnek... Csattogva zúgva futott be a mozdony, regett bele az állomás.

— Hát ez mi? — nézett Balajthy a reneteg holmira.

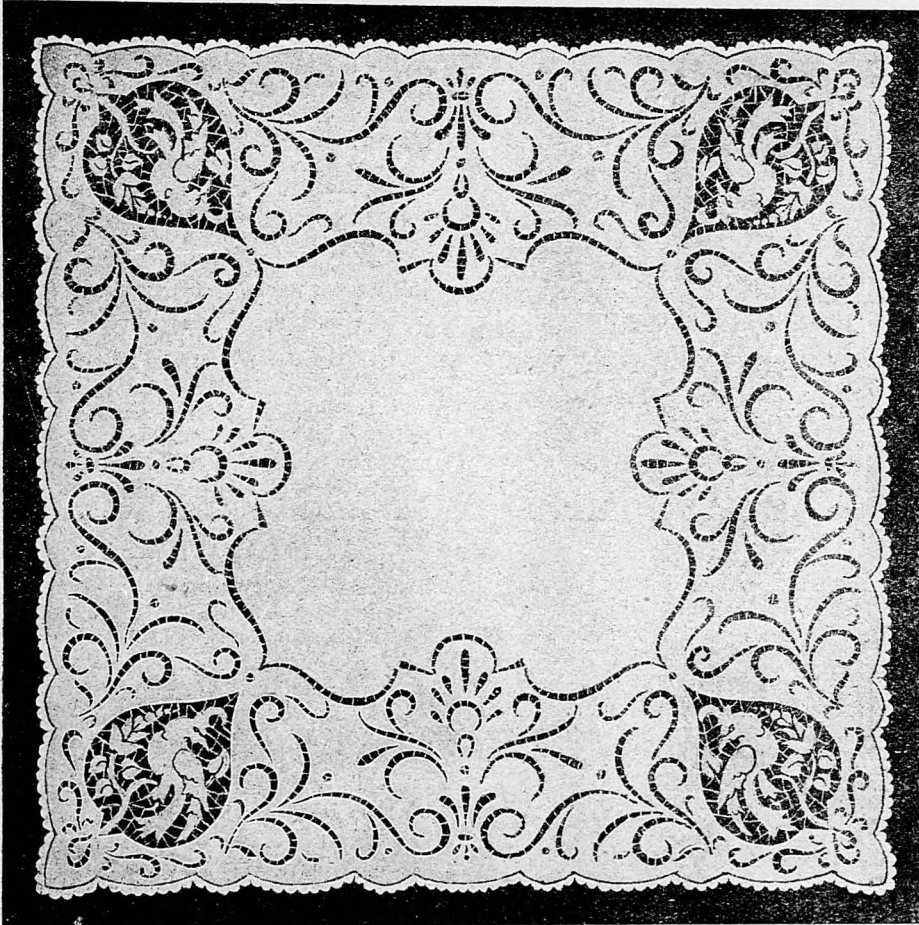
— A mienk, — mosolygott Marika.

— Kutyahóvárom-teremtette, — csóválta fejét jókedvűen. — Egy boitba is elég volna!

— Persze, te nem értesz az effélékhez, — legyintett öreganyó. — Mit tudod te, mi minden kell két ilyen szép párizsi dámának?

— Hm, — húzta be Balajthy a nyakát.

Nem szólt, hogy ne rontsa meg a találkozás örömet, pedig nem tetszett neki valami.



Dr. SÁNDORNÉ és RAFFAYNÉ

kézimunka üzletének 1. sz. modelje. Budapest, IV, Kossuth Lajos ucca 3. szám

— Ott! — ujjongott az öreg. — Integtetnek...

Két fehér kendőcske lobogott a vonat ablakából s Balajthy tata nekifutamodott. Öreganyó elerőtlenedve támolygott utána, lába ón, szive idegszálon csüngő rubintdarab és a föld felé húzza... De már ott vannak! Az egyik az apja karjába ugrott.

— Marika! — ölelte magához az öreg.

A másik meg az édesanyja karjába repült.

— Erzsikém... — borult a kisebbik lánya vállára boldog zokogással.

— Csakhogy itt vagytok! — törülgette szemét az öreg is.

Ruha- és kalapskatulyák garmadája potyogott le a podgyászokcsiból, nehéz bőröndök zötytyentek alá, aztán indult is a vonat, mint valami világjáró leviathán. Balajthy kedves és választékos gavallériával adta át a két fehér rózsát s karját nyújtotta leányainak.

— Hohó, — tiltakozott anyóka. — egyikbe én karolok...

Négyesbe fogódzva haladtak a kijárat felé.

— Kisasszonykák, — tipegett elő az öreg kocsis, — drága kisasszonykák...

— Michael bácsi?

A vén kocsis nagyot nézett.

— Miháj, könyörgöm, Miháj, — mondta kissé sértődötten. — A' vónék...

Kocsiba szálltak. Öreganyó büszkén nézett az urára, hogy ő ül a két lánya közt. Morgolódott is magában Balajthy, node mindegy, legalább szemtől-szembe látja őket. A hajlotthatú eséza kidöcögött az állomásról.

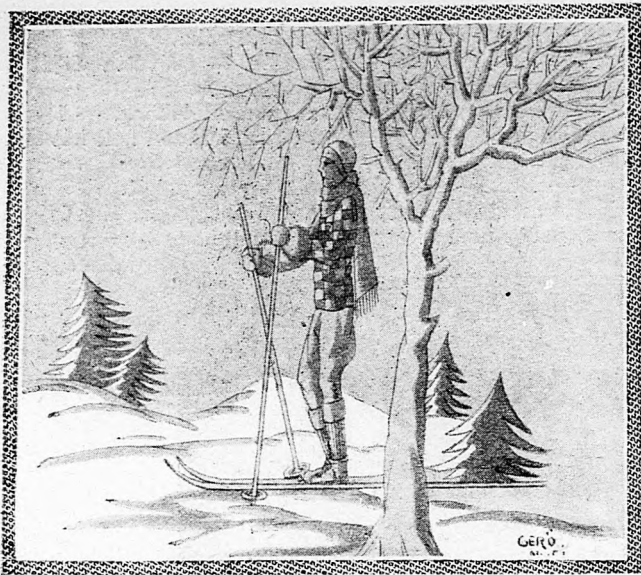
— Gyí! — suhogtatta Mihály kocsis az ostorát.

De rá sem hederítettek a lovak, kocogtak lassan s nyikorgott a ráf a kiszáradt keréken.

— Hogy ráz! — harapta össze a nyelvét Marika.

Kikanyarodtak az útra, zötyögött a hintó Judás kőkoponyáján. Öreganyó átölelte lánykait védelmezően.

— Ugy-e, lelkeim, elszoktatok tőle? — aztán az urára nézett szemrehányón. — Látod, látod, szólhatnak a vármegyénél, hogy csinálják meg már egyszer ezt az utat...



— Eppen a kedvemért, — mormogta Balajthy. — Hát bizony, így vagyunk falun...

— Milyen más is Párizsban! — nézegetett szét Erzsike. — Nem igaz, Märy?

— Märy? — lepődött meg az öreg.

— Bizony, — pislogott ki a lányai közül Balajthy né ellenségesen. — Csak úgy franciásan... És te Erzsike?

— Betty, — felelte szerényen.

— Hm, — dörmögött az öreg. — De mondjátok csak, mindig ilyen színben vagytok?

A lányok összemoszolyogtak a mamájukkal.

— Egy kis rouge, — mentegetődzött Märy. — Így szokás...

— De itthon ne, — húzta össze deres szemöldökét az öreg. — Itt nem szokás és megszól a falu...

— Hogyisne! — vette védelmébe öreganyó a lányait. — Vagy olyan maradiak legyenek, mint én voltam? Divat divat...

Balajthy fehér bajusza idegesen rángatózott.

— No, ugyan te elnevelnéd őket, — nézett a feleségére szemrehányóan. — Megadta nekik az Isten a természetes szépséget s nekem ne kendőzzék magukat, legalább itthon ne...

— Ahogy a papa parancsolja, — sütötte le csillagos pilláját Erzsike engedelmesen.

Märy pedig megértően hallgatott.

— Egész életében csak papoltál, — dorgálta öreganyó az urát. — Még a kákán is csomót kerestél...

— Meg is találtam, — brummogott az öreg.

— Mi újság, kedves anyuka? — kapcsolta át a diszkurzust Märy.

Hát élünk, élünk valahogy, — mosolygott haloványan. — Apukád zsémbeskedik, a kakas mindennap kukorékol s ugyanúgy elhúzzák mindennap az estéli harangszót. Lassú egyformaságban morzsolódik az életünk...

— Ötven drága merinó-juhom pusztult el tavaszal, — sopánkodott az öreg. — A sertésvész is sok kárt okozott...

Az úthajlásnál előtűnt az öreg kúria.

— A jegenyék! — tárult ki Betty szeme.

Magas koronájuk hervadtan ragyogott az őszi verőfényben. A ház kibarnult az útra, fakón és foltosan: esővert liba a pocsolyában. A teteje is roskadozott már, itt-ott a zsindeleyt is lehordták a havasi szelek. Az idők kivénhedt harciosa, emberöltönként új gazdát cserélve, őrt állt a Balajthy-generációk fölött... A hintó az udvarra fordult és megállott az ámbitus alatt.

Jöttek a cselédek, kézsókra járultak, az öreg Zsuzsánéni, ki őket dajkálgatta, a mindenes, ki már hét esztendeje van a családnál, a kukta, a bejáróné, meg a szomszéd-asszonyok és boldog örömmel áradoztak, hogy alig tudtak kivergődni a kezük közül.

— Micsoda áldázódás! — mondta bent Märy idegesen.

— Én kitünően mulatok rajtuk, — nevetett Bettyke. — Egy-egy tanulmányfő...

Durrögött a régi kandallóban a bükkhasáb s lelkük a tűzhalálban fölszabadulva, melegén sugárzott szét a tágas szobákban. A két öreg boldogan futkározott szanaszét, Balajthy a csomagokat hordatta be, öreganyó pedig a lányok körül forgolódott, majd a nagy cserfapádimentomos ebédlőben rendezkedett, közben csak bebeszaladt ismét az ő két szép leányához, kik régi leányszobájukat valóságos kozmetikai műteremmé varázsolták egy félórán belül.

— Ne vegyék komolyan a papát, — sügta meg nekik, — csupa szív, de már öregember és folyton morgolódik...

Valamivel később az öreg kopogtatott be.

— Csak pihenjétek, aztán csinosítsátok ki magatokat, mert vendéget várunk vacsorára. Ami pedig anyátokat illeti, hát elárulhatom, hogy él-hal értetek, de bizonyos irigység fogta el vén korára...

— Hogyan? — csodálkoztak a lányok.

Két szép briliánsgyűrűcskét vett elő.

— Hazaérkezésetek emlékére, — nyújtotta át meghatottan. — De, ha megtudná, megenne engem egy kanál vízben, hogy nem ő lepett meg titeket vele...

— Milyen kedves! — köszönte Märy. — De kár volt, hiszen van nekünk elég...

Drágagyűrűk sora csillogott az ujjain.

— Én bizony, örülök az édespapa figyelmének, — hízelkedett Bettyke hálásan. — Igaz, hogy nem divatos, de apu adta...

Elszontyolodva ment ki az öreg. Hát csak így örülnek? Ezért dugdosta anyó elől, hogy most így lebecsülik az ő ajándékát? De hiszen érthető! Mi az a két kis gyűrű az ő pompás ékszer-garnitúrájukhoz képest? Sebaj! Csak a felesége meg ne tudja. De kinevetné! Szerencsére jöttek már a vendégek, egyenkint szállingózva: a pap, a doktor, a jegyző, Piri néni, meg a többiek és lekötötték az öreget.

Az urak a pipatőrumba vonultak s csendes kvaterkázás közben ferblizni kezdtek, krajcáros vízzel, a hölgyek pedig Piri néni vezérlete alatt a lányok vázlatkönyveit kezdték lapozgatni, amelyeket Balajthy papa néhány portréval és megkezdett képpel együtt kirakott az ebédlőben, hadd lássák, milyen studiumot végeznek és hogy mennyit haladtak a lányai. Piri néni ókuláréja lepottyant csodálkoztában az orra hegyére.

— Mi ez? — mutatott egy fürdőző nő művészi aktjára. — Micsoda rettentő szemérmertlenség? Hát ezt tanulják abban a híres Párizsban? — toltá el a vázlatkönyvet hüledezve. — Hiszen ez valóságos pornografia!

Osztoztak a véleményében, mert óriási vagyona révén köztekintélynek örvendett a rokonság körében. Akire ő megharagszik, az már is elesett az örökségtől! Kivörösödött képpel ült a viháncoló rokonság közepén, orrhegye megnyúlt, arccsontja kibíborodott, pillája idegesen vert, a tekintete hol görbe, hol meg kimeredezett, mint a horgolótű.

— Node, majd szembenézek én velük, — emelte föl ókuláréját a homlokára. — Urilány-létükre illet pingálnak s még ki merik tenni közszemlére...

— Bizony, — bólogtatt az örökséglesők.

Csengő csillent az ámbituson, vacsorára szólt. És a két leány a mamája karján megjelent. Két gyönyörű virág, ruhájuk pazar estélyi toalett, a legújabb párizsi divát szerint, mély dekoltázs, bakarasnyúi alj, csillogó strasszkövek, hattyúpém, pókhálószővésű harisnya,

eton-frizura, nagy, szinte óriásra tágult, ragyogó pupilla, csupa atropinláz, mély árnyalású, hosszított pilla, nagyított szemöldök, arcuk emailszerű, csupa rouge, parfóm: két illatos pillangó, kik a nagyváros forró szeléből kiröppentek egy messzi, csendes és tiszta helyre, ragyogó paloták közül egy levendulaillatos, magyar házba, amelynek szellemi és erkölcsi tisztasága fölött régi tradíciók szigorúsága, a maradi apai tekintély, az egyszerűség, a finom szemérmetség s a divatjamult anyai jóság öröködik...

Piri néni az orrahegyére ejtette az ókulárját megint.

— Pá, — maradt a szája nyitva, ámultában.

Rövid, hideg üdvözlés. A férfiak ugyan ünnepelték a művésznöket, de a hölgyek majd megpukkadtak irigységükben. Csönd. Valami nyomasztó érzés feszengett az asztal körül.

— Mi hír Párizsban? — vezette be a társalgást a jegyző; ki meggyeszte nagy nőhódító és szellemes csevegő hírében állt.

— Semmi különös, — felelte Mária kelleetlenül. — Párizs halad....

— A falu pedig marad, — kezdte Piri néni.

— Bizony, marad, — célzott Mária. — Ezer éve áll egy helyben... Csak az látja, ki egy hosszabb külföldi útról tér haza!

— Félmeztelenül, — hunyorított rá Piri néni gúnyosan.

— Ott ez a divat, — nézett rá Bettyke.

— Sohase mentegetőzz, — intett Mária fölényesen. — Piri néni más fölfogásban nevelődött...

— Másban ám! — egyenesedett ki büszkén. — Az én arcomon még nem volt púder...

— Meg is látszik, — nézett szélfúttá arcborére gúnyosan.

Piri néni olyan lett, mint a főtt rák.

— Persze, hogy látszik. És itt a dolgos kezem is... — tette ki az asztalra. — Mi dolgozunk, kedves kiscikém!

— Mi is, — felelték a lányok sértődötten.

— Láttuk éppen a mintakönyvetekben...

— Bocsánat! Az a vázlatkönyvünk... És ami benne van, az művészet!

— Nálunk másnak hívják...

— Minek?

— Pornografiának.

Pillanatok alatt éleződött ki a párbeszéd, hogy már élet sem lehetett venni. Összenézett a két leány és fölnevetett hangosan.

— Pályadíjat nyertünk vele a párizsi tárlaton, — szólt Betty nyomatékosan.

— Bizony! — csillogott Balajthy szeme büszkén.

— Nagy szó, — bölintott a pap. — Bár magam sem szeretem az akt-művészetet, de meghajlok a géniusz előtt...

— A magyar szellem dicsőségét hirdeti az idegenben, — jegyezte meg a doktor is. — A jó akt a legnagyobb művészet...

— Sajnos, én csak az aktához értek, — tért ki a jegyző diplomatikusan.

Piri néni lenyelte a mérgét. Dúlt-fúlt magában, de hallgatott. A két leány idegenül nézte a társaságot. Micsoda ószeres-gyülekezet! Piri néni a nyakig-gombolás, kockás ruhájával és a többi... azok a szívárványszínű, hosszú, gombosujjú, vastag selyemköntösök... a pap a fényes reverendájával, a jegyző az ósdi szalonkabátjában, mint egy ó-testamentumbeli szörnyeteg... a doktor, az még megjárja, de azon is úgy áll a ruha, mint a tehénen a szoknya... Ezek a vidéki aranyifjak! Rettenetes... S még ők bírálják a divatot és a művészetet... Rosszul érzi magát az ember, ha rájuk néz! És az a hang, ahogyan diskurálnak, az a durva, röhögészerű kacagás... Szörnyűség! Egyedül a mama, meg a



papa, azok kedvesek és jók... de a többi... Isten ments tőlük! Mária fölemelkedett.

— Holgyeim és uraim, — búcsúzott bájos komplimenttel, — kisse kimerültünk az utazásban... Viszontlátásra!

És visszavonult Bettyvel. Anyjuk a szobájukba kísérte őket.

— Minek hívták meg ezt a népséget? — kérdezte Mária ingerultan.

Öreganyó meghökkent.

— Bocsáss meg, édes lányom... hiszen a rokaink és a többi a község első ura mind.

— Nem azért jöttünk haza, hogy ostoba fecsegésüket hallgassuk, — felelte a leány durcásan. — Mi már kinőttünk ebből a társaságból... Ez a vidéki szögletesség! Nem bírom...

Lehorgadt öreganyó feje s jóéjszakát kívánt csendesen.

— Megbántottuk szegénykét, — sajnálkozott Bettyke. — Utánamegyek s kihívatom...

— Ugyan, kérlek! — idegeskedett Mária. — Talán



csak nem veszi magára? Őszintén szólva, megbántam, hogy hazajöttem...

Betty elgondolkozott.

— Rég nem láttuk az öregeket és vágyódtunk utánuk, — mélzott el a petróleumlámpa fényében.

A másik meg idegesen járkált a szobában, mint a kalitkába zárt madár.

— A papa is avval kezdi, hogy a rouge-t kifogásolja... Utóvégre is nem vagyunk már gyerekek! Elszoktunk már az ilyesmitől...

— Hát ami azt illeti, — töprengett Bettyke, — sok szépet ott hagytunk ám...

— De kicsoda remek társaság volt! Csupa művész, meg finom, gazdag úr... Visszamegyek!

— Ugyan? — ámult rá Bettyke.

— Csak nem gondolod, hogy itt maradunk egész életünkre? — dobálta a ruháját ingerülten. — A művészi pályánkat sem törhetjük ketté... A hét végén megyünk!

— Sajnálom az öregeket, — vívódott magával Bettyke.

— Én is, de a művészet hív... És Gustave! Tudod, hogy mennyire szeretem. Könnyelmű, bolondos fiú, s még elcsavarják a fejét... Vagy te nem félted a boldogságot?

Kifűjták a lámpát, de nem tudtak aludni. Hívta

őket a párizsi vidám éjszaka. Azután meg a kakaskukorékolás és a kutyaugatás zavarta álmukat. Fáradtan és rosszkedvűen ébredtek. A nap már magasan állt. Ebédhez öltözködtek.

— Piri néni igen elítélőleg nyilatkozott felőletek. — mondta Balajthy az ebédnél kelletlenül.

— Nem törődöm vele, — felelte Märy idegesen.

— De igen, — nézett rá Balajthy megütközve. — Nagynénéd!

— És kedves, jólelkű asszony, — jegyezte meg öreganyó is bátortalanul. — Isten tartsa, de a vagyona rátök néz...

— Nem kell, — utasította vissza kereken.

— Ugyan? — lepődött meg Balajthy. — És miből fogtok megélni? Mert a mienk már fogytán...

— Művészek vagyunk, — szölt Märy önérzetesen. — A piktura kenyeret ad. És aztán férjhez megyünk talán...

— És ha nem? — nézett rá az apja csalódottan. — Ma nálunk a hozományt is nézik...

— Csak nem gondolja, papa, hogy itthon megyünk férjhez, valami falusi gavallérhoz... vagy más valakihez? — képedt el Märy.

— Hát? — csodálkozott az öreg.

Anyóka meg csendesen sírdogált.

— Más világba és más társaságba kerültünk... — világosította föl az apját.

— Elég baj ez, — sóhajtott az öreg szomorúan. — Azt hittem, hogy visszajöttök...

— Akkor minek mentünk ki? — mosolygott rá kérdően. — Művészi pályánk szépen ívelődik...

— De a lelketek elidegenül, — motyogta öreganyó. — Mi lesz velünk?

— Párizsba költöznek hozzánk, — ölelte meg Bettyke.

— Én? — gyult ki az öreg Balajthy szeme. — Hogy itt hagyjam szülőföldemet és hazámat? Olyan nincs! És ne is beszéljünk ilyenekről, mert csak fölharagítottok velem! Kezdem azon, hogy vissza se mentek —

— Hogy-hogy? — ijedtek meg a lányok.

— Csak legyetek ti magyar asszonyok, — áradt ki az öregúr lelke. — Az én kedves anygalkáim, mindhalálig... Van itt sok szép, magyar, nemes fiú!

— De nem kell, — mondta Märy. — Eszünk agában sincs férjhez menni. Minket a művészet jegyzett el magának! Derékban törnök ketté a pályánkat... Öt nap múlva már Párizsban kell lennünk!

— Bizony, — szorongott Bettyke.

— Nem értem, — hült el az öreg. — Hát csak ennyi időre jöttetek haza?

— Csak látogatóba.

— Kívántuk apukáékat... — csücsögte Betty kedvesen.

— Hiszen elvégeztétek az Akadémiát! — álmelkedett az öreg. — És visszamentek?

— Hogyne. Hát itt, falun éljünk? Akkor miért tartunk? Nagy és szép művészi karriér áll előttünk...

— Bizony, — szipogta öreganyó.

— Te is? — nézett rá Balajthy fájdalommal. — Hát ezért neveltetem őket?

Fölkelt és kiment a szobából.

— Nem értem papát, — csodálkozott Märy.

— Én igen, — sírdogált öreganyó.

— Én is, — horgasztotta le a fejét Bettyke.

— Hát maradj itthon, — vont vállat Märy.

Bánat költözött a kúriába. Hiábavaló minden negyednap reggel indulnak vissza, Párizsba. A művészet hívja! Eladta Balajthy a gyapjútermést, kell a lányoknak, egy erdőrészt is elköttyavetyélt titkon, hogy ne lánssanak szükségét... Öreganyó is levágta legszebb tyúkjait és libáit, sok jó elemőziát csomagolt az útra. Az utolsó délután behívta leányait a belső szobába.

— Sok szép holmit összegyűjtöttem nektek, mindből egy-egy tucatot a kelengyétekhez... De ha már mentek, hát vigyétek el!

Kiszedte mind az öblös fiókokból. Csupa csipkés holmi. Jó, vastag alsóruhák, hogy meg ne fázzanak... csokros nadrágocskák, hímzett ingek, lenvásznak, csíkos kendők, sok szép falusi drágaság, mit összekuporgathatt az ő jószágos anyai szíve. A lelkét mutatta ki a csipkés garmadában! A lányok nevetve borultak a nyakába.

— De az Istenért, anyuka! — csókolta Märy. — Mondja, mit csináljunk ezekkel? Hiszen mi mást hordunk és nem használhatjuk... Hogy menjünk ki ott, térdigérő bugyogóban?

Lecsukta öreganyó a szemét, aztán sírva fakadt csendesen.

— Sohase búsulj, — nézett be Balajthy mosolygva. — Ne sírj, anyóka, ne sírj azért, van itt elég árva rokonleány, legalább boldogok lesznek azok...

Megvirradt valahogyan. Elő is állt a rozoga hintó, kirakták rá a rengeteg skatulyát és elindult az állomás felé. Öreganyó csak sírt, Balajthy pedig vidaman anekdótázott. Mihály kocsis mogorván ült a bakon.

— Bár késnénk le a vonatról, — szipogta öreganyó. — Isten ments! — nevetett Balajthy. — Hajtson, Mihály...

A kocsi az állomás előtt megállt. — Húsz perc múlva, — jelentette a bakter. Balajthy jegyet váltott a leányainak. — Bár kísérhetném el őket egy darabig, — sópánkodott öreganyó.

— Isten ments! — mosolygott Balajthy bánatosan. — Ki maradna akkor apókával?

— Igaz, — nyugodott bele az öregasszony. Jött már a vonat. A fekete szekér, mely a világ örömet s bánatát hordozza... Csüngött öreganyó a leányain.

— Legyetek jók és tisztaszívűek... — duruzsolta könnyes arccal.

— Vezéreljen az Isten! — sóhajtotta Balajthy tata. — Ha valami kell, csak írjatok...

A skatulyákat elnyelte a poggyászkocsi, a lányokat meg a bársonykupé. Csak az arcuk látszik, édes virágarcuk —

— Tra-ta, — jelzett a vonatvezető. Döhög a mozdony, kéményén sötéten kacag ki a gőz. Megy a vonat... Két kis selyemkendő integet...

— Isten veletek, — mosolygott Balajthy kicsi, kék szeme.

A vonat kifutott a pályaudvarról. Állott a két öreg megszakadó szívvel. Kialudt a mosoly Balajthy arcán, csak valami könnyes láng fénylett a szemén, ahogy emelt fővel nézett az eltűnő vonat után. Ajka kinyílt, mintha kiáltani akarna:

— Add vissza, Élet, a gyermekeimet! Öreganyó a vállára bújt.

— Itt hagytak! — zokogta görcsösen. Lehorgadt Balajthy feje s kicsi, kék szeméből egy árva könnyesebb buggyant ki fénylően, mint valami ezüst nefelejcs.

— Eltemettük, — mondta csendesen.

Juli

Írta: MOLNÁR ALADÁRNÉ

Novellapályázatunkon
dicsérettel kitüntetve.

Jelige: „A nők homloka körül önként
támad a korona.” (Jókai.)

A kellemes félhomályban három asszony, három barátnő beszélgetett.

A bronzvöröshajú jegyzőné vitte a szót, a szép babaarcú Kállayné helyeselt. Az, akihez beszéltek, magas, nyulánk, szőke asszony, hol nevetve, hol meg boszszankodva szakította félbe a szóáradatot.

— Nem, fiam! Egy ilyen romlott erkölcsű leány nem való tisztességes úri házba. Gondolj a fiadra, aki maholnap felserdül. Egy ilyen leány!... — Legyintett. — Minden kitelik tőle!...

— Bukott leány, gondold meg! Sárossyné nem folytathatta, Kállayné a szavába vágott.

— Drágám! Épp ezért. Egy leány, akiről minden amit tudsz, az, hogy gyermeke van... Ez csak nem lehet ajánlólevél.

— Nem, de...
— Hátha valami nyavalyát hurcol be hozzátok?
— Az ilyenek már minden mindegy.
— Hát ha szerzőtől vesztek, ott sem tudhatjátok... — próbálta védeni a szőke a maga álláspontját.

A két asszony egyszerre vágott közbe.
— Az más! Ennek könyve sincs.
— Bizonyítványa sem!
— Hátha börtönviselt?
— Ha meglop, hol keresed?

— No, de kérlek benneteket! — kacagott kissé bosszúsan Sárossyné, — miért ez a nagy ellenszenv, hiszen nem is láttatok még a leányt. És... legfeljebb ha nem lesz jó, elküldöm. Kár erre annyi szót vesztegetni.

— Jót akarunk neked, Mária!
— Csodálkozom, hogy éppen te, ki a házad jóhíret olyan féltve őrzöd... — vonta fel a vállát a jegyzőné.
— Ezzel nem esik folt rajta — vágta rá ingerülten Mária.

— No, no! — hunyorgott hamisan Kállayné. — Hátha az urad is...

— Szép a lány? — kérdezte a jegyzőné.
No, erre már Sárossyné is nagyot kacagott.
— A lány?
— No, igen! — szólt Kállayné és beljebb húzódott a fotóbjé. Gyönyörű nagy, zöld szemét Máriára szegezte kérdőn.

— Kedveseim! Furcsa mederbe terelitek a témát — szólt elkomolyodva Mária — Csak nem képzelitek, hogy egy akármilyen gyönyörű cselédőtől is félteni fogom az uramat?

— Szóval: önagsága nem féltékeny — tréfált a jegyzőné.

— No, annál én is jobb izlésűnek tartom az uradat, hogysen egy cseléd miatt... megfélekedezék magáról — szólt Kállayné.

— Hiszen csak tréfáltunk — simogatta meg a jegyzőné Sárossyné haragtól kipirult arcát — Tudjuk jól, hogy az uracska a legjobb, leghűségesebb férjek egyike.

Kállayné zöld szeme megvillant, aztán, mint az álmos cicáé, összehúzódott.

— Amíg nem jön az a bizonyos..., akinek a kedvéért minden férfi hajlandó a róla táplált jóvéleményt kockára tenni...

— Nem félek! — mondta keményen Sárossyné, de a szíve ijedten kezdett kalapálni.

Már régóta félt a szép Kállayné csábító zöld szemétől, aminek, úgy hírlett, kevés férfi tudott ellenállni.

Női kalap- és ruhadivatszalon

Előfizetőinknek 10% engedmény

VERŐ ELZA

Előfizetőinknek 10% engedmény

IV. PÁRIZSI UCCA 1



GERŐ NÓSI

Elsaján beállított a leány. Sárossyné, amikor így, teljes világításban szemügyre vette, elkedvetlenedett.

— Alighanem igazuk lesz az asszonyoknak, ez a leány cseppet sem bizalomkeltő.

Kócos, szőke haja gondozatlanul csüngött homlokába. Valami téglavörös színű fakó szvetter volt rajta s egy kockás, pecsétetes szövetszoknya.

Egyik karján fejkendőbe kötött kis batyú, másikon szennyes pólyába burkolt kis gyerek. Szeme szaporán pislogott, száján furcsa mosoly ült.

Legjobban szeretete volna azonnal szélnek bocsátani. De aztán a kis gyerekre esett a pillantása, ki cuc-lival a szájában mélyen aludt.

— Ez az egész ruhája? — kérdezte, a kis motyóra mutatva.

— Ez! — felelt a lány s a hangjában keserűség vibrált.

Sárossyné nagyon bánta, hogy akkor, ott a menhelyen nem kérdezősködött jobban a lány kiléte felől, ha mindent tud, tán fel sem fogadja. De akkor úgy meghatotta őt az apátlan kisgyerek s a leány sorsa, kit gyerekekkel senki sem akart felfogadni.

Sárossyné szüleinél 26 évi szolgált egyfolytában egy öreg cseléd, a Borcsa. Ő is ilyet szeretett volna. Ilyen hűséges, becsületes leányt. De hiába próbálkozott, Borcsát még csak meg sem közelítette egy sem. Egyik lopott, másik pletykált, a harmadiknak szeretője volt, a negyedik kisgyermeküket kifogásolta, akire mosni kellett és így tovább. Sárossyné már únta a sok változást és törte a fejét, hogy tudna szert tenni egy második Borcsára. Így jött a gondolatra, hogy a menhelyben érdeklődik, hátha akad ott valami jóra való özvegyasszony, kit esetleg a gyermekével együtt felfogad, s aki ezért hálás lesz és megbecsüli magát. Ott látta szédelegni ezt a lányt, ki annyi szeretettel nézett karján fekvő kis csemetéjére, hogy az asszonymnak megesett a szíve rajta.

Igaz, hogy amikor megtudta, hogy sem könyve, sem bizonyítványa, sem semmiféle írása nincsen, elkedvetlenedett, de hogy a lány annyi hévvel, annyi buzgalommal ígért minden jót, mégis megfogadta.

És most, amint a kis batyúra, a gondozatlan külsejű lányra nézett, újra félni kezdett. Hátha csakugyan börtönviselt a lány? És azért nincs írása sem, holmija sem.

— Hol szolgált utóljára?

— Egy kintinban a vágóhídon.

Sárossyné nagyot nyelt.

— Még ez is! — Aztán tovább kérdezősködött:

— A gyermekének ki az apja?

— Egy... gazember... asztalos volt. Hogy verjem az Isten, ahol egyet lép... — sustorgott a lány szájából a gyűlölet. — Itt hagyott a kicsivel együtt... Elszökött.

— Tudja, hogy gyermeke született?

— Tudja!... elvittem hozzá... — gördült ki a könny a lány szeméből.

— No, és?

— Azt mondta, semmi köze hozzá... Pedig...

Sírva fakadt.

Sárossynénak újra melegség lopózott a szívébe. Mégse lehet rossz ez a lány.

— Ne sirjon — vigasztalta —. Ha jól viseli magát, felvelem a kis fiát, mint a magamét.

— Én hozzám még nem volt soha senki jó — mondta a lány keserű bizalmatlansággal. — Kihasz-náltak, aztán eldobtak, mint a citromot...

— Ugyan! — korholta az asszony. — Hát az édesanya csak jó volt?

— Nem volt jó!... Nem szerettem az anyámat!

— Az édesanyját? — döbbsent meg Sárossyné.

— Az anyámat. Igen! Részeg volt mindig. És ütött... És azt mondta, bárcsak elvenne az Isten.

Sárossyné mély szánalommal nézte a szerencsétlen lányt. Aztán bevezette, hogy megmutassa a hálólhelyét.

*

Mult az idő. Juli már 4 éve szolgált Sárossynénál. Becsületes volt, hűséges, olyan mint Borcsa. Az asszonyához nagy szeretettel ragaszkodott.

Az asszonyok, a jó ismerősök hiába jósolták, hogy végén csattan az ostor. Nem süthettek ki Julira semmit. Nem volt pletykás, nem csalt, nem lopott. Férfival meg soha nem látták. Juli, amióta őt becsapták, nagyon rossz véleménnyel volt a férfiakról.

Ellenben azt senki sem tudta, — mert Sárossyné nem árulta el, hogy a Juli mindent megfigyelt, mindent meglátott — s hogy a tapasztalatairól naponta hűségesen beszámol az asszonymának.

Igy tudta meg Sárossyné, hogy a szép Kállayné nagyon gyakran rávillogtatja csábító szemét az urára. Juli látta azt is, hogy egyszer, amikor mindketten hazafelé tartottak, Kállayné Sárossy karja alá fűzte a kezét.

— Cselédpletyka! — gondolta Sárossyné —, de azért elhatározta, hogy résen lesz.

A szép asszony gyakori vendég volt Sárossynénál. Sárossynét elhalmozta hűzgeléssel, bókokkal.

— Drága Máriaám! Elhiheted nekem, ilyen asszony, mint te vagy, nincs több.

Sárossy jólesően mosolygott.

— Hanem maga csúnya ember, nem viszi a feleségét sehová! Micsoda férj maga...

Sárossyné összehúzott szemmel figyelt. A férje nevetve pödörgette a bajuszát. Tetszett neki, régóta tetszett a tűzről pattant, eleven menyecske.

— Hát Józsi jobb férj, mint én? — kérdezte ingerkedve.

— Józsi, — nyitotta nagyra az asszony a szemét. — Az én Józsim?... Hajjaj! — kacagott —. Akár egy öreg medve. Csak dörmög, cammog ide-oda.

Schwarcz Paula
női divatterme

Telefon:
József 383 78.

Budapest
IV, Eskü-ter 61.

— No, lássa! — mondta a férfi —. Hát akkor mi nek bánt engem?

Sárossyné közbeszólt:

— Nagyon jó férjed van neked, Emmi. Hiszen a csillagokat is lehozná érted.

Kállayné jelentőségteljesen sóhajtott.

— Mit ér...

A hosszú pillák ráereszkedtek a csillogó szemekre. Kállayné így, leeresztett pillákkal különösen szép volt. Olyan szép, hogy Sárossy — feleségéről megfélemedkezve — egészen elmerült a csodálatába.

Az alkony megnövelte a szobában az árnyakat, aztán hamarosan besötétedett.

Ők hárman észre sem vették, a gondolataikkal voltak elfoglalva. Mind ritkábban szóltak valamit, aztán az alkonnal ráborult a szobára a csönd.

És Sárossyné elszoruló szívvel érezte meg, hogyan ölelik át egymást (egyelőre csak gondolatban) az ura és Kállayné.

Nyílt az ajtó és kellemetlen érdes hangon beszólt Juli:

— Felgyújtsam a villanyt, nagyságos asszony?

Összerezzenek.

— Igen, Juli! — szólt Sárossyné.

Egy csattanás, s a villany négy ember arcára vetett éles világosságot. Sárossy és Kállayné, mint két tettenért bűnös, zavartan fordultak el egymástól. Sárossyné sápadt arccal Julira pillantott. Ez, amint rájuk nézett, azonnal tisztában volt a helyzettel.

Kállayné felállt.

— No, megyek is!

Mária nem tartóztatta.

Amikor a férfi felsegítette a kabátját, azt mondta halk, kemény, kissé idegenszerű hangon.

— Elkísérem!

Máskor is így szokták, ha növendégünk jött, Sárossy mindig hazakisérte. Sohasem jutott eszébe senkinek, hogy ebből valamit következtessen, ez oly természetes volt.

Most azonban valahogyan furcsán hangzott ez a keményen odavetett szó. Mintha ellenezte volna valaki, olyan erősen, nyomatékkal mondta.

Juli, ki még mindig ott állt az ajtó mellett, Kállayné felé fordulva, megszólalt:

— A nagyságos asszonyt, azt hiszem, várja az úr itt a kapu előtt.

— No, de illet! — szólt megkönnyebbülten Sárossyné, — miért nem jött be az urad?

— Én is mondtam! — szólt Juli —, de azt mondta, rosszul érzi magát, szeretne mielőbb otthon lenni...

— Hja, ez az én uram! — sóhajtott bosszúsán a szépasszony.

— Akkor hát siess!

— Pá, édesem! — csókolózott a vendég —. Mikor jöttök át?

— Nem tudom... — szólt Sárossyné kellenetlenül —. Legközelebb...

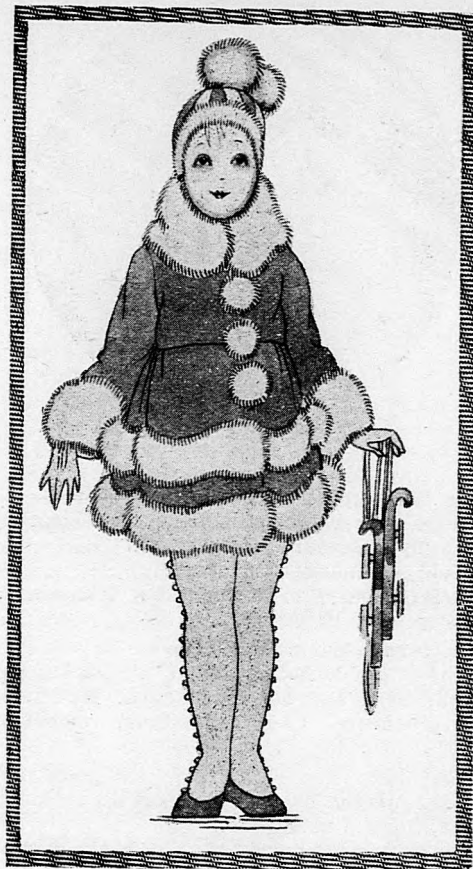
— Isten áldja! — nyujtotta a férfinak a kezét Kállayné.

— Viszontlátásra! — búcsúzott a férfi.

Mikor egyedül maradtak, Sárossy, mintha helyrehoznivalója lenne, túlzott gyöngédséggel ölelte át a feleségét.

— Különös asszony ez a te barátnőd! — mondta.

— Miért volna különös?



— Olyan... — a férfi kereste a megfelelő kifejezést —, olyan érthetetlen.

— Én nagyon jól értem — rebbent el Mária ajkáról egy röpke sóhaj.

A férfi nem vette észre a felesége szavaiban rejlő keserőséget, cigarettára gyujtott és elgondolkodva nézett a levegőbe.

Juli, amikor behozta a vacsorát, úgy találta őket, amint egy-egy fotójbe süppedve, némán bámulnak a semmibe.

És Juli megcsóválta a fejét. — Ejnye! Ez nem jól indul. Itt tenni kéne valamit.

*

Korán beköszöntött a tél. Máriára rossz napok következtek. Kisfia, a 10 éves Zoltán, tüdő- és mellhártyagyulladásra kapott. Mária félve, remegve virrasztott mellette. Amikor a kisfiú már lábbadozott, jutott csak eszébe, hogy a tükörbe pillantson. Sápadt arcú, karikás szemű asszonnal nézett farkasszemet. Megdöbbsent. Ennyire megcsunyult?

És eszébe jutott — akire a kis fia egész betegsége alatt nem gondolt — a szép Kállayné.

Kállayné és — az ura.

S a szíve összeszorult. De aztán elhessegette a rossz gondolatokat.

Zoltán olyan jó, olyan becsületes.

Igen ám, de az asszony! A zöldszemű kígyó.

Máriának arcába szökött a vér, amint a lehetősegre gondolt.

Ebben a percben lépett be Zoltán. Megcsókolta a feleségét. Hogy van Zoltika?

— Egészen jól, hála Istennek.

— Hála Istennek! — Aztán Máriára nézve hozzátette —: Te is egészen jól nézel ki. Rózsás az arcod. A napokban már megijedtem, olyan betegnek látszottál te is.

Florist telegraph delivery
Virágadományok közvetítése! FID

Ha Ön rendel nálam virágcsokrot, virágkosarat vagy koszorút, az Ön ismerőse a világ bármely városában még aznap megkaphatja

HENDRICH KÁROLY, volt főhercegi virágcsarnok
Eskü út 5. sz. Tel. J. 450-18. - Előfizetőknek kedvezmény



Mária hálásan nézett az urára.

— Most már kicsinyenként összeszedem magam, nem kell annyit aggódní, virrasztani.

Estefelé azt mondta Sárosy:

— Ja igaz! Majd el is feledtem. A kaszinóban ma hangverseny lesz. Eljössz?...

Mária csendesen ingatta a fejét.

— Hogy gondolhatsz ilyet? Zoltánkára még vigyázni kell, nem hagyhatom magára. És különben... nekem is pihenésre van szükségem, eleget virrasztottam.

— Hát akkor... — a férfi zavartan köhögött. Érezte, hogy nagyon rosszul fog esni az asszonynak, ha megmondja, hogy ő elmegy...

— Te azért csak menj el... — szólt Mária.

Sárosy kellemesen lepte meg a szelíd, biztató hang. Örömeben elvörösödött. Milyen jó, milyen agyalian jó ez az asszony. Nem, ilyen nincs több a világon. Kállayné, az még arra sem méltó, hogy egy levegőt szívjon vele.

Csillagos, hideg este volt, mikor füttyörészve megindult a kaszinó felé. Boldog volt. Könnyűnek érezte magát, hogy olyan áldott, jó felesége van. Mennyire más, mint az a másik asszony. Az nem virrasztana a gyermeke mellett, hogy meg ne csunyúljon. Hogy tündöklő, zöld szeme el ne veszítse fényét. Hogy hamvas, fehér bőre meg ne fakuljon, hullámos fekete hajába ezüst szálak ne vegyüljenek.

Hát hiszen ami azt illeti, kár is lenne érte. Az ilyen asszonyt az Uristen is a férfiak gyönyörűségére teremtette. Micsoda sötét pillák, micsoda szemek!

Sárosy meggyorsította lépteit, hogy mielőbb lássa. Azzal biztatta magát:

— Azért, hogy valaki házasember, még nem kell, hogy vak legyen. És azzal, hogy Kállayné szépségében gyönyörködik, pajtáskodva enyegleg vele, még nem vétkezik. Az lenne bűn, ha Máriát meg akarná csalni. Erről pedig szó sincs. Mária a legjobb asszony ezen a világon s ő fel nem cserélné semmiféle szépasszonyért. Még Kállaynéért sem.

Nyugodt lelkiismerettel lépett a kaszinóba.

— Hát az én drága Máriám? — nyitotta nagyra Kállayné a szemét, amikor az egyedül jövő férfit meglátta.

— Zoltikánál maradt! — tapasztotta száját a hófehér kacsókra a férfi.

— Ej, ej! rossz ember! — mosolygott a szép asszony. — Hát maga miért nem maradt akkor otthon? Sárosy nem felelt, csak végigsimogatta tekintetével az asszonyt.

— Józsi? — kérdezte Sárosy körülnézve. — Hol van?

— Miskolcra utazott...

— És maga?

— Én itt vagyok! Egyedül jöttem!...

Villant egyet a szeme, aztán szendén lesütötte.

— Ugyis közeli szomszédok vagyunk, majd maga hazakísér...

— Igen!... — szólt a férfi rekedten. Aztán magában halkán azt mondta:

— Kis kigyó... bestia... aranyos, zöldszemű..., gyönyörűséges bestia...

Sűrű pelyhekben hullott a hó, amikor hazafelé indultak. Sárosy felhajtotta a gallérját, Kállayné is dideregve vonta össze magán a prémes köpenyt. Az erős északi szél arcukba vágta a havat.

— Juuj! de hideg van — topogott a szépasszony. Nem haragszik... ha a karjába akaszodom?

Sárosy nem felelt, csak magához szorította a karja alá csusztatott kesztyűs kis kezét.

— Olyan jó így... — suttogott az asszony. — Maga mellett... még ilyen hideg éjszakában sem fázom...

— Emmi! — súgta a férfi és úgy szorította magához a karját, hogy az csaknem felkiáltott.

Imbolygó sötét árnyék közeledett feléjük sietve, egy viharlámpást lóbalva maga előtt.

— Nagyságos úr?... —

Ez a Juli hangja volt. Sárosy bosszúsan engedte el a szépasszony karját.

— Na?... — szólt ingerülten.

Juli a lámpával Kállaynéra világított. Ez a lámpafénytől hunyorogva, haragosan sziszegte.

— Ostoba paraszt!

Ám Juli nem törődött a zöld szemek mérges villogásával. Vagy tán mégis nagyon megijedt tőlük, mert a szépasszonynak elfelejtett köszönni.

— Eljöttem a nagyságos úrért... lámpával... hogy ebben a sötétségben el ne tessék téveszteni az utat hazafelé... mert...

— A feleségem küldte? — kérdezte Sárosy dühösen a neveléséges aggodalmaskodás miatt.

Juli pillógot szemével a gazdájára nézett, aztán kis útalattal a szépasszonyra. És gondolt merészet.

— Jaj, dehogyan... dehogyan!... A szegény nagyságos asszony... Hisz ép azért rohantam ide lámpással... Hamar tessék hazajönni...

Sárosy szívét jeges kézzel szorította össze a félelem. Mit beszél ez a lány? Szegény nagyságos asszony... És hogy hamar...

Ráordított a lányra:

— Beszéljen már!... mi van a feleségemmel?

Juli síró hangon dadogta:

— Valami port vett be... nem tudom, mi van vele... fekszik... meg sem mozdul... mintha meghalt volna...

— Uristen! — hördült fel a férfi. Aztán futva neki indult a havas éjszakának.

Kállayné még utána kiáltott valamit, de nem hallotta.

— Maga... barom! — sziszegte finoman a szépasszony Juli felé. Aztán hangosan hozzátette: — Igy megrémíteni valakit! Már ugyan miért vett volna be mérget?

— Mondtam én, hogy mérget? — somolygott a Juli. Aztán összehúzta magán a kendőt és szapora léptekkel indult a gazdája után.

Kállayné most már megértette a lányt. Szégyenében, haragjában fülig vörösödött. És szeretett volna valami igen gorombát mondani ennek a „pimasz cselédnek“, valami olyat, hogy elmenjen a kedve máskor az efféle tréfáktól.

— Hallja! álljon meg... várjon meg... — kiabált utána.



Juli magasratartott lámpával visszafordult.

— Tetszik valami?

— Tetszik hát — szólt a szép asszony mérgesen.

— Ha már ilyen buta heccet csinált, legalább kísérszen haza. Egyedül csak nem mehetek...

— Nem is! — szólt Juli. — Tessen visszamenni a kaszinóba, nincs még igen messze. Van ott elég finom úriember, — legény is, aki szívest örömet hazamén a nagyságával. Én sietek.

— Szentelen!... szentelen paraszt — kiáltotta Kállayné. De Juli már nem válaszolt erre a durvaságra. Sietős, gyors léptei neszét elfogta a hó.

*

Sárosy, amikor a futástól kimerülten benyitott a kicsi éjjeli lámpától alig megvilágított hálószobába, odavánszorgott az ágyhoz.

Mária sápadt arccal, mélyen aludt. A feje alatt könnytől volt nedves a párna s a szája köré két keserű vonást rajzolt a fájdalom. Egyik keze a szívére volt szorítva, a másikkal alvó kisfia kezét fogta.

S a földön ott fehérlett egy kicsi orvosságos papír: aspirin.

Sárosy megszegeyenülten borult térdre az ágy mellett s míg szívéből a megkönnyebbülés sóhaja szakadt fel, halk, áhítatos csókot nyomott alvó felesége kezére. Pár perccel később Juli dugta be kócos fejét az ajtón.

A férfi felállt s lábujjhegyen kiment a szobából.

— Nagyságos úr, kérem! — pislogott Juli szaporán, — ne tessék a nagyságos asszonynak megmondani, hogy én az éjjel a nagyságos úrért oda voltam. Összeszidna, tán el is küldene, hogy éjtszaka kószálok.

— Derék lány maga, Juli! — mondta Sárosy meghatottan.

— Csak... nagyon szeretem a nagyságos asszonyt — felelte erre Juli s a köténye csücskét a szeméhez emelte.

— Aspirint vett be — mondta a férfi.

— De... méreg is lehetett volna... — szólt csendes nyomatékkal Juli.

*

Kora reggel, amikor Juli söprűvel kiment, hogy a kerítés előtt elsöpörje a havat, lábnyomokat látott a hóba ágyazva. Egy nőnek s egy férfinak a lábnyomát, kik nagyon szorosan kellett, hogy menjenek egymás mellett. Juli követte a szemével, s látta, hogy a Kállayék villája felé vezetnek.

Nagy-nagy utálatot érzett és söprűjét belevágta a hóba, hogy tisztára söpörje gazdája előtt az utat.

„Pénzt vagy életet“

Groteszk

Irja: HALÁSZ IMRE

ÖNGYILKOS (írásztalnál ül, ír és hangosan olvas): „Nincs más megoldás, barátom, hiába: nincs más megoldás. Az élet kegyetlenül bizarr és változatos: az embernek egyszer semmi pénze nincs, máskor viszont... no igen, máskor viszont megint nincs egy vasa sem. Én megpróbáltam minden tőlem telhetőt, hogy pénzt szerezzek: próbáltam kártyázni, veszítettem, próbáltam megint kártyázni, megint veszítettem. Előbb a magam pénzét, aztán a másokét. Most nyakig vagyok az adóságokban és nem bírom tovább az éhezést. Tudom, hogy kár értem, de hát nincs más megoldás, mint a halál. Téged, barátom, nagyon szerettelek, te jó voltál hozzám, az Isten fizesse meg jószágodat és azt a másfél milliót, amivel adósod maradtam.“ (Leteszi a tollat.) No, most a másikat! (Irja): „Bibor Böske színművésznő. Kedvesem! Én soha életemben nem tudtam egy hónapnál tovább hű maradni egy nőhöz. Úgy látszik, maga mindenkinél többet jelentett nekem, mert maga az egyetlen, akihez halálomig hű maradtam. Kezdem sajnálni, hogy alig egy héttel ezelőtt ismertem meg.“ (Leteszi a tollat.) Ez is egészen jó. Határozottan meg vagyok elégedve. Általában jó napom van. Igazán kár, hogy éppen ma kell meghalnom. (Felveszi az íróasztalról a revolvert.) Mindenesetre kissé szokatlan érzés meghalni. Én igazán nem vagyok az az ember, aki a dolgoknak túlzott fontosságot tulajdonít, de valahogy egy kissé furcsán érzem magam. Mindegy. Essünk túl rajta. (Halántékhöz szorítja a revolvert, pillanatig tartja így, aztán leejti a kezét.) Nem megy, hiába, nem megy. Pedig én meg akarok halni, a legkomolyabban. De mit csináljak, ha ez a buta mutatóujjam, amivel le akarom nyomni a ravaszt, egyszerre megmerevedik és nem mozdul. Talán ez az, amit úgy hívnak, hogy életösztön. Ostobaság. Talán mégis csak erősebb vagyok, mint a mutatóujjam. (Ismét homlokához emeli a revolvert és néhány pillanatig ott tartja, de ismét erőtlenséggel lehull a keze.) Nem bírom, minden hiába, nem bírom. (Ledobja a revolvert az íróasztalra, aztán lehull a székre, az asztalra hajtja a fejét.)

BETÖRŐ (Először csak a fejét látni, amint kémelve benéz, aztán beugrik a színpadra, kezében revolver): Kezeket fel!

(ÖNGYILKOS felrebben és csodálkozva, de nem ijedten nézi.)

BETÖRŐ: Pénzt vagy életet!

ÖNGYILKOS: Hogy mondtad, kérem?

BETÖRŐ (fenyegetőzve): Pénzt vagy életet!

ÖNGYILKOS (hatalmassal, jóízűen nevet): Hát ez jó, ez igazán nagyon jó...

BETÖRŐ: Mit nevet? Talán azt hiszi, tréfálok? Pénzt, vagy életet!

ÖNGYILKOS (kedélyesen mosolyogva): Hát, kedves barátom, maga igazán a legjobbkor jött. Pénzt ugyan nem adhatok magának, de életet nagyon szívesen. (Feltárja a mellét.) Tessék kérem, az öné az életem. Lőjjön!

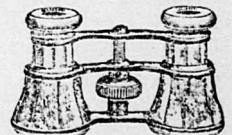
BETÖRŐ (szigorúan): Úgy látom, nem veszi komolyan a dolgot. En csakugyan lövök. Egy, kettő, há...

(ÖNGYILKOS mozdulatlanul néz szembe a revolverrel.)

CALDERONI és TSA

L Á T S Z E R É S Z E K

Budapest, V., Vörösmarty tér 1



Látcsövek, szemüvegek, orrcsüptetők, Zeiss és Görz üvegekkel. Barometerek, hőmérők



BETÖRŐ: ... Há...! Hát tényleg azt akarja, hogy agyonlőjjem?

(ÖNGYILKOS *igent int.*)

BETÖRŐ: Nem jobb lenne, ha inkább ideadná a pénzt, meg az értéktárgyait?

ÖNGYILKOS: A pénzem? Maga szerencsétlen! Mondja, mióta van maga ebben a bransban? Mióta foglalkozik betöréssel? Nagyon kezdő lehet. Egy rendes betörőnek, aki érti a mesterségét, látnia, éreznie, szagolnia kell, hogy itt nincsen pénz. Pénz? Tudja, hogy hetek óta nem volt egy meleg százezres a zsebemben? Üres főzeleket vacsoráztam a kifőzésben, mert már a klubban a főpincér sem hitelezett. Értéktárgyaim? Már a zálogcéduláimat is régen zálogba tettem. Értéktárgvam ez az egy maradt, a revolverem. *(Felveszi az asztalról.)* Ezt nem adtam el, mert erre még szükségem volt, hogy ha minden összedől, ha nincs már más út, legyen még hová menekülnöm. De csalódtam ebben is. Vagy magamban? Gyáva vagyok, vagy mi az a görcsös bénulás, ami mozdatlanra teszi az ujjamat? Pedig meg akarok halni. Még mindig jobb a revolver, mint az éhhalál. Soha jobbkor nem jöhetett volna, kedves barátom! Hát lőjjön ide a szívembe, ide... három golyót, vagy hatot, hogy minél biztosabban...

BETÖRŐ *(egyre kellemetlenebb arcot vágott)*: Hát hogy én öljem meg, én legyek a hóhérja?

ÖNGYILKOS: Jót tesz vele! Ami bünt eddig elkövetett, ezzel mind levezekli...

BETÖRŐ: Dehát engem becsuknak érte. Talán még fel is akasztanak. És ha még érdemes volna, ha volna miért! De hát miért? Mit nyerek vele, ha meggyilkolok egy embert, akinek nincs pénze, nincs semmije. *(Gyanút fog.)* Ha ugyan igaz, amit elmondott. Lássuk csak. *(Felnyitja gyorsan a szekrényt.)* Hát ez csakugyan üres. Ezért nem érdemes.

ÖNGYILKOS: Nem érdemes?

BETÖRŐ: Nem. Hát miért öljem én meg? Csak úgy passzióból?

ÖNGYILKOS: Miért? Mert én így akarom! És ha ez nem elég, akkor parancsolom és kényszerítelek rá. *(A revolvert részegzi.)* Most aztán lőj gyorsan, mert különben én lövök! *(Diadalmasan.)* Haha! Ismered a szép dalt *(énekel)*: Ha nem szeretsz, szeretlek én...! Hát így állunk: ha nem lösz te, hát én lölek le... jól vigyázz! Válassz!

BETÖRŐ *(rémülten)*: De nagyságos úr!

ÖNGYILKOS: Válassz, ha mondom: ölni, vagy meghalni!

BETÖRŐ: Nagyságos úr, kérem, ne bántson engem... nem akarok én már semmit, csak hazamenni... engedjen el, legven szíves...

ÖNGYILKOS: Dehogy is engedlek! Ide figyelj! Most hármát számolok. Ha kimondtam, hogy három és utána még mindig életben vagyok, akkor véged van! Egy... kettő....

BETÖRŐ: Nagyságos úr, kérem, egy percre csak, valamit mondani szeretnék.

ÖNGYILKOS: Nem érek most rá társalogni. Lősz, vagy nem?

BETÖRŐ: Nem, kérem, nem lehet.

ÖNGYILKOS: Nem lehet? Mi az, hogy nem lehet?

BETÖRŐ: Nem lehet, könyörgöm, mert *(szégyenkezve)*... mert nincs megtöltve ez a revolver.

ÖNGYILKOS: Micsoda? Hát ezt is lehet? Betörni, fenyegetőzni, hogy: „Pénzt, vagy életet!” — töltetlen revolverrel?

BETÖRŐ: Én azt hittem... azt mondták, hogy úgy is megijednek tőle.

ÖNGYILKOS: Azt mondták? Ki mondta?

BETÖRŐ: A Kraholec Feri mondta. Merthogy ő tanított ki mindenre, a gazember. Nagyon kezdő betörő vagyok én kérem. Nem is vagyok én betörő. Asztalos vagyok én, becsületes asztalosmester. Gyárban voltam én, de elküldtek, mert az igazgató elkártyázta a pénzt, aztán beszűnt az üzem. Gazember volt az az igazgató, mindenki gazember, aki kártyázik. Pláne, hogy a más pénzén.

ÖNGYILKOS: Nézze, az erkölcsi világnézete nem érdekel. Most csak arról van szó, hogy mi volt magával?

BETÖRŐ: Elbocsátottak kérem, nem volt munkám, a Kraholec meg mindig dumált, mutatta a sok pénzt, meg aranyórát, meg gyűrűt. Nagyon rábeszélte erre a pályára. Végre is gondoltam: egyszer, csak egyetlen egyszer, csak egy estére megpróbálok. Gondoltam, ha sikerül annyi pénzt szerezni, elmegyek vidékre, műhelyt veszek, dolgozni fogok. Dehát nem sikerült.

ÖNGYILKOS: Hát ha valaki ilyen ügyetlenül kezdi... Miért jött mindjárt először ilyen pénztelen helyre?

BETÖRŐ: Nem ide jöttem én először, kérem. Ez már a második hely. De az elsővel is olyan pechem volt. Pedig azt hittem, ott lesz pénz, sok. Nagy üzlet volt, automobilkereskedés. Gondoltam: ha csak egy olyan automobil ára lesz a kasszában, már az is egy nagy csomó millió. De nem volt. Nagynehezen kifurtam a kasszát, ahogy a Kraholec kitanított, aztán kinyitottam, hát nem volt benne csak összesen vacak három darab bankó. Valami idegen

Olcsó újévi áruk

Női-, férfi-, gyermek- és babilifehérneműekben, vásznak, asztalneműk, törülközők, ágyszőnyegek, lepedők, konyhatörölők és zsebkendőkben

FENDRICH IMRÉNÉL

IV, Deák tér 3, Belváros, Deák Ferenc u. sarok
Saját érdekében keresse fel üzletemet

bankó, de nem dollár, nem sokat érhet. Dühös voltam nagyon. Káromkodtam nagyot, aztán azt gondoltam, ha már benne vagyok, ezt az éjszakát már rászánom. Így jöttem aztán ide.

ÖNGYILKOS: Nohát itt aztán még annyit se talált. Azokkal a bankjegyekkel meg mi lett?

BETÖRŐ: Zsebrevágtam, azért valamit mégis csak ér tén. (*Előveszi a zsebéből a pénzt.*)

ÖNGYILKOS (*nézi, aztán meglepetve*): Ejnye, de hiszen ez angol font! Ezerfontosok. Három darab. Hiszen maga egy gazdag ember!

BETÖRŐ: Igazán? Hát mégis? (*Visszagyömöszöli a pénzt a zsebébe.*)

ÖNGYILKOS (*kijavítja*): ... Maga gazdag ember volt. Mert most már ez a pénz az enyém. Ide vele, hallja-e!

BETÖRŐ: Hát kérem szépen, hát csak nem tetszik...

ÖNGYILKOS: Ide avval a pénzzel! De azonnal! Pénzt vagy életet! Ez a revolver aztán meg van töltve! Hat golyóra! És ne felejtse el, hogy én nyugodtan, minden aggodalom nélkül lelőhetem magát. Engem nem csuknak be érte. Egyszerűen önvédelemből tettem. Maga betört ide, rámtámadott — hát lelőttem! Egy... kettő... há...

BETÖRŐ (*odaadja a pénzt*).

ÖNGYILKOS: ... az összesen egymilliárd és harmincnolcmillió. Egész csinos kis összeg. (*Boldogan.*) Egemilliárd. Jóságos Isten! Nem kell meghalni. Kifizetek mindenkit, aztán élni... élni... úrimódon, gazdagon!

BETÖRŐ (*bátortalanul*): És velem, kérem, mi lesz?

ÖNGYILKOS: Veled? Hát nem bánom (*kegyesen*), most az egyszer nem bántalak, nem adlak át a rendőrségnek. Elmehetsz...

BETÖRŐ: De kérem szépen...

ÖNGYILKOS: Nem hallod! Takarodj!

BETÖRŐ (*kifelé sompolyog*).

ÖNGYILKOS: Aztán ajánlom, hogy térj vissza a jó útra. Eszedbe ne jusson mégegyszer betörni. Nem szégyenled magadat, elszedni embertársad pénzét... A tolvaj a társadalom fekélye, érted? Meg aztán nem is való neked ez a pálya. Aki ennyire tehetségtelen, abból úgyve lehet több, mint — becsületes ember.



MEINL ÚJTERMESŰ TEA QUEENS BLEND

a legnemesebb aranylevelű fajták (Golden tips) keveréke.
A legfinomabb Darjeeling erőteljes ízével, gyönyörű sötét felöntés. — Kb. 1/4 angol font P 4.40

1928.

En Édesem, lepergett az óra... Öt perc mulva tizenkettő! Új esztendő mesgyéjén állunk. A régi már indul és homály alá merül, mint az a sok-sok millió esztendő, mely eltűnt az időkben, mint egy-egy nagy, sóhajszállító szekér...

Igen, az esztendők hozzák és viszik el az emberiség sóhaját. Mennyi fájdalom és szenvedés fér el azokon a láthatatlan kocsikon! Nagy világtörténelmi események, nemzetek küzdelmei, népek családásai, sötét forradalmak, a munka földrengető erőfeszítései, a nyomor ezerarcú vívódása, a szerelem milliószegű s mégis örök-egy tragédiái, élő és teremtő gondolatok holt váza, édesanyák szenvedése, szitok és örvény indulatok, a bűn fekete lélek-útvesztői, árva könnye, a pókhálóban vergődő bogárka zümmögése, le az eltaposott fűszálak jajszáváig. nagy, robbanó eszmék, villámlásos igazságok, kacagó becstelenségek, szélzúgás, harmatcsepp. minden, de minden ott van azokon a láthatatlan gázszekereken! Ezer és ezer, millió és millió az idők végtelen országútján. És ez az utolsó a többi száz és száz millió ember bánatával a mi fájdalmunkat is elviszi...

Nézd, milyen könyörtelen törvényszerűséggel halad az óramutató! A világ szíve már cyclont ver s még ez a robusztus ütem se tudja körpályáján kimozdítani! Milliárd szem lesi a szökkenő másodpercmutatót, s ez a nagy, szörnyű, mindeneknél hatalmasabb lélekdelej sem lökheti előre. Még három perc! És akkor fölujjong a világ: Új esztendő! A régi meg indul. Ó, mekkora szekér! A földtől az égig ér. Ül rajta Szilveszter apó. Pattint az ostorával, a gyárkémények indulót fújnak, s nekirugaszkozik tizenkét lóva, a tizenkét hónap: három tél-fehér, három rög-barna, s az a hat áldott, kalászhajú sárga meg rézderes... Halihó!

A világ egy esztendővel öregebb megint —

... A világ egy esztendővel gazdagabb megint! Mert a szenvedés a világ kincse. Amit a lopó el nem lophat, vagy a rozsdá meg nem emészthet. A szenvedés az egyetlen igaz érték, ami az őszentendőből, mint fájó emlék, ám bölcs tapasztalat, a homlokunkon megmaradt...

Evoe!

Viszi már az idő-szekér a világ milliárdnyi bánatát, hogy beszámoljon a Teremtőnek... Viszi a miénket is, magyarok! Viszi Erdély néma fájdalmát, a Felvidék jajszávat s a magyar égtájak keserveit... viszi a magyar Trianont... a sok elpusztult reménységet, a sok kalásztalan küzdelmet, a sok hiú és meddő álmot, a bilincsbevert magyar gondolatot... Mekkora teher! Nyolcmillió magyar könnye. És elszomorodik az Isten arca odafent, a szekérbontáskor arra a nagy, fekete batyura tekint. Mi ez? Magyarország bánata. És mi az az örökzöld koszorúcska a fekete batyu tetején? Az a nemzet reménysége, hogy az újesztendő meghozza a szenvedő magyarok megváltását —

És az Úr bólint csendesen...

Tizenkettő! Egv másodperc, kettő, három... beperrenő gyöngyszemek a Szerencse szitájába... Megérkezett az új idő-szekér! Ül rajta Sors kocsis. Ki tudja, mit hozott? Csittuljanak el lelkünkben a fájdalmak utórezgése s teljék meg reménységgel a szívünk! A tizenkét idő-paripa tizenkét csengetyüje vidáman csilingel és szinte hallik a láthatatlan szekér nehéz nyikorgása a sok gazdag ajándék alatt. Mit várunk mi, magyarok? A szabad Nagy-Magyarországot! Itt van, de föltételekhez köttetik. Mik ezek a föltételek? Tisztaság a közéletben. Bölcsesség a politikában. Igazság a törvénytevésben. Megértés a pártok és felekezetek között. Béke a családban. Hódolat Istennek. Kenyér az éhezőknek. Lakás a hajléktalannak. Pártfogás az özvegy és árva számára. Tisztelet az erősnek. Biztatás a csüggedőnek. Lemondás a hiúságról. Önmegtágadás. Okos szociálpolitika. Egész-

séges reformok a népnevelés terén. Elnézés a gyenge iránt s megbocsátás az ellenünk vétőknek. Ezer törekvés, ezer tiszta és nemes szándék, hogy elesett nemzetünket fölemelhezzük. Nagy és egyöntetű munka minden vonalon! Úr, paraszt, tisztviselő, kereskedő és iparos, pap, törvénybíró, katona, politikus, művész, író, miniszter és mindenki, aki magyar, egy munka- és eszmekörben egyesülve, induljon küzdelemre az újesztendőben, mely titokzatos batyuját bontogatja már... Magyarok! Üres a varázs-batyu, nekünk kell megtöltenünk. Es tőlünk függ, hogy mivel töltjük meg: áldással vagy átokkal? Ezer áldás! Es ti, magyar anyák, tihozzátok legyen legkivált irgalmas az újesztendő! Hozza el nektek az Isten legszentebb ajándékát s a nemzet legfőbb, de legfőbb áldását, tiszta szívetek nyíló bimbóját: az édes bölcső-dalt...



KOMÉDIA

Kedves Barátom!

Jól kezdődik ez a hét, — mondta a cigány, amikor hétfőn akasztani vitték. Jól kezdődik az újév, — mondhatjuk mi, akiket végigboldogújévetkivánoz és az utolsó nemvalorizált pengőnkől is megszabadít a levélhordó, a pénzeslevélhordó (— megjegyzendő, az egész mult esztendőben egyszer hozott 2 pengő 45 fillért —), a csomaghordó (— a nagynéném egyszer két kiló lukas diót küldött a természetből —), a házmester, a viceházmester, a gázóra-leolvasó, a gázszámlakézbeseítő, a gázóra-ellenőr, a villanyóra-leolvasó, a villanyzámlakézbeseítő, a villanyfogyasztási ellenőr, a központi fűtésnél alkalmazott gépész, a lifthezclő, az egyik klubom portása, ruhatárosa, öt komornyikja, két telefonkezelője, a törzskávéházam főpincére, pincére, kenyerese, telefonosa, újságosgyereke és minden szerkesztőség szolgálja, meg kifutója, akiknek minden egyes alkalommal külön-külön szoktam borraivalót adni. De aki azt hiszi, hogy a fenti névsor kimeríti az újévi igényjogsultak listáját, az nagyon téved. Mert hol vannak a színházak, ahol szintén megfordul néhányszor a magunkfajta ember a kulisszák mögött, hol a parlament az ő néhány tuat teremőrével, altisztjével, hol vannak a nyomdák, a cinkografák s még a jó Isten tudja miféle intézmények, amelyeknek derék alkalmazottai kivétel nélkül ránk akasztják az ő szerényen jövedelmező jókívánságaikat!

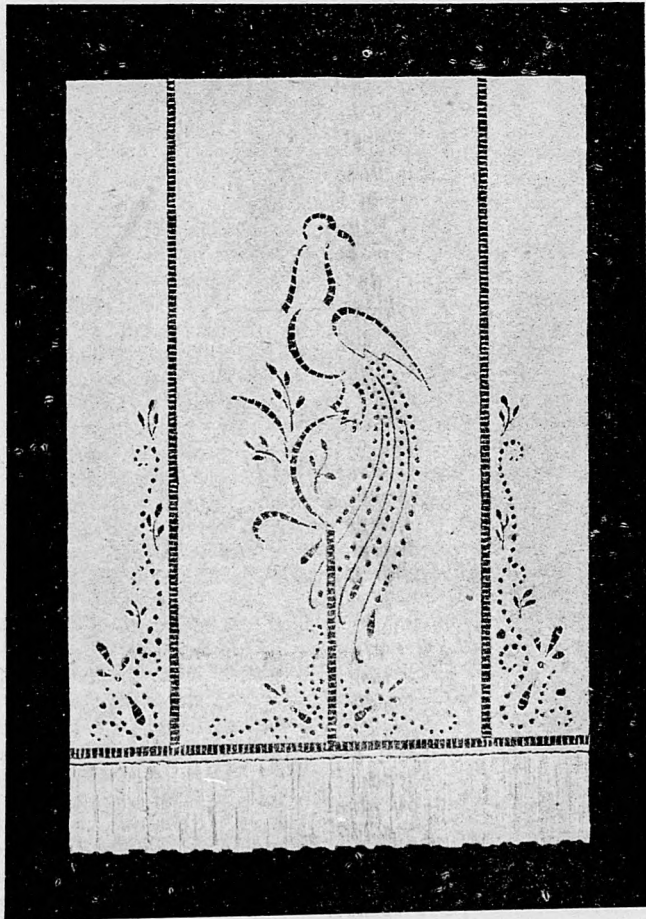
Megengedem: egyenként nem jelent sokat ezeknek a jóraivaló embereknek: a mi egy-két pengőnk, de nekünk nagyon sok, mert mi vagyunk a társadalomnak az az ügynevezett független „irigyelt” rétege, amely nem mehet oda senkihez a maga borraivalós újévi kívánságával. Mi, kedves barátom, veled együtt nem kapunk dupla honoráriumot az újévi munkánkért, nem kapunk remunerációt, miránk nem gondol senki, a mi újévünk első napja ép olyan szürke, mint akármelyik hónap első napja. De nemcsak írók, újságírók, művészek újévi sorsa ez, hanem a szabad pályán működők egész légiójáé. Ezeké a könnyen megközelíthető mindenütt jelenlétre kényszerített embereké, akiket évközben is a legtöbb teher sújt, akik kulturális igényeiknél fogva a legtöbb áldozatot hozzák.

Isten ments, hogy újév napján ünneprontó legyek és most holmi szociális tanulmányba sodródjam bele. Én bizony a mulatságos oldaláról szoktam nézni ezt a hangos és követelőző boldogújévezést, mert nincs rosszabb taktika, mint mérgeledni olyan dolgok miatt, amiket az ember sehogyan sem tud elhárítani a feje felől. Ezért van, hogy mosolygó arccal fogadom január elsőjén a mindenrendű és rangú postásokat, házmestereket, kezelőket, ellenőröket, altiszteket és kifutófiukat. Hadd mondják rólam, hogy vidáman megyek a halálba, hogy hős vagyok, aki nagyúri gesztussal osztogatom szét az obulusokat, mintha ezek a pénzesekék legföllebb csak az egyhavi kamatai lennének az én mérhetetlen nagy jövedelmemnek. Sőt: odáig megyek, hogy leültem a vicét, meg a vacuumozó társaság esővezetőjét, likőrrel kínálom őket, viceket mandok nekik, barátaimnak nevezem őket, úgy kezelem ezt a minden évben egyszer felbukkanó összeesküvő-hadat, mint választás előtt a képviselőjelölt a eszímás atyafit. Az akasztófahumornak egyik fajtája ez, az „ügyis egyremegy” filozófiája, talán a tönkrement magyar gavallér közismert mozdulata, amellyel az utolsó bankóját ragasztja a cigányprimás homlokára.

Nézd csak, a kéményseprőről egészen megfélekedtem. A vigyorgó ábrázatú fekete emberről, aki „szerencsét hoz”. Őszintén bevallom: egyszer csakugyan szerencsét hozott nekem a kéményseprő. Vagy öt évvel ezelőtt, amikor — nem voltam idehaza újév napján. Babonás természetű vagyok, tehát a kéményseprőre gondoltam, aki ime, ezúttal elmaradt. Es lám, már csak a ró

való gondolás is szerencsét hozott. Megmaradt ugyanis a zsebemben az a két pengő, amit adtam volna neki, ha megjelenik nálam. A közmondás azt tartja, hogy ráccsal találkoznai szerencsétlenség. Ezt nem merném ilyen határozottan állítani. Emlékszem: lehettem vagy huszonnyolc esztendő, amikor újév első napját Nagy-kikindán töltöttem. Szavamra, legalább öt szerb pappal találkoztam, de valamennyi szerencsét hozott a számomra. Egyik sem köszöntötte rám ugyanis a boldog-újévet. Jó lesz hát, ha egy kicsit csinyján bánunk ezekkel a szelvény-hosszában elterjedt mondásokkal.

Ami különben a jókívánásokat illeti, az újesztendőt illetőleg, egy kissé szkeptikus vagyok. Határozottan úgy érzem, hogy 1928-ban többet fogunk szenvedni, mint 1927-ben. Nehogy azt hidd, mintha a jó sok bolond szerepére adtam volna a fejemet. Én egyszerűen abból a tényből indulok ki, hogy 1928 szököé. Egy nappal tehát biztosan több kellemetlenségünk lesz. Jósolok továbbá esőt és szelet, hideget és meleget, vasúti karambolokat, repülőgéplezuhanásokat, autóbaleseteket, házasságokat és öngyilkosságokat, válásokat és örömmünnepeket, eljegyzéseket és vicceket, színházi bukásokat és prima-donna-pletykákat, sőt, ha parancsolod, azt is megjövendölöm, hogy ebben az évben több miniszter megbukik Európában, újra fölemelik a házbért, nem szállítják le a villamostarifát. Nem fog meghalni az a bizonyos amerikai nagybácsi és megjósolom azt is, hogy aki megéri az 1929. év első napját, az újra kénytelen lesz bevenni ezeket az újévi reflexziókat. Egyéb bevételre úgysem lesz. Minden bevétel t. i. azoké, akik boldog újévet kívánnak. Ennél fogva én nem kívánok neked semmit, nehogy gyanuba keveredjek. Tehát: b. u. é. k. Eugenius.



Dr SÁNDORNÉ és RAFFAYNÉ
kézimunka üzletének 3. sz. modelje. Budapest, IV,
Kossuth Lajos uca 3. szám.

A társaságból

Halló... Csókolom a kezeit, Nagyságos Asszonyom. Engedje meg, hogy az új esztendőre minden jót, vígságot, bort, bűzát, békességet kívánjak.

Halló... Köszönöm szíves kérdését, nagyon jól mulattam. Hallgassa csak meg:

Az újdonsült főtanácsos nagy társaságot látott vendégül. A derék ember, hogy úgy mondjam, szörnyen hüü, beképzelt és nagy Don Juan. A társaság vacsora után zene, ének és sok más tere-ferével szórakozott.



Azután sorba következtek a társasjátékok és találós kérdések. A hangulat pajzán, emelkedett, vídám volt. Egyszer betoppan a szalonba a hatéves Bandika.

— Anyuka, édes, — szól a gyerek, — szabad nekem is egy kérdést?

— Hogyne, drágám.

— Mondd, édes anyuci, mi az — angyal?

— Csacsikám, az angyal, egy szép kis gyerek, aki repül.

— Úgy! Akkor miért mondja apuka folyton a Freileinnak, hogy angyal?

— Azt mondja? No, akkor majd holnap ő is repülni fog.

A derűs hangulatot mintha egyszerre ketté vágták volna és a vendégek arcukon gúnyos mosollyal gyorsan távoztak, mintha már nem volna érdemes több találós kérdést megfejteni.

Most pedig örömmel közlöm Nagyságos Asszonyommal, hogy Pents Mária Ilona kedves előfizetőnk és dr. Szerdely Lajos ügyvéd Szigetváron házasságot kötöttek. Bery Micit Pincser András, a Titania Textil Rt. üzemezetője, Budapesten a Villányi úti templomban oltárhoz vezette. Lázár Erzsébet és Sándor György házasságot kötöttek Szegeden. Szívvel gratulálunk.

Temesszlatinai Brinzey György huszár főhadnagy eljegyezte Lenck Béla huszárezredes leányát, Babát, Budapesten.

A kormányzó úr öföméltósága Bessenyei Györgyöt elsőosztályú követségi titkárrá kinevezte. Varga László műépítésznek a kormányfőtanácsosi címet adományozta. Ugyancsak kormányzói elismerésben részesült lapunk régi előfizetője és pártfogója Koncz János csepeli főjegyző.

Érdekes személyi hír az is, hogy Liverpool városa polgármesterré választotta Beaven Margit asszonyt. Így most már Salisburg, Lichsfield és Liverpool városok polgármesterei székét nők töltik be és hisszük, hogy nagyon jól megállják helyüket.

Viktor Emanuel olasz király kihallgatáson fogadta a római követségünkhöz beosztott katonai attassénkat: Schindler Szilárdot.

A bolgár király kitüntetésben részesítette Horváth Gézát, a Nemzeti Múzeum nyugalmazott igazgatóját.

Halló... Figyelemmel méltóztatik kisérni a közelgő farsang bálók előkészületeit? Azt hiszem közelről érdeklő Nagyságos Asszonyomat, hogy a parádés bálók egymást fogják követni és sikerben, úgy anyagiakban, mint erkölcsiekben is felül akarják egymást mulni. Az előkészületekből erre következtetünk.

A Jogászball, mint már jelentettem, január 7-én tartják a Hungáriában. Ugyanerre a napra esik a Technikusbál is, a Vigadóban. A Medikusbál január 14-én rendezik a Vigadóban. Serényen folynak az előkészületek a Protetáns bálra is, mely január 21-én lesz a Vigadóban. A Közgazdászok gróf Zichy Aladár fővédnökségével február 28-án tartják meg báljukat a Hungáriában. Február hó 1-ére a Hungária összes termeit lefoglalta a Széchenyibál rendezőbizottsága. A Balatoni

Jacht Klub táncestélye február 4-én. Ugyanerre a napra esik az Atlétából is, a Vigadó összes termeiben. A február 11-ike nagy nap lesz a bálózók életében. Ekkor lesz megtartva a Katolikusból a Hungária nagyszálló termeiben. A következő bála külön fejezetet szentelek.

A Budapesti Egyetemi Ifjak Énekkarának bálja a budai Vigadó összes termeiben február 3-ára van kitűzve. E bála okvetlen vigye el kedves leányát, Nagyságos Asszonyom, mert minden bál között, tavaly is ez a bál sikerült a legjobban. Figyelmes rendezőség, sok táncos, disztíngvált családi hangulat jellemzik az Egyetemi Ifjak Énekkara bálját. Az egyetemi ifjuság az idén is mindent elkövet, hogy a bál az eddigi sikereiket felülmulja.

Halló... Igen... Hamarjában el is mondhatok egy anekdotát:

Tanunak idéztek be egy ideszakadt máramarosi embert. A bíró a tanu kihallgatását így kezdte meg:

— Figyelmeztetem, hogy csakis az igazat vallja. Tudja-e mi a következménye a hamis eskünek?

— Én ne tudnám, tekintetes bíró úr? — felel, széles gesztussal — a máramarosi ember. — M e g n y e r j ü k a p e r t . . .

Halló... A januári hangversenyek közül első helyen kell beszámolnom Thegez Gerber Miklós magyar nótáestjéről, amely január 14-én, szombaton délután fél 6 órakor lesz megtartva a Zeneművészeti Főiskola dísztermében. Közreműködnek Nagy Izabella, a m. kir. Operaház tagja, ráczalmási Molnár Anna hárfaművésznő, Akom Lajos orgonaművész, Cselényi József a Nemzeti Színház tagja és dr. Nyers László operaénekes. Remélem, találkozni fogunk a hangversenyteremben?

További hangverseny-híreim: Dohnányi Ernő zongoraestje január 5. — Balázs Árpád nótáestje január 8. Komor III. kamarazenekei estje január 9. — Ország Tivadar hegedűestje január 21. — Dr. Vécseyné Milassin Mária dalestje január 29.

Halló... Mit szól Nagyságos Asszonyom, ehhez a kis epizódohoz, amely a Lipót körút egyik bérpalotájában játszódott le?

Haza jött a férj és kérdi a feleségétől: — Megkaptad a papagájt, amit küldtem?

— Meg.

— És hol van?

— Megöltem és megsütöttem.

— Te jó Isten! Hiszen az egy papagáj volt és tudott beszélni...

— Nü, akkor miért nem beszélt!?

Én sem beszélek többet, csókolom a kezét...

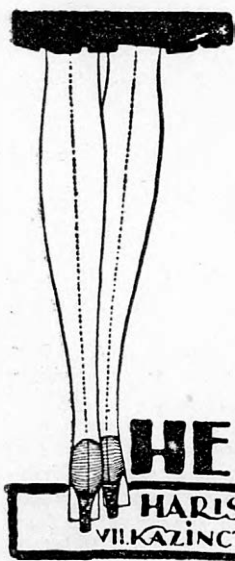
Levél egy gyermekhez aki nem akar enni

Írta: Dr. HALÁSZ ANDOR főorvos

Kedves kis Pajtásom! Te még csak négy éves múltál és így az újságból egyelőre csak a képek érdekelnek, azért hát kérd meg anyukádat, hogy olvassa el Neked ezt a levelet, de olvassa harag és mérgeződés nélkül. Ambár biztosan számítok jó barátságodra, hogy meg fogsz védeni szülőid várható haragja ellen. Hiszen Tereád biztosan hallgatnak, Te vagy a kedves, az egyetlen gyermek, kinek az élet mindent lábaid elé rak. Játékokat, amit már egy óra múlva félredobsz és újra vonatot játszol egy madzagnát fogva tovaképzött fadarabbal; szép új ruhát, amire a árága gyermek úgy nem vigyáz, hogy egy-kettőre az asztal alá búvik benne; cukrot, csokoládét és minden jó falatot, amit édes anyukád félve rak eléd, mert — azért sem eszed meg, de mohón elfogyasztod a száraz kenyérfaját, ha szemben ülő kis pajtásod ugyanezt cselekszi. Neked az idő nem sürgős, ráérsz minden negyedórában egy-egy harapásnyi ételt szádba venni, hogy az alapos megrágás ürügye alatt még egy negyedóráig le ne nyeld és a szádban forgasd, Apukád néha szigorú akar lenni és veréssel kényszerít az evésre, anyukád ellenben nagy betegséget sejt benned. Elhívják hát a doktor bácsit, aki Téged komolyan megvizsgál, mert hátha valami szervi bajt, vérszegénységet vagy miegymást talál, uniből aztán csakugyan ki kell gyógyítani, mert emiatt nincs étvágyad. De nálad, kis Pajtásom — megbocsáss, — nem ez az ok. Neked kitünő az egészség, ennél is Te szépen, ha nem látnád, hogy odahaza a Te evésed körül forog a világ. Mindig csak azt hallod otthon, hogy nem eszed meg a főzeléket, pedig új játékokat ígértek érte; hogy a húst sem akarod elfogyasztani, még ha anyukád olyan hosszú mesét is mond el mellé, amilyen hosszúnak ígérkezik ez a levelem (akárhogy csóválja is már a fejét a Kertész Béla főszerkesztő bácsi, hogy nem fér el a lapjában). Nem, kis Pajtásom, ez nem jól van így. Mondd meg csak anyukádnak, hogy csókoltatom a kis kezét, a Te érdekedben tegye félre kicsit a nagy szeretétét: ne hallgasson ugyan anyukádra és ne verjen meg, mert azzal nem segít semmit, de viszont ne gondolja ám, hogy Neked akkor is enni muszáj, ha nem akarsz. Vagy Te már olyan legény a talpadon, hogy egy-két napi koplalásnak oda se nézel. Azaz hogy csak koplalnál, de rögtön abba hagyod, ha látod, hogy senki sem érdeklődik az evésed iránt. Nézd csak, szüleid már leültek az ebédhez, máskor már kanalanként önti ilyenkor anyukád szádba a levest, most pedig — a doktor bácsi tanácsára hallgatva, — még azt sem mondják Neked, hogy gyere ebédelni. Hát Te nem is mégy, csak tovább játszol, nevetve az új renden. Behozták a főzeléket, ettek is belőle, Neked még mindig nem szólnak. Ejnye, hát végre megunod a dolgot, hát észre sem veszik, hogy a család szeméfenye nem ül az asztalnál: mikor a tésztahoz fognak, odasomfordálsz és abból kérsz magadnak. Igen ám, de előbb főzeléket tessék enni! Az Neked nem kell, azért sem kell, csak tészta akarsz, abból azonban anyukád — fájó szívvel ugyan — de nem ad. Most már látod, hogy fele sem tréfa a dolognak, abba maradsz a nevetés, sírva követeled a tészta. Mindhiába, senki sem hallgat Rád, már le is szedték az asztalt, és Te nem kapsz mást enni, mint azt az utálatos főzeléket. Nézzük csak, mi az? Borsófőzelék. Nem kell! Egy kicsit toporzékolj, jó sort sírsz, aztán kifáradva elalszol. Az üres gyomor azonban nem sokáik hagy aludni, korán felébredsz és kéred az uzsonnakávé. Anyukád boldog örömmel hallja ezt, mert eddig csak nagy kinnal lehetett megitatni Veled az uzsonmát. De a másik percben eszébe jut, amit a doktor bácsi tanácsolt, szép csendesen kimegy és már hozza is a délről eltett, felmelegített főzeléket. Az az utálatos borsófőzelék! Újabb sírás és követelőzés, újabb keserves próbáratevése anyukád jószágos szívének, de hiába, cél szen-

Minőségben, árban utólérhetetlen!

Börkesztyű, végig bélelt prima minőség	7 ⁹⁸
Selyemgyapjú női nadrág, legjobb színek	4 ⁹⁰
Bemberg selyemharisnya első minőség	4 ⁵⁰
Ugyanaz kis szövés-hibával	3 ⁵⁰
„Valencia prima flórhárisnya	2 ¹⁰
Férfi zokni prima minőség, remek mintázás ...	1 ⁹⁸



WEILIG

HARISNYAHÁZA
VILKAZINCZY UCCA 7.

tesíti az eszközt, győz fölötted az erős akarat, korgó gyomorral, sápadt arccal kell az esti sötétra elmenni. Akivel csak találkoztok, mindenki megkérdi a bajodat, mindenki sajnálkozik rajtad, mindenki meg akar vizsgálni legalább egy kis csokoládéval. Hiába, anyuka nem enged, mert a doktor bácsi megtiltotta. Hát így megkínózva, elcsigázva érkeztek haza, éhes gyomrod követeli a magáét, be se léptek a szobába, már ott ülsz a terített asztalnál, hozzák a vacsorát és újra elébed teszik azt az utálatos borsófőzeléket. Fanyar mosollyal nézed, újra sirni szeretnél, de szemeid találkoznak szülőid komoly tekintetével, ráhajolsz csendesen a tányérodra — talán nem is olyan utálatos ez a főzelék, milyen jó szaga van: megkóstolod, ízlik. Szüleid látszólag észre sem vesznek, csak lopva nézik, hogy tűnik el egy-ketióre az egész tányér főzelék, és amikor újra kérsz belőle, olyan szótlan nyugodtsággal rakják tele a tányérod, mintha ez mindig így lett volna. Most aztán jöhet a tészta és a gyümölcs. Másnap reggel még a régi akaratos gyerek ébred, nem kell a kávé, nem kell semmi. Oda se neki, tessék felöltözni és játszani, az evés most kivételesen nem fontos. Tízórai idejére aztán megkordul a kis drágaság gyomra, kenyeret kér régi szokása szerint, de nem kap, a kávé engedelmes elfogyasztása pedig még egyelőre ellentétben áll a kis gazda részére eddig biztosított különleges családi helyzettel, hát újra itt a séta lázongó gyomorral. Délben aztán végleges behődölés a szülői kitarításnak, aminek bizonyosságul a reggeli eltett kávé előhírnök gyanánt szörnyű gyorsasággal folyik le a gyomorba, jelentve, hogy már útban van lefelé a leves és főzelék is, meg minden, amit enni adnak.

Hát így bizony, kis Pajtásom, ebbe az új helyzetbe muszáj belenyugodni: úgy mint mindenben, az evésben is engedelmeskedni kell szülőid akaratának. De az engedelmeskedés nem kell ám, hogy Téged elszomorítson, ne érezd úgy, mintha ez az új házirend Téged büntetésképen sujtana. Pedig magunk közt szólva, kis Pajtásom, meg is érdemelnéd ám a büntetést: hiszen szülőid jót akartak, amikor Téged minden módon az evésre erőszakoltak, mert félttek, hogy különben nem fejlődöl jól. Te aztán szépen visszaéltél ezzel a jóakarattal, amikor láttad, hogy evésedet szülőid mennyire fontosnak tartják, mi minden esz-közt — kérezt, fenyegetést, játékot — igénybe vesznek csak hogy egyél, hát Te ekkor érdekesnek tartottad, hogy nyakaskodjál, ellentmondjál, mindjobbban kéreld magadat. Ezzel a makacsodással sok fájdalmat okoztál szülőidnek, de azért Téged nem lehet büntetni, mert nem tudtál róla. Te még kicsi-vagy és nem tudod, hogy szülőid mennyi ag-gódó reménnyel kísérik fejlődésedet; még nem tudod át-érezni, hogy a Te létezésed, a puha meleg kis lelked hívott elfelejtetni sok-sok fájdalmat, amivel a sors bennün-ket sokszor végzetszerűen keresztülgázol. Letipor. Azért most a Téged nagyon szerető szívből szól Hozzád a dok-tor bácsi intő szava, kedves kis Pajtásom, hogy ha talán eleinte furcsának is látod anyukád szigorúságát, kis szí-vednek először talán rosszul is esik ez, de azért hamarosan meg fogod szokni és szülőid nagy örömére nemcsak az evésben leszel engedelmes, hanem minden tekintetben is szófogadó jó gyermek lesz belőled, sápadt arcod pedig kipirul az egészséges szép fejlődéstől. Én meg azzal bú-csúszom most Tőled, hogy ha majd nagy leszel, ha ez a levél véletlenül kezeidbe kerül és elolvasod, akkor adját igazat a doktor bácsi jóakaró tanácsának és hajolj le szé-pen, csókold meg sokszor anyukád nevelő kezét, mert az áldott és jóságos!

Az én kézcsoókomat azonban most mingyárt add át anyukádnak, és Téged sokszor ölel szerető Doktor Bácsid.

HUMOR

B. U. É. K.

Írta: HESZ FERENC

Midőn újév napján reggel
Kinyitom a szememet,
Meghűzódva ágyam mellett,
Látok, egy kis névjegyet.
Kicsi névjegy... Ki küldhette?
Forgatom és látom ám,
Hogy a házmasterem, aki
Boldog új évet kíván.
Honorálva pár pengővel
Újévi jóakaróm,
Visszafekszem és szememre
Húzom ismét takaróm.
Ámde ép, hogy elszunnyadok,
Csöngtetnek és kibujék
Ismét a jó meleg ágyból,
A vici jön s szól: BUÉK!
Ő is elvisz egy-két pengőt,
Aztán jön a fűszeres,
És utána libasorban
Jön a pék és a tejes.
A tejes is kíván nekem...
S amíg neki fizetek,
Viszonzásul a tejembe
Beönti a vizeket.
Ezután a levélhordó
Jön és hoz egy gunylapot,
Amitől a falra mászok,
De egy szót sem szólhatok.
Aludni már úgyse tudnék,
Nagydühösen felkelek,
Közben jönnek sosem látott,
Vadidegen emberek.
Végignézek rajtuk búsan,
Teremtő ég, mennyi nép!
S a kezében mindnek névjegy,
Melyen ez áll csak: BUÉK!
Bemegyek a borbélyomhoz,
Csunyán megvág, aztán,
Mintha mi sem történt volna,
Boldog újévet kíván.
S miközben én elátkoztam
Ezt a cudar világot,
Néhány pengő erejéig
Másodszor is — megvágott.
Fölszállok a villamosra,
A kalauz rámnevet,
Szakaszt kérek, ő azonban
Ad helyette névjegyet.
A névkártya színe, mint a
Szakaszjegyé, olyan kék,
De az ára több, mert szintén
Ez áll rajta, hogy: BUÉK!
Leugrom a villamosról,
Üldöznek e névjegyek,
S búsan felteszem magamba,
Inkább csak gyalog megyek.
Ám az Erzsébet tér táján,
Ezt a pechhet! Egy veréb
Szintén leküldte énhozzám,
Csiripelve névjegyét.

RUHASZAKADÁS

művészi mütömése, harisnyák művészi javítása Dr. KASSAINÉ
iparművészeti műhelyében, VII., Lövöldé tér 1. Tel.: J. 395-34.

Párbeszéd a színházról

A színdarab

— Bocsáss meg, de úgy veszem észre, hogy te animozitással vagy a színház iránt és minden iránt, ami a színházzal függ össze. Lám, most már a szerzőkkel is bajod van. Mi kifogásod van ellenük? Ahelyett, hogy hálás lennél nekik te is, amiért szórakoztatnak, mulatgatnak, a mindennapiság gőzéből-sarából fölemelnek bennünket...

— Nagyon helyes, te csak védj őket mindhalálig. És egyáltalán: arra kérlek, légy szíves és mondj nekem mindenben ellent, mert csak így, folytonosan vitakozva, támadva és kivédve, tudjuk tisztázni a meglehetősen összegabalyodott fogalmakat, amik a fizetett színházi reklámok vakító prizmáján keresztül szintiszta, vagyis inkább túlszínes igazságokként hatnak. Ezennel kiosztom a szerepeket: te fogod képviselni a naiv, a jóhiszemű, a jólelkű és lelkes közönséget, én pedig a le nem terrorizálható, sem szép szóval és pajtáskodással, sem anyagi előnyök kecsegtetésével el nem némítható független kritika szószólója leszek.

— Vagyis veled szemben nekem sohasem lesz igazam.

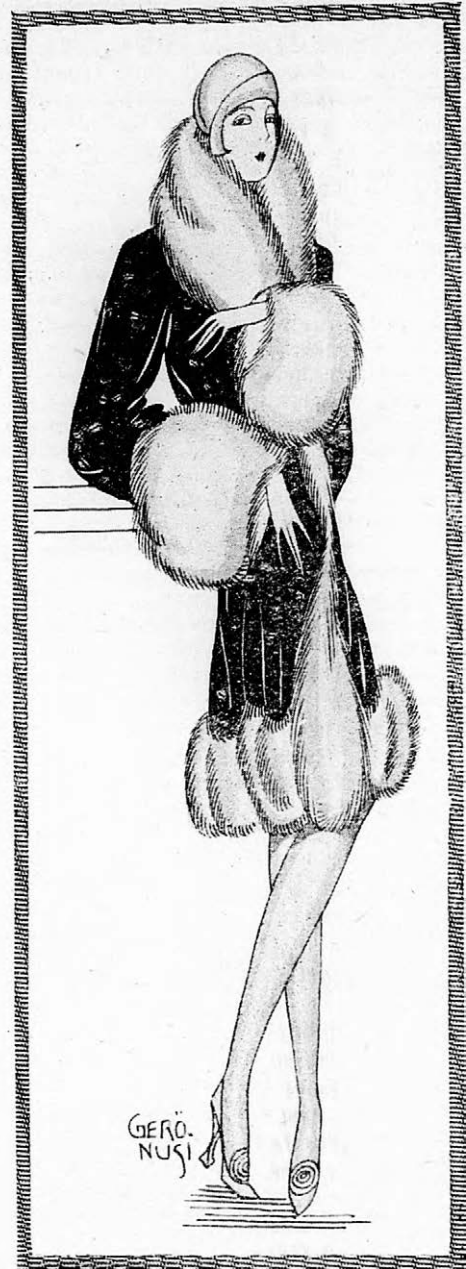
— Hohó, csalahatatlannak nem tartom magamat. Nincsenek színházi pápák. (Legfeljebb a vidéki városok színügyi bizottságaiban.) Ahol fején találd a szöveget, ott leteszem a fegyvert. De csak az igazságnak kapitulálok. Azt mondd tehát: kegyelmezzek meg a szerzőknek. Hogy érted ezt? Tehetségre való tekintet nélkül mindenkinek?

— Szó sincs róla. Én csak azokról beszéltem, akiknek néhány kellemes, vagy tanulságos órát köszönhetünk. Miért? Csak tán nem fogod husággal lepgonyítani Bernard Shaw-t, Galsworthyt, Pirandellót, Géraldyt, Jules Romains-t, vagy a mieink közül Herczeg Ferencet, Molnár Ferencet, Zilahy Lajost, Lengyel Menyhértet?

— Ez suszterfogás volt, kedves barátom. Te most oda akarod tolni a színpadi írók hadserege elé a generálisokat és azt hiszed, hogy én majd ezekre lövöldözök. Van eszemben! De azért ne feledd el: a generálisok is tévedhetnek. Ők épúgy játszanak a presztizsükkel, mint a hadvezér — véres kudarc esetén — a fejével. A színműirodalomnak azok a kiválóságai, akik egy-nél többször bebizonyították, hogy komoly mondanivalójuk van, amikor cselekményben és jelenetekben gondolkodnak s élő emberekre bízzák gondolataik és ötleteik tolmácsolását, föltétlenül igényt tarthatnak a kritika disztिंगvált hangjára és — hangfogójára is. Ezeknél legfeljebb azt nézem és bírálok, vajjon előbbrevizik-e valamelyik színpadi alkotásukkal az ember- és életábrázolás művészetét, a színpadnak ezt a legmagasabb célját. Ha nem sikerült nekik, akkor kellő tisztelettel, de igen határozottan megmondom a véleményemet — gúny és bántó él nélkül.

— Jó, jó, kérlek, de örökké csak nem élhet ezekből a színház. Tudnod kell, mint hozzáértőnek, hogy a színház talán a legnagyobb szórakozási üzeme a világnak, amelyet folyton táplálni, újabb meg újabb anyaggal ellátni kell. A közönség éhes is, szeszélyes is. Hamar jóllakik az újdonsággal és keresi az újabbat, hogy azután a legújabbat hajszolja lázasan. A színházat sokszor egy hatalmas szörnyetegnek látom, amint tátott szájjal lesi és nyeli a darabokat. Ha csak az a néhány szerző írna, akikkel szemben magad is kritikai tárgyilagosságot hangoztatod, akkór hónapokra be kellene csukni a színházakat.

— Pardon, helyreigazítalak. Én nemcsak a prominensekkel, hanem minden rangú és rendű szerzőkkel szemben is a szigorú tárgyilagosság alapján állok. És dehogy is vagyok olyan szörnyű fenevad, aki azt ki-



vánja, hogy — mondjuk — havonta csak egyszer vagy kétszer tartsanak előadást, mert nincs elegendő jó színdarab. Van, kedves barátom, van. Csakhogy... Először csevegjünk arról, mi az a „jó színdarab“. A színigazgató szerint: az, amelyik megtölti a nézőteret. A színész szerint: az, amelyikben a legjobb szerepek vannak. A közönség szerint: az, amelyik a legjobban szórakoztatja, legyen az opera vagy dráma, operett vagy vígjáték, bohózat vagy tragédia. Lásd, ezt a három szempontot próbálják manapság minden színháznál összeegyeztetni. Na és mi következik ebből? Az, hogy csakis azok az írók jutnak szóhoz, akik a direktor, a színész és a közönség szíjaiba szerint tudnak dolgozni.

— Hiszen akkor helyben vagyunk. Ugyanazt mondd, amit én. Tehát: azt az író, aki mind a három követelménynek megfelel, nem gáncsolni, hanem szeretni kell.

— Csak ne olyan hevesen, öregem! Majd egy példával világítom meg a dolgot. Tegyük fel, hogy Párizsban egy olyan színész nő van, akinél tökéletesebben

huncut bakfis-szerepeket senki sem tud játszani. Ezzel szemben Budapesten egy olyan színésznő van, aki felülmúlhatatlan a szemérmes, naiv, finom bakfisok ábrázolásában. Egyet teszek száz ellen, hogy ahány ügyeskező, jószemű színpadi írója van Párizsnak, mind arra a huncut bakfis-színésznőre gondol, mikor a darabja témáján gondolkodik, nálunk meg mind arra a naiv bakfis-színésznőre, miközben cselekményen törí a fejét. Itt van tehát az első bibi: nem a színész van a szerzőért, hanem a szerző a színészért. Innét van aztán, hogy annyi sablonos témájú, uniformizált darabbal találkozunk. Ha a „párizsi Titkos Ilona“ van divatban, az ő „testére szabják“ a szerepet, ha a „budapesti Ivonne Printemps“-ért rajong a közönség, akkor az ő lényét, színészi kvalitásait, modorát mintázzák meg a szerzők a főszerepben.

— Bocsáss meg, de ebben nem látok semmi hibát. Egy igazán nagy, hódító színészegyéniségre igenis rá lehet és rá is kell építeni a sikert. Sőt: az ilyen egyéniség kvázi szárnyakat ad az író elgondolásának, terveinek, akaratainak.

— Ismerem ezt az okoskodást, de nem hajlok meg előtte. Valószínűtlennek tartom például, hogy Szofoklesz egy görög színésznő kedvéért írta volna meg Antigonét, Shakespeare egy angol színész miatt Hamletet vagy Leart, Hauptmann egy német színésznő miatt Hannelét, Molnár Ferenc egy magyar színész miatt a Liliom-ot. És látod: tele van a világ vagy egy tucat elsőrendű Antigone- és Hannelle-színésznővel, Hamlet-, Lear- és Liliom-színésszel.

— De Molière-ről tudva van, hogy bizonyos színészekre gondolva írta darabjait, sőt Molnár Ferenc is nem egy darabját direkt Varsányi Irénnek, Fedák Sári-nak, Darvas Lilinek, Hegedüs Gyulának, Csontos Gyulának írta.

— Az lehet, de ezekben a darabokban más is van, mint egyetlenegy nagy szerep. Én azokról a szerzőkről beszélek, akik mindent: cselekményt, művészi szempontot, valószínűséget alárendelnek egyetlen szerepnek. A „sztar“-nak juttatott szerep körül csupa statiszta csetlik-botlik. Ezekről a daraboktól undorodtam meg annyira, hogy gyakran a nagyon tehetséges „sztar“-t sem bírom már ki.

— De a közönség, barátom... A publikumot, ezt tudod jól, nem lehet tartósan az orránál fogva vezetni. Hogy van mégis, hogy a publikumnak kellene az ilyen testre szabott darabok?

— Addig, ameddig. Mondjak példát? Ott van Fedák Sári. Tagadhatatlanul a legnagyobb magyar színésznő-egyéniség. Nyáron több mint százszor karikírozta ki önmagát, a saját dicsőséges operett-multját egy énekes bolondságban, míg most a télen nem tud sikerre vinni egy ugyancsak rászabott darabot. Nem, kedvesem, a publikumot nem lehet tartósan a falhoz állítani.

— Mit csináljon hát az a boldogtalan színház? Ha tudsz kritizálni, tudj tanácsolni is.

— Én nem vagyok színigazgató, szerző sem vagyok, színész sem vagyok, miért törjem hát a fejem? Ővük a dicsőség, a hírnév, a pénz... gondolkozzanak ők helyetted és helyettünk. Nem szeretek axiomákban beszélni, de kénytelen vagyok azt mondani: minden színdarab annyit ér, amennyi az általa megmentett irodalom és művészet súlya. Szervusz! A jövő héten folytatjuk.

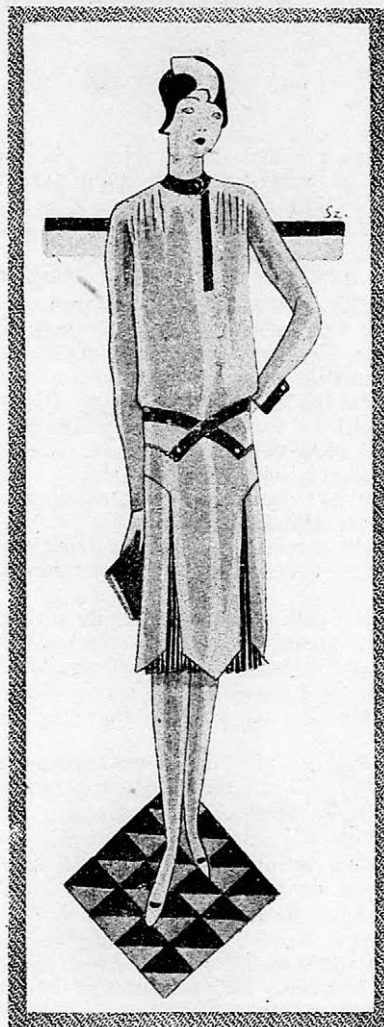
Ügyelő.

Lapunk 1927. évi bekötési táblája
ára postán, bérmentve szállítva

2.— P

Tisztelettel

a KIADÓHIVATAL



Menni

Egyre csak menni.
Menni, visszamenni...
Ködlő sötétbe, esti némaságba,
Menni, csak menni...
Keresni eltűnt, vidám kis magam.
Keresni békés, munkás estefelétet,
Hol régi képek lógnak a falon,
asztalon álló lámpa ég,
kint dudál a szél...
A kályha mellett lapul
egy ócska szék,
Melynek karján
pamutot gombolyít Anyám.
Apám pőfékel vén tajtékpipáján
S én furcsára vágyó,
ámuló szemekkel
a tüzet nézem.
Hogy omlik a parázs...
Kint hull a hó...
de jó lenne futni
Csilingós szánkón,
jéghegyek közé messze, messze...
Vágyó lelkem ezer csodát szeretne.
Menni, menni...
Csak egy estére lehetne visszamenni.
Aludni jól, a rácsos kis vaságyon
Papírkígyó, sárkány az álom benne.
Jaj, ha lehetne

BÚS ILONA.

Világosság

— Regény —

Irtó LÁZÁR ISTVÁN

XXII.

— És azt mondta, hogy nincs is szándékában megnősülni? — szikrázott Borbáthné szeme.

— Azt, — köhintett a kántor.

— És leütötte a bárót?

— Le, de úgy, mint a villám . . .

— S mi lett vele? — pihegte bőszerűen.

— Bevittük a parókiára. Szerencse, hogy ott voltam, mert tán még most is cipelnék. Nehéz volt, mint a só. Se élt, se halt, illetve olyan volt, mint a holt. Ugy mostuk föl nagynehezen . . .

— És Pataky?

— Ott állt az is, sőt még ő dirigálta, mint szakértő, hogy hol dögönyözzük . . .

Az asszony a kezét összecsapta.

— A dúvad! Leüti és még odamegy, hogy gyönyörködjék az áldozatában!

— Szó sincs róla, — dohogta Borbáth. — Inkább még szép volt tőle. A nagypap is azt mondja . . .

— És?

— Amikor pedig eszmélni kezdett, Pataky elment. A báró tétován nézett körül, aztán fölkel s valami köszönöm-félet hebegve, el akart vánszorogni, de a főtisztelendő úr hazaküldte a kocsiján . . .

— A kastélyba?

— Oda.

— Készülj! — villant föl az asszony szeme.

— Hová? — kérdezte Borbáth meglepetve.

— Föl a kastélyba!

— De minek?

— Öltözz gyorsan feketébe! Majd megmondom . . .
Ütött a bosszú órája!

. . . És egy félóra mulva Borbáth már a kastély felé baktatott. Hosszú ferencjókájának a két szárnya ünnepiesen lefegett utána. Arca komoly. A feje fő, mint a bogrács. Szürkekesztyűs kezével tűnődve pödri a bajuszát. Az az asszony egy valóságos lángelme! Egy világhírű diplomata veszett el benne . . . Csak sikerüljön! Akkor nyeregben ül a Borbáth-család — —

Szorongva lépett be a kastély kapuján. Emlékezett még, amikor innen, mindjárt az első látogatásakor leforrázva távozott s ez az érzése hirtelen visszatért. Mit keres ebben a szívtelen kastélyban, hol úgy megalázták egy napon . . . Mit keres? A szerencsés-jét! A családja jövődő felvirágozását, mert ha sikerül a puccs, akkor ő lesz a Bajomyak jóvoltából a falu teljhatalmú diktátora s nem a jegyző és nem a pap . . .

És úri kötelességet teljesít! Igen, ez nagyszerű kifejezés. Mindjárt evvel is kezdi a mondókáját . . . Rendezni kezdte a gondolatait. Mindenkinek van egy pár kedvenc kifejezése, de neki annyi van, hogy szinte hemzseg, oly sokszor kellett és kell szónokolnia itt-ott és mindenütt. Ezer szóvirág! Csak győzze rendezni hamarjában. Kész is van már! A rethorika és a szónoklattan volt a kedvenc tárgya mindig, de ki is vág, ha kell, olyan dikciót, hogy leesik a földesúr álla. Az a fő, hogy megfelelő hangulatban találja, bár ami azt illeti, nem lehet valami rózsás és reményteljes a hangulata e pillanatokban, mikor leütötték a vendégét, egyben a leendő vejét, leütötték, mint a kutyát, vagy valami erdei fenevadat . . .

Vigyázat!

. . . Reng a ház, mintha hétfejű sárkány ordítana, mind közelebb és közelebb. Harsog a folyosó! A földesúr bömböl úgy. Szidja a tantestületet, mintha a felhőket is le akarná hasogatni az égről, úgy em-

legeti az összes szenteket, akik csak benne vannak a litániában . . .

Meghökkenve állt meg a kántor az ambitus alatt.

— Legjobb volna visszamennem . . . — gondolta magában.

De nem lehetett már, mert kilépett Bajomy Farkas az ambitusra, kigördült, mint valami ordító kőszikla. Hangja még odabent visszhangzik a zegzúgos folyosóban s kezdi már kint is, hogy az agarai ijed-
tükben szűkülve húzódnak le a grádiacsok alá . . .

— Elcsapatom a jegyzőt, a papot, az egész iskolát s megbotoztatom az egész falut . . . Ilyen szégyen!

De megpillantotta Borbáthot s torkán akadt a hét-cifra káromkodás. Némán merkelt rá. Nehéz alakja hátrabillent, úgy nézte a vakmerő emberi lényt, aki ilyenkor a színe elé mer kerülni! Ilyen időben . . .

— Mit akar itt? — acsargott rá éktelen gorombán.

Vörösen és lilában látott mindent, elvette a feneketlen indulat a szemvilágát is, csak egy alakot látott, de nem ismerte meg.

— Kicsoda maga? — ágaskodott égne a sörtéje.

— Borbáth igazgató . . . — hajolt meg sápadtan.

Majd elnyelte a tekintetével.

— Borbáth? Ahá! — nyit ki gurgulya szeme a remegő húspárnái fölött. — Hozzátok ki a fringiamat! Itt van egy tanító — —

— Bocsánat . . . I-igazgató vagyok és nem tanító . . . — sandított a ház felé.



— Igazgató . . . Annál kutyább! De mit akar itt? Hozzátok ki a tatárkorbeli lándzsámat . . . Mit akar, ha igazgató?

— Jöttem, hogy úri kötelességemet teljesítem . . .

— Micsoda úri kötelességét? Hozzátok ki a török pisztolyomat — Micsoda kötelességét?!

Borbáthnak reszketett a horgasina.

— Hogy sajnálkozásomat fejezzem ki a tanteszület nevében és . . .

— Tanteszület! — üvöltötte torkaszakadtából. — Ez kell nekem most! Hozzátok ki a disznóölő késemet

— És mit akar még?

— . . . s bocsánatot kérjek úgy a magam, mint a tanteszület nevében . . .

— Bocsánatot? — hágott a hangja fölfelé. — Azt a hétfánfytyegő, láncos-lobogós, mennydörgős-adta! . . .

De köhögési roham fogta el, nyakere kidagadt, szeme kimeredt s kétrét kucorodott köhögtében, úgy mutatott a székre, hogy üljön le, míg kiköhögi magát . . .

— Meg-fojt ez az át-ko-zott kö-hö-gés! — tördelte fulladozva. — De ki-ki-ir-tom előbb a ze-szász dan-des-dü-le-tet . . . — csihogott benne a düh, mint valami lánconforgó, nagy csikaszkutyá. — Hoz-zá-tok ki a hú-hú-szár ka-ra-bélyo-mat . . . köhő, köhő, köhő-hő-hő . . .

Lélek sem jött ki a házból. Mindenki elbújt és bezárkózott.

— Köhököhököhököhő — —

Vagy tíz percig dörgött a melle, mint az orgona-fujtató, akkor zöldreválva dőlt el a székében. És pihogott. Borbáth megragadta az alkalmat, hogy szóhoz juthasson.

S recitálni kezdett egy orvosi szakkönyvrészletet:

— „Ez nem önálló betegség, hanem a gégefő, a légszó, a hörgők és a tüdők megbetegedésének kísérő tünete. Abból áll, hogy görcsszerűleg szakadozott kilégzés támad, miközben a törzsnek sok izma megerőkődik; innen van a nagy kimerülés hosszantartó köhögés után“ . . .

Kifordult Bajomy gurgulya szemgolyója, úgy bámult rá. De Borbáth behunyta mind a két szemét s mint az egészségtan előadója, száraz, gyors pergéssel adta le a körtüneteket:

— A köhögést felhalmozódott nyálktömegek, amelyeket a szervezet ki akar magából küszöbölni, vagy pedig ideges ingerhatások okozzák. A kezelés abból áll, hogy a köhögés okait igyekszünk megszüntetni. Sohasem lehet a köhögést morfium-befecskendezésekkel vagy ópium-adagolással megszüntetni, ezen szerek csak elnyomják a köhögési ingert. Ellenben jó hatással vannak melegborogatások, langyos teljes begöngyölések, meleg teljes fürdők, meleg limonádé és könnyű izzadás az ágyban, hasonlóképen jó hatással járnak a levezető lábgőzfürdők, krónikus köhögésnél a hátnak megvergetése, valamint hűvös hátleöntések, erős frottirozással. A tüdőteák is megnyugtatólag hatnak, amennyiben a nyálkot föloldják; görcsös köhögés ellen ajánljuk az édesfagyökérpport, a pettegetett gálnát, az útifüvet. Az effélék használata azonban nincs jó hatással a gyomorra“.

— A gyomorra? — ütötte föl a fejét Bajomy. — Mert a gyomor egyik legfőbb szervünk s azt meg kell becsülnünk . . .

— Meg, bizony, nagy'sás úram, — hajbókolt a kántor. — De kár nagybecsű életéért, hogy annyira föl-izgatja magát!

— Hogyne, mikor ilyesmi történik, hogy megverik a vendégemet a saját falumban! — kulcsolta össze zsiros tenyerét.

— Gazság! — toppantott Borbáth a szék alatt.

— Gazság . . .

— Ugy-e?!

— És jöttem, hogy mit csináljak avval a himpellérel.

— Ugy-e? — nyeldeste a szavakat, ahogy a hal kapdossa el a kukacot. — Látja? És mit akar tenni?

— Ahogy nagy'sás uram parancsolja, — hajolt meg széles komplementtel.

Az öreg sárkány lecsillapodott.

— Örvendek, hogy végre egy ilyen becsületes megnyilatkozást hallok és látok. A mindenit a buksi fejemnek! Csak most eszmélek rá, hogy milyen derék és kitünő ember ön!

— Ó, kérem . . . — mosolygott szerényen.

Az öreg elgondolkozott.

— Hallja, kedves igazgató-kántor, akar-e nekem egy nagy szívességet tenni?

— Ezer örömmel, nagy'sás uram! — hajlongott alázatosan.

— Akkor vegye a fejét! — tört ki megint dübögő haraggal. — A fejét . . .

— Hogy levágjam? — borzadt össze a kántor.

— Az ángya kontyát, — röhögött Bajomy. — Hogy gondol ilyet?

Elkomolyodva dőlt hátra székében s ujjaival dobolt az asztalon.

— El kell csapatni! Punktum. Még a mai napon jelentse föl a főigazgatóságnál . . . Érti?

— Igenis.

— És kap egy kétmázsás hízott disznót.

Borbáth a fejét rázta tiszteletteljesen.

— Köszönöm, nagy'sás uram, de minek fogadnám el, mikor, hál'istennek, nekem is hízik vagy nyolc darab?

— De nekem kétszáz! — csapott az asztalra.

„Borbáth“ kántorfalazott.

— En csupán úri kötelességből s nagyságos kegyurunk iránt érzett tiszteletemből s kifolyólag voltam bátor alkalmatlankodni, hogy följajnljam szolgálatomat . . .

Bajomy megilletődött.

— Derék ember, — nyujtott kezét. — Majd lesz gondom önre . . . Jelentse föl azonnal!

— Parancsára, — állott föl Borbáth katonásan.

Aztán előrehajolt negédes mosollyal:

— Szabad lenne tiszteletemet tennem Öméltóságánál?

— Nem lehet, édes fiam. Akkora göngyöleg van a fejen, mint egy kád. Ugy néz ki a bolond németje, mint egy török basa turbánnal, de hárem nélkül . . . Mi? Hehe . . . Vizontlátásra, kedves kántor úr!

És megrázta kezét magyarmiskásan.

— Legyen szerencsém máskor is! — kiáltott utána. — János, a pipámat!

Ott leste az ajtóközön s kiugrott vele. Már meg is tömte s tüzet adott egyszeriben.

— Szelel-e, nagy'sás uram?

— Szelel hát, — mormogta békülten.

Hátra hanyatlott a székében, lehunyta szemét s vastag füstfelhőbe temetkezett. A két agár is visszacsomolygott a helyére s állati lelkük a boldog csendbe révedt . . .

(Folytatása következik.)

Méltóztassék kiadóhivatalunktól

INGYENES
„HÓVIRÁG“ MOSÓPOR
 mintacsomagot kérni

Kérjük, szíveskedjék ismerőseit figyelmeztetni, kérjenek lapunkból mutatványszámot

Idill a paplakban

Regényes történet

Írta CSERMELY GYULA

XV.

... Baranyai ezredes várt huszonnégy óráig; Urányi főhadnagy nem vonult be. S hogy két nap mulva sem jelentkezett sem ő, sem az osztagból, de egy huszár sem, katonásan a kardjára csapott:

— Ezért rámászkol! S ha százszor is főherceg, akkor is.

Csak pillanatig gondolt arra, hogy feljelenti az engedetlenséget a renitens kis főherceg atyjának; csak pillanatig arra, hogy második sürgönyt meneszt Urányi Arisztid főhadnagynak. De elvetette mind a két gondolatot és egy harmadik vált erélyé és tetté. — Magam megyek érte és rámászkol, — ezt tókélte el magában Baranyai. Azt a leányt pedig meg sem fogom látni.

Becsengette Marcit. — Nyergelj! Tiszazugra megyünk, a paphoz. Tíz perc mulva jelentsd, hogy rendben vagy.

— Igenis, méltóságos ezredes úr!

Dehogy is kellett Marcinak sok biztatás. A tiszazugi paplak a kellemesebb emlékei közé számított. Őt perc mulva is rendben volt; az ezredes úr Táltosa ragyogott, hogy vak tükör volt hozzáképest az operenciás királyasszony tükre is és olyan őszirózsát kapott a füle mellé, hogy boltban nem is árulnak olyan szépet. Csak a tiszazugi papkisasszony kertjében terem a párja. No, s a Tündért is kistafirozta a Marci, mert úgy gondolta, holnap megint avanszál. Kap asszonynerget a hátára s olyan szép lány lesz a lovása, hogy még a harangok is kibujnak a toronyból, hogy jobban lássák, mikor arra megy.

Epen esteledett, mikor megálltak a paplak előtt.

Bent gyanutlanul beszélgettek egymással. A pap, a két leány és Urányi. Csak Sásdiné volt valahol máshol.

— No látja, pap-bátyám, — szólt Urányi — hogy nekem volt igazságom azzal a sürgönnyel. Csak ug-ratni akartak a tisztársaim, de én nem ültem fel nekik, hanem még itt vagyok.

— Erezd is jól magadat itt minálunk, — volt Varannói plébános válasza. Már úgy megszoktunk, öcsém, hogy fájlalni fogom, ha majd elmegy. Mert valamikor mégis csak elhínak.

Szöke Irén várta, hogy most az lesz a viszonzás: — de még visszajövök, pap-bátyám, vagy pap-bátyám-mat viszem el magammal, hogy szószólóm legyen ott a hol... ám Urányi hallgatott s csak meghajtotta magát és mosolygott. Csak jó perc múlva mondta:

— Pap-bátyám meghazudtolja a közmondást, hogy csak három napig jó a vendég a háznál. A három nappól itt már több mint három hét is lett.

— Számlálad a heteket? Én nem számlálom, — jegyezte meg a plébános.

Most kopogtatás hallatszott, az ajtó kinyílt. S barna Irén csak azért nem sikoltott fel örömmel, mert Urányi főhadnagy felugrott és mereven állt, min a cövek.

Baranyai ezredest látta. Irén is, Urányi főhadnagy is. Ő jött volt be a szobába. Szöke Irén, a neki idegen ember jöttére, egy homályos sarokba húzódott.

A plébános is meglátta az ezredest, örömmel fel is emelkedett a helyéről, hogy üdvözölje a régen látott vendéget. De még mielőtt szólhatott volna csak egy szót is, Baranyai már megkezdte a beszédet.

— Megbocsát, plébános úr, — mondta — hogy szolgálati ügyet itt intézek el. De máshol, sajnos, nem lehetett, főuram... Urányi Arisztid főhadnagy úr, — fordult most katonásan a tiszthez — ön azonnal nyergeltet és harminc perc mulva már indul is. Most hét óra van; legkésőbb hét harminckor indulás. Bevonul az ezredhez; holnapra meg kihallgatásra rendelem... Ismételje parancsomat, főhadnagy úr!

Urányi főhadnagyot a düh rázta, hogy úgy megszegyenítette ez a mokánykodó ezredes. Ha legalább csak ketten lettek volna! De a pap és a két lány előtt! De mert ellenkezni mégsem mert, mást gondolt ki hirtelen, hogy kellemetlenkedjék neki azon melegen.

— Ezredes úr, — mondta — miután szabályszerűen megismételte a parancsot — két órai halasztást kérek.

— Csomagolásra, főhadnagy úr? Holmiját majd a legénye viheti utána, — felelte Baranyai keményen.

— Nem a csomagolás miatt, — folytatta Urányi hangsúllyal. — De vőlegény vagyok, menyasszonyom a főtisztelendő úr huga... vacsorámat még hadd költsem el a családdal.

Ha most hátra nézett volna, abba a homályos sarokba, melyben a szöke állt, két üdvözült szemet látott volna, amik hangtalan hallelujákat zengtek.

De Urányi nem a sarokba, hanem Varannói plébánosra nézett s ez megleghangú szószólója is lett a tisztnek.

— Én is kérem, óbester úr, — mondta. — Ezt a vacsorát még hadd egyék meg együtt... ne ríkassa meg a gyerekeket ilyen szigorral. Ki tudja, mikor lesznek megint együtt?

Innocent Alajos úgy befelé kajánul mosolygott. Legalább is azt várta, hogy Baranyai megtántorodik és elájul. Tehát mégis csak Dummheit és Skandal-sache s ez öt terhel, Baranyai ezredest. Az ő ideája volt a paplakba való beszállásolás. Ám Baranyai nyugodt maradt, még csodálkozást sem árult el az arca.

— Ugy? A főhadnagy úr vőlegény? — mondta. S a főtisztelendő úr huga a jegyese? No, a főtisztelendő úr kedvéért megadom a két órai halasztást. De most siessen az osztagához és szedje össze embereit, főhadnagy úr.

Előnyös árleszállításokkal megkezdődött cégünk ezidei

nagy újévi vására

Mélyen leszállított árban kerülnek eladásra: kosztüm-, kabát-, ruhakelmék, gyapjuszövetek, selymek, bársonyok, nyersselymek, foulardselymek, grenadinok, mosókelmék stb. cikkek

Árleszállításaink oly feltűnő árkülönbözetet mutatnak, mely egyes cikkeknel 30-40% árengedménynek felel meg

Mintagyűjteményt a leszállított árucikkekkel vidékre készséggel küldünk!

BINÉT ÉS BARNA

különléges divalkelmék áruháza, Budapest, V, Deák Ferenc ucca 18

Ezzel hátat fordított a tisztnek s mindkét kezét a mosolygó plébánosnak nyújtotta.

— Hogy van, kedves főúram? — kérdezte. — Hát Sásdiné nagyságos asszony jól van? Sokat gondoltam önre, drága főúram. A polyákföldi papok bizony cseppet sem nyerték meg tetszésemet.

— Nemde, azért nem, — kevélyeskedett a plébános, — mert egyikőtől sem kapott abszolúciót.

— Milyen bűnöm alól? — nevetett az ezredes.

— Azon bűne alól, hogy onnan még félsort sem írt. Holott nagyon is vártuk, hogy életjelt ad magáról az őbester úr. No, a penitenciát majd én fogom megszabni. Legelsőbbben is azzal, hogy itt marad vacsorára, őbester úr. Szakácsném most olyan gyalázatosan rosszul főz és a borom is olyan vizenyős ecetté vált, hogy penitencia lesz itt vacsorálni, én mondom.

Urányi e szavak után elsietett — megalázott gög és elharapott düh ült az arcán — és barna Irén csak várta, hogy kezeljen már ő vele is az ezredes úr. Hadd érezze ez az ember már az ő kezeszorítása nyomán is, milyen boldoggá tette azzal, hogy eljött.

Újévi árajánlat

a Magyar Uriasszonyok Lapja
olvasói részére

E lapra
hivatkozók
10%
árenged-
ményben ré-
szesülnek



E lapra
hivatkozók
10%
árenged-
ményben ré-
szesülnek

ZELENKAI R. L.

BUDAPEST, IV. KER., SZERVITA TÉR 6. SZÁM
ALAPÍTVÁNY 1837-BEN

Arannyal és trasskövekkel díszített hajdíszfésűk	2' — P-től
Arannyal és trasskövekkel díszített hajcsattok	2' — P-től
Kontyfésűk, arany- és trass-díszszel	5' — P-től
Oldalfésűk, dísz nélkül	0 80 P-től
Hajtűk, celluloidból	0 40 P-től
Bontófésűk, szaruból	2 80 P-től
Bontófésűk, celluloidból	1 60 P-től
Sűrűfésűk	1 60 P-től
Férfifésűk	1 60 P-től
Női hajkefe, celluloid- vagy fafogalattal	5' — P-től
Férfi-hajkefe, celluloid- vagy fafogalattal	6' — P-től
Fogkefék	1 20 P-től
Manikűrkészletek, dobozban	12' — P-től
Zsebmanikűr-készletek	6' — P-től
Manikűr-szerszámok	2' — P-től
Manikűr-ollók	3' — P-től
Fésülködő-készletek, fa- és celluloid-dobozban	20' — P-től
Kézimunkaollók	2 50 P-től
Nyeles- és állótűkrök	3' — P-től
Parförmeterező-üvegek	4' — P-től
Borotvaecsetek	1 60 P-től
Borotvaecsetek, valódi borz	9' — P-től
Borotvák jótállással	6' — P-től
Önborotva-készletek	4' — P-től
Zsebkések	4' — P-től

Valódi teknőcfésűk, csatok, hajtűk, kefék
Valódi elefántcsont-fésülködőkészletek

De Baranyai ezredes csak összeütötte bokáit és meghajolt, azután tovább beszélt a pappal, mintha csak ketten lettek volna a szobában.

Barna Irén egy karosszékbe roskadt, majd fáradtan felállt, hogy kimenjen. Érezte, hogy elszakadt a szívében az a tünderkéz sodrotta selyemszál.

De a lány neszre, mit felemelkedése okozott, Varannói plébános felfigyelt. — Hol vagy, Irénke? — kérdezte és szétnézett.

— Itt vagyok, — hallatszott a fájdalomtól elfojtott válasz.

— Nem te, a másik! Téged már ösmer az ezredes úr.

Baranyai hevesen megmozdult.

— Hát másik is van? — kérdezte, — nem csak egy? Valami boldogító sejtés rohanta meg egyszerre... — másik is van?

— Van, — felelte mosolyogva a plébános. — Van még egy rossz-csont kis hugom s annak is Irén a neve... Ni, ott vagy a sarokban, kis menyasszony? Vagy mondjuk, hogy jövődő menyasszony! Jöszte csak előbbre... hadd ösmerjen meg téged is az ezredes úr.

Mire kilépett a homályból s a lámpa fényébe lépett a szöke.

És Baranyai pillanat alatt mindent kitalált és szeretett volna kezét csókolni a barnának.

— Bocsáss meg, kis szentem, — szerette volna sügni a fülebe, — bocsáss meg, hogy csak percig is kételkedtem benned, te drága! Te irtál Fábián főhercegnek, de a másikonak az érdekében, hogy azt mentse meg. Te tán rá se néztél a kis ficsurra, aki itt lakott.

Hogy jóvátegye, amiért előbb olyan rideg volt, odafordult a megszorodott barnához és mindkét keze után nyulva, a legbizalmasabban, legmelegebben kérdezte:

— Most is két lóval jöttem, nem eggyel. Szeret-e még lovagolni, Irénke? Ha igen, akkor könyörgöm: mikorára parancsolja a kirukkolást?

És Irénke most már nem mondta, mint először, hogy: reggel hat órára, ha úgy tetszik, ezredes úr, hanem katonásan kiegyenesedett és hunçutkodva, pajzánkodva mondta:

— Reggel hat órára parancsolom és ha huszárkardok potyognak, akkor is.

S az a tünderkéz sodrotta selyemszál, melyet elszakadtak vélt, megint egész volt.

Még egy darabig diskuráltak, bizalmasan, boldogan, fesztelenül, azután átmentek az ebédőbe, ahol már vacsorára volt terítve, hat személyre. De még nem ültek le az asztalhoz, mert Urányi főhadnagy még nem jött el.

Vártak negyedóráig, majd félig is: hol maradhat az az Urányi főhadnagy úr? Azóta már vissza lehetne kétszer is.

— Annyi időbe kerülne, — kérdezte Varannói plébános — míg összeszedi osztaga minden emberét? Szerthe lehetnek az emberek, az igaz, de fuvatott volna riadót és öt perc alatt együtt lett volna az osztag.

Baranyai ezredes sem magyarázhatta ki eléggé a késedelmet, de nem is törte azon sokat a fejét, hogy ugyan hol maradhat olyan sokáig a főhadnagy? Inkább diskurálgatott a háziakkal, az élvezetesebb volt.

Végre barna Irénnek ötlött az eszébe, hogy a késiekedés alkalmasint szándékos. Azt akarja a fenhéjázó főhadnagy úr, a gógós Innocent Alajos főherceg, hogy ő miatta csak hadd várjon az ezredes is.

— Ezt csak azért sem engedem meg, — gondolta Odament hát az anyjához és azt mondta: — Mégsem járja, édesanyám, hogy egy főhadnagy miatt megvársunk egy ezredet. Tálaltasson és ülünk le az asztalhoz.

A tapintatos Sásdiné be is látta, hogy ez csakugyan nem járja. Már is megaprehendálhatott az ezredes úr. Ezért megnyomta a villamoscsengőt és mingyárt le is ült az asztalhoz:

— Szabad kérnem, kedves ezredes úr... — és kijelölte helyét az asztalnál.

Az ebédő tágas, nagy szoba volt. Míg Baranyai ez-

redes a sarokból, ahol a barnával diskurált, az asztalhoz ment, volt annyi ideje a barnának, hogy elégtétellel ezt súgja a fülébe:

— Innocent Alajos nem érte el célját, hogy megvárákoztassa Baranyai ezredest.

— Értem önt, Irénkém és köszönöm is, — felelte az ezredes a lánynak. Aki nem tudta, minek örüljön jobban: annak-e, hogy az ezredes őt Irénkémnek szólította, vagy a kézszerítésének-e, mely oly meleg és baráti volt?

Urányi főhadnagy nem is mutatkozott azután sem, hogy már a feketét is megitták a vacsorázók. — Főhercegi gög, — súgta oda Baranyai a leánynak. — Nem akar velem együtt ülni egy asztalnál.

— Ami azt hiszem, — válaszolta Irénke, — nem fogja megakadályozni, hogy ön jól érezze magát, itt nálunk.

Baranyai oly boldog volt, hogy kikívánczolt belőle egy kérdés.

— Hát jól esik magának, — kérdezte, — hát jól esik magának, Irénkém, ha én jól érzem magam itt önöknél? Ha én jól érzem magam itt magánál?

Az a felragyogás az Irénke szemében már több volt, mint válasz... vallomás volt.

A plébános, ki eddig a pipája meggyújtásával vesződött, — igen hosszú volt a pipaszár, hát csak rátette az égő gyújtót a dohánnyra és fel- és alámozgatta a pipát és szipákkolt, — nos, a plébános, mikor végtére bodoran fújhatta a füstöt, Urányi főhadnagyot kérdezte. Mégis csak különös, hogy úgy odamarad. A két órai idő is lejárt, amit engedélyezett neki az őbester úr.

— Vajjon nincs-e lent a szobájában és csomagol? Meg kellene nézni, hátha lent van?

Szöke Irén meggondolatlanul felállt, mintha le akart volna menni a kertbe, hogy megnézzé; erre barna Irén is feállt és erőlesen ránézett a szökére. Azt mondta ez a nézés:

— Botrányt akarsz, vagy elment az eszed?

— Gyere ki velem a tornádra, vagy menjünk be a szobánkba, Irénkém, — súgta oda a szöke a barnának. — Ha csak picikét is szeretsz, akkor megteszed.

Barna Irénnek megsúgta az ösztöne, hogy mi lehet e kívánság alapja. Ezért készségesen vele ment s mikor betették a szobájuk ajtaját, nagy részvétellel a karjai közé zárta.

— Tudom, hogy sírni akarsz, Irénkém; hát csak sírd ki magad a keblemen, — mondta. — Ugy-e sejtéd már, hogy vége a kis regénynek, én meg körülbelül már tudom is, hogy vége. Nincs folytatás, nincs több fejezet... vége.

— Vége, — zokogta a szöke, — vége. — Az a kijelentése ma este: az, hogy menyasszonyának nevezett, még megtévesztett egy percre, de egy percre csak. Most már tudom, hogy örökre vége. Elment s többet nem látom... vége.

— Ne sajnáld azt az embert, Irénkém, — csókoigatta a szökét a barna. — Ne sajnáld és ne is bánkódj, mert...

— Ne mondd tovább, — könyörgött a szöke. — Én tudom, hogy Urányi... én tudom, hogy Arisztid csak... itt szegyenkező zokogás nyoma el a többit... de te, édes Irénkém, azért ne bántsd.

— No, nem bántom, szöszikém, csak nyugodj meg. Sőt azzal, hogy búcsú nélkül elment, még a becsülésemet is kivívta, Irénkém. Mit is mondhatott volna búcsúzól: hogy várj rá? Hogy visszajön érted és elvesz? Ezt nem mondhatta volna ámitás és hazudozás nélkül, inkább búcsúzatlan ment el tőled és a házuktól.

— Én meg, — sírt most már csöndesebben a szöke, — én elbúcsúztam szerelmemtől már a mult héten. Hiába fogadkozott, mikor legelőször menyasszonyának nevezett, hogy szembeszáll miattam a viharral is; volt okom, hogy megrendüljön a bizalmam. A mult héten, a lugasban, ott rendült meg... s azóta élt bennem a sejtés...

(Folytatása következik.)

Kézimunka

Dr. Sándor Ernőné és Raffay Gusztávné úrasszonyok lapunk kézimunkarovatának vezetői.

Azt hisszük, az új esztendőben avval is örömet szerzünk kedves előfizetőinknek, ha tudomásukra hozzuk, hogy lapunk kézimunkarovatának vezetését dr. Sándor Ernőné és Raffay Gusztávné úrasszonyok vették át. A két úrhölgynek Budapesten, IV. kerület, Kossuth Lajos ucca 3. szám alatt kézimunkaüzlete van, hol kedves előfizetőink minden kézimunkájukhoz a szükséges anyagot a legjutányosabban beszerezhetik. Eelőfizetőink régi óhaját teljesítjük azáltal, hogy lapunk egyik legfontosabb rovatát is két ilyen kiváló szaktudású úrasszonyra bízhattuk. Kérjük előfizetőinket, látogassák ezt a kézimunkaüzletet, mert a két tulajdonosnő minden tekintetben ki fogja érdemelni a magyar úrasszonyok hölgyközönségének támogatását.

Üdv. a Szerk.

Midőn a Magyar Úrasszonyok Lapja mélyen tisztelt előfizetőinél, mint a lap kézimunkarovata vezetői, e számban leközlött kézimunkarajzokkal van szerencsénk tisztelettel bemutatkozni, szeretettel kérjük, e szerény bemutatkozásunkat úgy tekinteni méltóztassanak, hogy fokról-fokra szebb, művészebb kézimunkarajzokkal kívánjuk meglepni a kézimunka iránt érdeklődő hölgyközönséget, hogy hova-tovább jobban és jobban kiérdemeljük megelégedésüket.

Mély tisztelettel kérjük a lap igen tisztelt előfizetőit, méltóztassanak felkeresni kézimunkaüzletünkben, minden vásárlási kényszer nélkül, hogy alkalmunk legyen saját tervezési kézimunkáinkat személyesen is bemutatni, mikor is készséggel szolgálunk bármely kézimunka elkészítésére vonatkozólag felvilágosítással is.

A Magyar Úrasszonyok Lapja irányát, ízlését az általunk vezetendő kézimunkarovatban is célunk kifejezésre juttatni, amennyiben súlyt helyezünk arra, hogy a legmodernebb kézimunkatervek mellett, a külföldön is elismerésben részesült magyar motívum minden számban képviselve legyen, hogy nemzeti kézimunka-művészetünk ismertetésével is szolgáljuk a lap célját.

Midőn a mélyen tisztelt előfizetők szíves támogatását és pártfogását kérjük, megjegyezni kívánjuk, hogy áraink a legszolidabbak és hisszük, hogy nagybecsű megrendeléseiket teljes megelégedésre teljesíthetjük.

Teljes tisztelettel

Dr. Sándor Ernőné és Raffay Gusztávné,
Budapest.

Mai számunkban megjelent

1. sz. millió surt sablonja	P 1.80
Hozott anyagra rajzolva	P —.80
Ia batisztra, chiffonra rajzolva	P 2.80
Készen hímézve	P 30.—
2. számú millió surt sablonja	P 1.20
Hozott anyagra rajzolva	P —.60
Ia batisztra, chiffonra rajzolva	P 2.70
Készen hímézve, cérna-klöpli betéttel	P 26.—
3. sz. Vitrázs surt sablonja	P 1.—
Hozott anyagra rajzolva	P —.80
Cérna-grenadinra rajzolva	P 4.—
Készen hímézve	P 22.—

Üzletünkben az összes kézimunka-anyagok beszerezhetők Nevezetesen: festett gobelinképek, kerlim- és szmirna-anyagok, filé- és horgoló-minták, pamut- és cérna-anyagok. Terítők, függönyök, párnák készítését és összeállítását, a legegyszerűbbtől a legdíszesebb kivitelig, jutányosan vállaljuk.

Törekvésünk odairányul, hogy a nagyérdemű hölgyközönséget minden tekintetben és a legjutányosabb árak mellett szolgáljuk ki.

Szíves támogatásukat kérve, vagyunk

teljes tisztelettel:

Dr. Sándor Ernőné és Raffay Gusztávné,
Budapest, IV. Kossuth Lajos u. 3.

Paplant, matracot,

ruganyos ágybetétet a legjobb kivitelben és a legolcsóbban készít

GÖBBÖS GÁBOR ágyneműkészítő

BUDAPEST, I. KORONAÓR UCCA 8. SZ.
Krisztina tér mellett

Mit főzök?

Január 1. Vasárnap: Malackörömleves, tejjel, bős sertésspecsenye, sült burgonya, paprikasaláta, gyümölcskenyér, narancs. **Vacsora:** Füstölt kolbász tormával, tea, apró sütemény, gyümölcs.

Január 2. Hétfő: Húsleves, májgaluska, főtt hús, uborkamártás, makaróni körítés, burgonyaszelet. **Vacsora:** Tea, szalonna, sonka, császárhús, füstölt nyelv, vegyes befőtt.

Január 3. Kedd: Köménymagleves, tejeles borjúszelet, lencsefőzelék, gesztenye kifli. **Vacsora:** Csirkepörkölt galuskával, gyümölcs.

Január 4. Szerda: Burgonyaleves, savanyú tüdő gombóccal, csokoládé pudding vanília krémmel. **Vacsora:** Disznótörös vacsora, vegyes gyümölcs.

Január 5. Csütörtök: Májpüréleves, székelygulyás, piskótatekercs. **Vacsora:** Disznófőjsajt ecet és hagymával, gyümölcs.

Január 6. Péntek: Tejeles gerstlileves, töltött pisztráng, túróslapény. **Vacsora:** Ostsee-hering, sajtpuding, rokfort vajjal, fekete retek, vegyes gyümölcs.

Január 7. Szombat: Gulyásleves, töltött metélt, gyümölcs. **Vacsora:** Kirántott borjúszelet, burgonyapüré, uborka, paprika, gyümölcs.

Január 8. Vasárnap: Kacsaaprólékkeves, sült kacsza, kifliburgonya sütvé, párolt káposzta, dobostorta, alma. **Vacsora:** Fácánsült, vegyeskompót, sajt, narancs.

Január 9. Hétfő: Zöldségleves, babfőzelék füstölt oldalassal, almáspité. **Vacsora:** Hirtelensült rostélyos, szalmaszál burgonya-körítés, cékla, narancs.

Január 10. Kedd: Áttört borsóleves, sült borsóakkal, sült nyúlgerinc, savanyú burgonya, hajtogatott kifli. **Vacsora:** Libamáj aszpikban tatármártással, füstölt karaj tormával, gyümölcs.

Egyszerű étlap

Január 1. Vasárnap: Malackörömleves, tejjel, bős sertésspecsenye, sült burgonya, paprikasaláta, gesztenye kifli. **Vacsora:** Füstölt kolbász tormával, alma.

Január 2. Hétfő: Húsleves, májgaluska, főtt hús, uborkamártás, makaróni körítés. **Vacsora:** Tea, szalonna, piritós, alma.

Január 3. Kedd: Köménymagleves, savanyútüdő gombóccal, alma. **Vacsora:** Vajaskenyér, parizer, alma.

Január 4. Szerda: Burgonyaleves, töltött metélt. **Vacsora:** Héjába sült burgonya vajjal, alma.

Január 5. Csütörtök: Májpüréleves, székelygulyás. **Vacsora:** Disznófőjsajt ecet és hagymával.

Január 6. Péntek: Tejeles gerstlileves, túrósgombóc. **Vacsora:** Kávé, vajaskenyér.

Január 7. Szombat: Pöréleves, marhagulyás burgonyával. **Vacsora:** Kocsonya, alma.

Január 8. Vasárnap: Kacsaaprólékkeves, sült kacsza, burgonyakörítés és párolt káposzta, almáspité. **Vacsora:** Hideg hús, vegyes kompót, délről sütemény.

Január 9. Hétfő: Zöldségleves, babfőzelék füstölt oldalassal, alma. **Vacsora:** Virsli tormával.

Január 10. Kedd: Áttört borsóleves piritott zsemlyekockákkal, nyúlgerinc sütvé, burgonyafőzelék. **Vacsora:** Sült libamáj hidegen, uborka, alma.

Háztartás

Pacalleves.

A marhapacalt megfőzzük puhára, majd leszűrjük és hideg vízbe tesszük. Azután vékony metéltre felvágjuk. Zsemlyemorzsból szép sárga rántást készítettünk és tesszünk bele finomra vágott petrezselyem zöldet, főeresztjük



húslével és a felszeletelt pacalt beletesszük és egy jó félórát főzzük, természetesen izlés szerint, a levest megsózzuk.

Tojás-kroket (Előétel). Négy tojást borssal, sóval, szerecsendióval jól felferünk. Adunk hozzá négy kanál friss tejjelt és habverővel jól felferjük. Apró formákba öntjük és egy nagyobb, meleg vízzel ellátott edénybe tesszük és megvárjuk, amíg megsűrűsödik. Azután kivesszük és jégre tesszük. Ha megfagyott, összevágjuk, egy finom szósszal elkeverjük és még két tojássárgáját adunk bele. Ismét jégre tesszük, megfagyasztjuk. Ha teljesen kemény, pogácsa formára szaggassuk ki, forgassuk meg finom prézliben, csinos alakokat formáljunk belőle, azután ismét felvert tojásba mártsuk, újból prézlibe és dobjuk forró zsírba, ahol pirosra sül. Ha kiszedjük, a zsírt jól csepegtessük le róla. Feldíszítve tálaljuk, különösen zöld díszített adunk köré.

Gyenge malac, hidegen. A szépen megtisztított malacot felbontjuk, lábait levágjuk, amelyeket a szíve, mája és tüdőjével együtt tetszés szerint el lehet készíteni. A malacot ekkor annyira felvágjuk, hogy szét teríthessük, hegyes kés segítségével a csontokat kiszedjük, és az egésztest hosszában szorosan összegöngyöljük, hengeralakúra és spárgával kötözzük össze egész végig. Ekkor erős sós, ecetes páclében tegyük főni és addig főzzük, amíg puha lesz, amit hosszú villa beleszúrásával megtudhatunk. Ha megfőtt, a tűzről levesszük és még egy kis ideig hagyjuk a páclében hűlni. Majd kivesszük, s ha teljesen kihűlt a spárgát levesszük, éles késsel szép vékony szeletekre vágjuk és izlésesen tálra rakjuk. Díszíthetjük aszpikkal vagy majonézzel, adhatunk hozzá hideg mártást vagy ecetes hagymát.

Kappan pecsenye. A kappant megtisztítás után besózzuk és ezalatt a következő töltelékét készítsük el: Három deka megmosott rizst egy lábasban öntsünk le fél liter húslével, 8 deka olvasztott vajjal és pároljuk

„OCCULTA“

az új francia gyár mányú görcsér és lábformáló, teljesen gumi nélküli harisnya. Nyúlékony, labához simuló, levegős, a láb nem izzad benne és a legfontosabb selyemharisnya alatt sem látható. Kapható minden szaküzletben, gyógyszerárban, valamint a főlerakat és vezérképviseletnél:



Elpusztíthatatlan

GLÓRIA KÖTSZERGYÁR R. T.

BUDAPEST, VI., HAJÓS UCCA 15

Az „OCCULTA“ harisnya elavultá teszi az eddig használt úgynevezett gumiharisnyát. Elegáns, higiénikus, levegős, tartós, stoppolható is. — Kérjen ismertetőt!

Lapunk 1927. évi bekötési táblája
ára postán, bérmentve szállítva

2 — P

Tisztelettel

a KIADÓHIVATAL

puhára. Párolás közben adjunk hozzá pár darab összevágott csiperkegombát, a kappan máját, s ha mind megpárolódott, ezzel a péppel töltjük ki a kappan belsejét, aztán kössük össze, borítsuk be szalonnaszalagokkal és porhanyóra süssük meg.

Nyúlpástétom. A nyúl elejét és aprólékját, kivéve a máját, páclében puhára főzzük. A húst a csontokról leszedjük és megdaráljuk. Adunk közé apróra vágott füstölt szalonnát, 2 egész nyers tojást, sót, borsot, szegfűborsot törve és az egészet pástétom formába öntjük, gőzben kifőzzük.

Sajtos rizs (körítés). Nagyon izletes a rizsnek következő elkészítése: Tizenöt deka rizst megmosunk és beletesszük 8 deka felolvasztott vajba és kis ideig pároljuk, és csak azután öntjük fel húslevessel. Adunk bele egy kis darab szerecsendióvirágot, egy kevés sáfránt és két tisztított finomra vágott szardellát teszünk közé. Lassan pároljuk, míg a rizs egészen megpuhul és a szemek külön válnak egymástól és ekkor három evőkanál reszelt pármezásajtot adunk bele és jól összekeverjük.

Töltött zsemlyék. Körülbelül 6 zsemlyének a hegyét levágjuk, belét kivesszük, 26 deka vajat habosra keverünk, 12 deka sovány sonkát, 12 deka nyelvet, 15 deka szalámit, 5 szardellát, 3 keményre főtt tojást, mindent hús-vágón megdarálva, hozzáadunk 2 deka kaviárt és 8 deka reszelt ementháli sajtot és a vajjal jól összekeverjük. A zsemlyéket jól megtöltjük a keverékkel, levágott hegyét ráteszük és hideg helyre tesszük. Használhatók éles késsel szeletekre vágjuk és tálcán szépen elrendezve feladjuk.

Krémek. Mandulából, vaniliával vagy csokoládéval készíthetjük. Egy félliter tejet felforraltunk, jól megcukorozzuk és főzzük bele hat evőkanál reszelt csokoládét és 3 deka fehér zselatint. E keveréket tegyük hűlni. Félliter tejsűrüből verjünk kemény habot és elegyítsük össze a hideg csokoládés folyadékkal, tegyük díszes kiborítható formába, és tegyék hideg helyre vagy jégre. A forma alját tálalás előtt mártsuk meg forró vízben és a krémet egy magas lábon álló tálra kiborítjuk és cukros befőttel köríthetjük. Éppen így kell készíteni a vanília-krémet is, csak hogy csokoládé helyett tojássárgáját keverjük a tejbe. Hasonló a mandulakrém készítése módja is, de a tojás helyett törött mandulát kell a tejbe befőzni.



Receptek

Tojásnélküli kis kiflik. Félliter lisztet dörzsöljünk össze 6 deka vajjal vagy zsírral. Aztán egy csipet sóval. 2 deka kevés cukros tejben megkelesztett élesztővel és kevés langyos meleg tejjel gyúrjuk össze jó kemény rétestésztának. Dolgozzuk ki jól és letakarva negyedórai pihentetés után nyújtjuk ki egy abrosszal leterített asztalon, mint a rétest szokás. Széleit szedjük le és vágjuk fel tenyérnyi széles és arasznyi hosszú darabokra. Olvasztott zsírral, tollal megkenve, töltjük meg sorban mindegyiket és sodorjuk össze kis hengernek. Kissé meghajlítva kiflialakra, rakjuk tepsibe és egy órai keletés után tojással megkenve, cukros mandulával meghintve, süssük meg. Tölteni lehet tetszés szerinti lekvárral, dióval, mandulával, mákkal vagy gesztenyével is. Dr. Keresztessy Endréné, Budapest.

Diós fánk. Egy tojással félkiló finom lisztből rétestésztát gyúrunk, jól kidolgozzuk, fehér abrosszon kihúzzuk, a széleit leszedjük, langyos vajjal meglocsoljuk és egymásra hajtjuk. Az egészet megtöltjük darált, forró vajban megforgatott dióval és az egészet feltekerjük egybe, azután derelyemetszővel ujjnyi vastagságú darabokat vágunk belőle, forró zsírban pirosra sütjük és forrón meghintjük vaniliás cukorral. Bodnár Józsefné. Kaposvár.

Tepertős vakarcs. Ha kenyéret nem sütünk is a háznál, azért tepertős vakarcsot készíthetünk külön célra gyúrt kenyértésztából. Egy kiló lisztet két deka élesztővel és annyi meleg sósvízzel, hogy kissé keményecske tészta legyen belőle, gyúrjuk jól össze és pedig tálban, mert csak tálban lehet jól eldolgozni. A tésztát félórai folytonos dagasztás után tálból együtt tegyük jó meleg helyre. Mikor a tészta a tálból kezd kidagadni, vegyük el a melegről és borítsuk ki a deszkára. Ekkor egy félkilónyi friss tepertőt vagdaljunk meg jól és a tepertőt gyúrjuk össze a tésztával, úgyhogy a tepertő a tésztával elvegyüljön. A tésztát ezután nyújtófával nyújtjuk ki, de csak annyira, hogy három ujjnyi vastag legyen. A kinyújtott tésztát hajtjuk össze, hogy félhold alakú legyen és az ívezett formájú oldalán levő szélét vágjuk be itt-ott késsel, félujjnyi hossz-



A háztartás díszje a valódi alpaccaezüsthényű evőeszköz

!!! Fémjelző bélyeggel ellátva !!!
!!! Minden darabért jótállunk !!!

	pengő
6 evőkés	15—
6 „ villa	8 40
6 „ kanál	8 40
6 kávékanál	4 40
6 mocca „	3 70
1 levesmerő	6 30
1 komplett, elegáns, 6 személyes kassza, 47 darabból	112—
6 csemegekés	12 50
6 „ villa	7 50
6 „ kanál	7 50
1 tejmerő	3 70
1 tortalapát	4—
1 pecsenyevilla	4—

Teljesen pótolja az ezüsthé. Megrendelhető: postán, utánvétellel. A meg nem felelőért a pénzt visszaküldjük. **Becsület és pontos kiszolgálásért 64 év óta fennálló üzletünk és számos köszönőlevél szavatol!** - Nagy képes árlapunkat kívánatra ingyen megküldjük

MAROSI JÓZSEF ÉS FIA
GYÁRI LERAKATA, ESZTERGOM

szúságban. Nem kell bekenni, csak úgy hagyjuk. Száraz tepsire tesszük sülni. Csendes tűzön kell sütni, mert különben a vastag tészta belül könnyen sületlen marad. Ennek, hogy jó legyen, legalább egy órai sülés kell. A tepertős vakarcs forrón igen jó étel. Gönczy Gézané, Székesfehérvár.

Mandulás rántott szeletek. Három darab zsemlyét vágjunk fel vékony szeletekre, aztán két tojás sárgájával elkavart tejbem áztassuk meg. Ekkor három tojásfehérjét verjük fel habnak és adjunk hozzá 3 evőkanál porcukrot, 12 deka hámozott darált mandulát, 3 evőkanál zsemlyemorzsát és ha összekavartuk, e keverékbe forgassuk meg a megáztatott zsemlyeszeleteket, de nem szabad túlságosan eláztatni és tepsiben, forró zsírban süssük meg szép pirosra, forrón tálaljuk, cukorport és bármilyen lekvárt adva mellé. Almássy Gáborné, Szeged.

Ánizskenyér (alacsony). Tíz deka cukrot, 2 egész tojást és 3 tojássárgáját üstben összekeverünk és ezen keveréket a tűzön addig habarjuk, míg langyossá vált, ezután a tűzről eltávolítván, tovább habarjuk, míg egészen kihült, most kevés tisztított ánizst és 17 deka lisztet főzőkanállal belekeverünk. Ezen tömegből két hoszszúkalas kalácsot alakítunk, vajjal bekenet és liszttel behintett pléhre helyezük, tojássárgájával kétszer megkenjük és végre közép fokú melegnél megsütjük. Ha kihültek, vékony szeletekre vágjuk. Dr. Szentpétery Andorné, Kispest.

Égetett mandulaszeletek. Porhanyós tésztát készítünk. 14 deka friss kemény vaját deszkán kis darabokra összevagdalkunk, 21 deka liszttel, 8 és fél deka cukorral, egy egész tojással, egy tojássárgájával és kevés citromszaggal deszkán nyujtófa segítségével összegyúrjuk. Ezen tészta legnagyobb részét egy ív papíron hosszúra kinyújtjuk 4 ujjnyi szélességben, keshátnyi vastagságban, egy tiszta pléhre tesszük és a tészta megmaradt részét ujjnyi vastagságra gömbölyűre sodorjuk és a pléh oldalain a tészta alá helyezzük, de előbb az alapot tojással be kell kenni. Ha a tészta félig megsült, 10 deka cukrot, 7 deka barna megtört mandulát és fél megreszelt csokoládétáblát összekeverünk, ezt két tojásból készített habbal egybekeverve, a tömeget a tűzön addig keverjük, míg jól fel nem forrt. Erre e tömeget rögtön a porhanyós tészta alá öntjük, késsel megsimítjuk és lassan, világosbarnára megsütjük. Mihelyt a süteményt a sütőből kivesszük, azonnal fel kell szeletelni. Bartók Gabriella, Szentes.

Narancskrém-torta. Öt vagy hat szép naracsozt meghámozunk, a fehér héjszalaktól megtisztítjuk, darabokra szedjük szét. Ezeket pálcikákra felszúrjuk és 56 deka, caramelpróbaig megfőzött cukorba mártjuk és azokat még forró állapotban koszorú formán egy olajjal vagy vajjal jól kikent tortaformába akként rakjuk be, hogy annak közepe üresen maradjon. (A narancsszeletek úgy rakandók a tortaformába, hogy a narancs vastagabb, vagyis félgömbölyű része kívülről essék.) Ezen narancsszeletek felső részére még egy-egy szintén caramelcukorba mártott meggyet is ráteszünk. Most ezen tortaalakot igen óvatosan azon tálatálra tesszük, melyen az asztalra akarjuk adni, azután a torta-broncsot szintén igen óvatosan eltávolítjuk, hogy a narancskák szét ne düljenek és félretesszük. Most a következő módon krémet készítünk: Egy edényben 12 tojássárgáját, 7 deka lisztet, 21 deka törött cukrot és cukron bedörzsölt s erről késsel levakart narancshéj reszeléket habverővel jól összekeverünk. Mindjárt ezután még két deci igen jó fehér bort öntünk bele, a tűzre tesszük és ott addig kavargatjuk a habverővel, míg az elegendő sűrű nem lett. Ekkor a tűzről eltávolítjuk, ki hagyjuk hűlni és ha tökéletesen hideg, akkor a torta, vagyis a narancsból képezett koszorúba beleöntjük, szép egyenletesen elsimítjuk és az asztalra hidegen feladjuk. Ebergényi Mihályné, Szombathely.

Tanácsot kérnek

B. U. É. K.

Tisztelettel értesítjük mélyen tisztelt előfizetőinket, hogy lapunk 1927. évfolyama részére a bekötési táblát elkészítettük. A bekötési tábla, melynek kivitele finomságban méltó lapunkhoz, 2 pengő előleges beküldése ellenében, teljesen portómentesen kiadóhivatalunktól megrendelhető. Teljes tisztelettel a Kiadóhivatal.

Mindazon mélyen tisztelt előfizetőink lapjához, kiknek előfizetése már régebben és most lejárt, csekklapukat mellékelünk és tisztelettel kérjük, kegyeskedjenek előfizetéseiket megújítani. Teljes tisztelettel a Kiadóhivatal.

Virágkedvelő előfizetőársnőim között talán akad olyan, aki megismertette engem az asparagus (spárga) növény gondozási módjával. Gyönyörű lombos növényem sárgulni kezdett, dús levélkéit lassan elhullajtotta és végül a levéltelen virágszál elsárgult, melyet azután le kellett vágnom. Félek, hogy a megmaradt csonka növény is elpusztul majd. Ha akad olyan virágápoláshoz értő hölgy olvasótársnőim között, aki hasonló helyzetben volt, kérem, segítsen nekem kedves virágomnak megmenteni. Segítségüket előre is köszöni „Máriairén“.

Kérem olvasótársnőim szíves tanácsát az alábbiakban: Baumbach gyártmányú hosszú zongorámat rövidre óhajtom vágatni. Vajjon jó lesz-e azután a zongora, érdemes-e az átalakítással felmerülő tekintélyes összeget ráköltetni. Mely zongoragyártat ajánlhatják az átalakítással járó munkálatoknak garancia melletti elkészítésére? Szíves tanácsukért előre is köszönetemet fejezem ki. Lengyel Gyuláné, Mikóháza, Zemlén m.

Kedves olvasótársnőim szíves tanácsát kérem, hogy lehet-e nagyobb gyermeknek, már 5 éves, elálló füleit szépen helyrehozni és hogyan? Előre is hálás köszönettel P. Gyuláné, Budapest.

Kedves olvasónőim tanácsát kérem, miként lehetne használhatatlan kútvizet ivásra és mosásra használhatóvá tenni. Szíves tanácsukat hálás köszönettel várja „Szolnoki előfizető“.

Szegeden lakó olvasótársnőim közül úricsaláddal óhajtának megismerkedni, akik társaságba és színházba járnak és gardírozhatnák szép, elegáns, intelligens fiatal lányomat. Szeged környékén lakunk, de a városban nincs ismerősünk. A kedves szívességet természetesen sok mindennel készséggel honorálnánk. Szíves válaszukat „Úricsalád“ jelígre a kiadóhivatalba kérem.

PURGO AZ IDEÁLIS HASHAJTÓ

Mme ELEK
ajánlja kalapkülönlegességeit
E lapra hivatkozók áringedményben részesülnek
BUDAPEST, IV. PÁRISI UCCA 1. SZÁM

Üzenetek

„Kiváncsi asszonyka, Pápa.“ Nagyságos asszony „direkt“ hozzám intézett levelében azon óhajának adott kifejezést, hogy tölem szeretné hallani, mi a véleményem a „szerelem, házasság és az agglegénységről“. Mindenesetre érdekes kérdések, mert még ma sem mentek ki a divatból. Mielőtt azonban rászánnám magam, hogy ezen életbevágó kérdésekről gondolkozzam, megállapíthatom, hogy olyan huncut asszony agyában születtem meg, akinek ezen kívül semmi más gondja nincs, különben más problémákkal foglalkozna... De térjünk rá a tárgyra.

1. „Szerelem“. Méltóztassék megengedni, hogy e kérdésről ne nyilatkozzam. Mintha hallanám csodáikozó miértjét, amit mégse lehet hallgatással elintézni. Tehát őszinte leszek. Hajamat már megcsípte a dér, szemem tüze mind halványabban pillákol, amiből be fogja látni, hogy ezek után kérdésére ellenkérdéshez folyamodom: „Mit keres a csizma a spájbzan?“

2. „Házasság“. Ne haragudjon, de ezt a kérdést is a humoros oldaláról fogom fel. Kérem, e komolytalan viccet, ne méltóztassék komolyan venni. Tehát az én véleményem szerint — nehogy a feleségemnek elárulja — a legtöbb házasság csak az első húsz esztendőben kellemetlen, azután, megszokja az ember.

3. „Agglegénység“. A második kérdésre adott válaszom erre is megfelel. De hogy lássa, a kérdések előtt nem térek ki, és nehogy uracsájának azt mondhasa, hogy, na, a szerkesztőt sarokba szorítottam, mind a három kérdésre magam helyett sokkal komolyabb gondolkodók idézeteivel felelek meg:

1. „Szerelem“. Lemondani mindenről, kiszakítani szívedből emlékeidet, odavetni szívet, dicsőséget, a világot — egy asszonyért. Egy asszonyért minden reményeidet s érezni, hogy az asszony való. Érezni e világ közepette, hol mindenki szenved, hogy boldog vagy; ismerni a csalfa emberek között egy szívet, mely hű fog maradni, tudni egy nyugpontot, melyen fáradva megpihenhetsz, ajkakat, melyek csak neked nyílnak, egy lényt, melynek istene vagy, mert boldogítád; egy világot, elkülönözve attól, melyben mások élnek, világot, melyben más életet élés, más örömeiket éldelsz, más reményekben gyönyörködöl s melyet karjaiddal átkulcsolhatsz, mert kedvesebben áll előtted: az a szerelem.“

2. „Házasság“. „Ha a házasok egyszer oda jutottak, hogy hibáikat kölcsönösen méregetik, hogy egymástól távozva csak azt keresik, kinek van igazsága: jobb, ha mindjárt válópert kezdenek, mert a szerelemnek vége. A házáséletben egy kis veszekedés is többet ér, mintha minden fél érzéseit és gondolatjait magába zárja. Ha egyetértést akarunk, az az első feltétel: hogy értsük meg egymást; s ehez szükséges, hogy szóljunk.“

3. „Agglegénység“. „A rideg nótlenség mindig árva, mindig szegény; száraz fa a kies mezőn, mindig komor és tövises. Mint a havas kopár csúcsa, tündököljön bár magasan, élet nem tenyészik körülé. Zúgó felhő eső nélkül; bolygó árnyék, mely mindenre homályt vet“. Szív. üdv. a Szerk.

„A. Marietta.“ Ha fogai épségét hosszú időkre biztosítani akarja, úgy ajánlhatjuk, hogy étkezés után nyers gyümölcsöt, különösen almát fogyasszon. A gyümölcs kemény húsa a rágás következtében nemcsak tisztítja a fogakat, de a gyümölcsben levő sav behatol a fogak üregeibe és az ott elszaporodó rothadást előidéző gombákat elpusztítja. Megmenti a fogakat a keletkező fogkötől is, mert azt feloldja. A nyers gyümölcs fogyasztás a benne levő gyümölcsössé következtében, különösen fejlődő gyerekeknél igen jó hatással van a fogak erősödésére is. Tehát a fogakra való tekintettel is igen egészséges úgy felnőtteknek, mint gyerekeknek lefekvés előtt almát fogyasztani. Szív. üdv. a Szerk.

„Háziaszony, Pécs.“ Az alumíniumedények tisztításához nem szabad szódás vizet használni, hanem a vízbe egy kevés ecetet kell önteni, hogy szép fényét hosszú ideig megtartsa. Szív. üdv. a Szerk.

„Egy beteges fiatalasszony“-nak. Nagy részvétellel olvastam sorait, átérzem helyzetét. A férjem 3 évig járt az orvosokat, tanárokat, mindenik más és más bajt állapított meg. Rengeteg költség megvolt, de javulás nem, sőt rosszabbodás állott be. Már a vakbelét is megoperálták, de azután sem érezte jól magát. Az egyik orvos gyomorsüllyedést állapított meg és azt a tanácsot adta, hogy minden étel passzírozva kerüljön a gyomrába. Keveset enni, de ami sok tápértékkel bír és többször naponta, hogy ne legyen túlterhelve a gyomor soha. Étkezés után félórát vagy 1 órát vízszintes helyzetben hanyatt feküdni, hogy a gyomor, míg feldolgozza az ételt, a súlyánál fogva ne legyen függőleges helyzetben, mert az étel lehúzza. Továbbá reggel, délbén és este étkezés előtt egy deci meleg teát kell inni, ami áll ötféle keverékből, egyforma adagban keverve. Pl. kamilla, ezerjófű, fehér üröm, cicka farka, pemetefű. Amennyit öt ujjal felfogunk, félliter vízben megfőzni. Lehet egy-két napra valót egyszerre főzni. Ez nemcsak a gyomor-nak használ, de más bajoknál is nagyon jó. Ha esetleg seb volna a gyomorban, azt is meggyógyítja. A férjem 3 hónapon keresztül minden nap e teát használta éhgyomorra étkezés előtt. A gyomra most rendben van, sőt hízott 6 kg.-ot. Ő, aki eddig diétán élt, most mindent megehetik és nincs semmi baja tőle. A teát, ha eredményt lát, lehet redukálni, előbb kétszer, azután csak egyszer inni naponta, később pedig csak néha-néha. A kúra hosszú ideig tart, a tea keserű, de türelemmel elérheti a gyógyulást.

Adja Isten, hogy úgy segítsen, ahogy a mi kenyérkereső családfőnkön segített 3 évi sok szenvedés és rengeteg kiadás után. „Egy előfizető: Z. E.-né“.

Kedves Daisy! Olvastam kétségbeesett sorait, a mi lapunkban, a Magyar Uriasszonyok Lapjában és elhatároztam, hogy írok néhány sort az életről, talán sikerül lelkéből a borús gondolatokat kiűzni.

Kedves Daisy, ne higgye azt, hogy rosszul választotta meg magának az életet. Ön nem választhatott másként. Az ön egyénisége, szépsége, egész énje akkor ezt így kívánta, így diktálta, így kellett tennie! Tehát ön nem rosszul választott, ön csak meguntta ezt az életet s egy új, más életforma után vágyódik. Szóval elérkezett ahhoz a bizonyos ponthoz, — amelyhez azt hiszem minden ember elérkezik egyszer, amikor megunja azt az életet, amelyet kezdett és felkiált: „Hej, ha még egyszer születnék, de másként kezdeném!“

Látja, kedves Daisy, az örök emberi elégedetlenség!

Ha ön férjhez ment volna szegény, kenyérért küzdő szerelméhez, bizony, meguntta volna azt is! Talán még előbb! Ép olyan elviselhetetlen lenne a gondterhes élet, mint amilyen nehéznek és gyötrelmesnek látja most a pompás, csillogó életet.

Nem szabad az élettől sokat várnunk és kevesebb lesz csalódásunk. Az élet nem játékszer, az élet komoly küzdőtér, hol a legtöbb küzdelem önmagunkkal

A Magyar
Uriasszonyok Lapja
1927. évi

beköltési
táblája

ára 2— P
postaportóval
együtt

K I A D Ó H I V A T A L

Budapest, IX,
Ráday u. 31
Tel. J. 366-70

Abayné
fest, tisztít

Munkáért el-
küldünk és
hazaszállítjuk

E lap előfizetőinek kedvezmény

folyik. Ha legyőzzük magunkban az elégedetlenség rossz szellemét, már nem kell félnünk a továbbiaktól!

Valami nemesebb, lelkünkhez méltó foglalkozást kell keresni. Kell egy nemesebb célunknak lenni, egy olyan célnak, amely nemcsak hiúságunkat elégíti ki, hanem lelkünket, énlünk, egész valónkat betölti és akkor távol marad tőlünk a kétségbeesés is!

Kedves Daisy, én azt hiszem, önnek nincs gyermeke? Mert nem hiszem, hogy képes lenne ekkora kétségbeesésre egy asszony önmagáért, kinek gyereke van! Üdvözlö: „Margit”.

„143. N. T. M.“ A mandula-szappan készítésének a receptje a következő: Fél kg. keserű mandulát apránként másfél kilogram rózsavízzel rézmoszársban híg péppé törünk, ezt váznon át erősen kinyomjuk. Az így nyert tejet rézüstbe tesszük s fél kg. fehér faggyúszappant s ugyanannyi marseillei szappant adunk hozzá apróra vágva. Ezen keveréket folytonos keverés mellett addig tartjuk melegen, míg a szappan teljesen feloldódott, ezután a folyadékot váznon keresztül a megtisztított üstbe öntjük, fél kg. 6 százalékos szódalúgot adunk hozzá, s ezzel addig forraljuk, míg a keverék sűrű, zsíros szappan-péppé változott át, melyből a kivett próba vastag sugárként húzódik végig a Japáton. Most 7 deka söt adunk hozzá, melyet a tömeggel jól elkeverünk. Azután ismét felforraljuk, anélkül, hogy megkavarnók, míg a szappan elválik a lúgtól s felül úszik. Ha most a tovább folytatott főzésnél hólyagok mutatkoznak és ha a kivett próba a kihűlés után egészen megmerevedik, az üstöt elvesszük a tűztől, a szappant a lúgtól kanállal elválasztjuk, formába öntjük s darabokra vágjuk. Szív. üdvözléssel „Előfizetőtárs”.

„Egy vidéki előfizető. 148.“ Ha kedves leánya fogainak csak a felső felülete sárgult meg és nem az egész belső csont sárga, úgy a fogorvos ezen a hibán tud segíteni. Ellenben nincs mód a fogak megfehérítésére. Szív. üdv. a Szerkesztő.

„Egy aggódó vidéki anya.“ „Örök hűség“ és „Divat“ jelisével levél van a kiadóhivatalban. Kérjük címet velünk közölni és bélyeget mellékelni, hogy a levelet továbbíthassuk. Üdv. a Szerkesztő.

„Fiatal leány.“ „Egy fél éves asszonyka, de két éves előfizető“ részére küldött üzenetünk Önnek is szól. Az ajándékozásnak nem vagyunk híve, de bizonyára, mint menyasszonyt, önt is elhalmozta völegénye ajándékokkal, megragadva minden alkalmat, hogy kimutathassa hódolatát s ezeket az elfogadott ajándékokat viszonzni kívánja. A völegény társadalmi állásától és foglalkozásától függ, hogy mit vegyen neki, ha már mindenáron venni óhajt. Arany, ezüst, ceruza, toll, cigareta, pénz-tárca monogramjával ellátva stb. De ennek dacára is megmaradunk álláspontunk mellett. Üdv. a Szerk.

„Egy tudatlan kisleány.“ „Fiatal leánynak“ adott üzenetünk Önnek is szól. Egy fiatal leány fiatal emberektől virágon kívül ne fogadjon el más ajándékot. Soha sem lehet előre látni, nem merül-e fel valamilyen nézeteltérés és az elfogadott ajándékok következtében kellemetlen helyzetben érzi magát a megajándékozott. Annak pedig határozottan ellene vagyunk, hogy fiatal leányok adjanak ajándékot fiatal embereknek, sőt a jegyesség ideje alatt sem tartjuk megengedhetőnek. Szív. üdv. a Szerkesztő.

Kedves „Hivatásában bízó tanítónőjelölt“! Az vagyok, amit maga kíván a levélben. Záróban nevelkedtem és két éve kint vagyok az életben. Öszinte szeretettel kívánok erőt ehhez a végtelenül fontos elhatározásához.

hoz. Arra kérem, hogy senkitől ne kérjen és ne fogadjon el tanácsot, csak a jó Istentől és saját magától. Semmi külső körülmény miatt ne vonuljon a zárdafalai közé vissza, mert akkor nem találja meg ott, amit keres. De ha úgy érzi, hogy a jó Isten szeretete és az önfeláldozó csöndes munka egészen be tudná tölteni a lelkét és egy egész életre boldoggá tenné, — mert arról van szó — akkor maradjon ott. Ha ezt így érzi, akkor bizhat hivatásában és meg is találja a boldogságot. Rokonaink lebeszélése ne befolyásolja. Szülei ha élnének, azokért meg kellene hozni ezt az áldozatot, ha őket támogathatná, segítené vele, de rokonai nem szorulnak az ön támogatására. Tehát egyesegyedül sajátmaga dönthet ebben a fontos kérdésben és akkor sem a számító észre, hanem a szívére hallgatva. A jó Isten megmutatja az utat, melyet követnie kell és erőt is ad az elhatározásához. Én imádkozom érte, hogy így legyen. „Egy megértő lélek“.

„Egy fél éves asszonyka, de két éves előfizető“. Nagyon sajnáljuk, hogy nevét nem méltóztatott megírni, mert emiatt a kívánt felvilágosításai kellő időben nem szolgálhattunk. Az ünnepekre való tekintettel felhalmozódott munka következtében a lap nyomdai előállítását, hogy pontos időben megjelenhessünk, gyors tempóban végeztettük, ami kizárta, hogy a később érkezett kérdésekre a lap útján adhassunk választ. Ha bármikor sürgős válasza lenne szükség, méltóztatásukkal teljes címmel írni, hogy levélben válaszolhassunk. Dacára, hogy elkésve érkezik válaszunk, megnyugtadni kívánjuk, hogy kérdésének első részére „igen“-nel felelhetünk. Második és harmadik kérdésére „nem“ a válaszunk.

Sejtem, hogy a válasz elkésése miatt, a pohárüritésről lemaradtam, de bár nem az én hibámból történt így, mégis nagyon-nagyon sajnálom. Hálás szívvel viszonozom a jókívánatokat. Szív. üdv. a Szerk.

„Ujbirtokos felesége“. A gyümölcsfák ültetése mindig a talaj minőségétől függ. Ha azon a területen, melyet Nagyszágos Asszony most gyümölcsfákkal beültetni kíván és eddig még egyáltalán beültetve nem volt, méltóztatásukkal megfigyelni, hogy a környéken nagyobb mennyiségben milyen gyümölcsfák tenyésznek és hasonlóval ültesse be. Ha a föld talaja kellően vizes, szilva, alma, barack, körte féleket lehetne ültetni. A dió szárazabb talajon is jó termést hoz. Üdv. a Szerk.

„Dr. A. Istvánné“. A megfagyott almát, körtét hideg vízbe kell rakni, a víz a fagyott kiszívja belőle. Mérsékelt hőmérsékletű folyosón vagy előszobában — pincében nem lehet, mert a hideg gyümölcs a pince levegőjét lehűti és a bor megzavarosodna — egy teknőbe vizet öntünk és a gyümölcsöt belerakjuk. Ha a vízbe rakott gyümölcs felengedett, akkor leghelyesebb azt mielőbb a konyhában felhasználni, párolni, kocsonyát vagy sajtot készíteni belőle, mert a fagyott gyümölcs rövid időn belül megrothad. Üdv. a Szerk.

„Egy beteges fiatalasszony“. Talán egy kevés tanácsot én is nyújthatok, mivel 16 éve, hogy hasonló betegségben szenvedek. Amerikát megjártam, sok orvos tanácsát kikértem, egyik sem használt. Mikor visszajöttem Magyarországra, több neves orvost felkerestem. Mindent végig próbáltam, míg végre egy tanács használt. Minden étkezés után egy késhegynyi szóabicarbónát veszek be vízben s mióta azt pontosan betartom, teljesen egészséges vagyok. Zsíros, fűszeres és savanyú ételeket nem szabad enni. Naponta többször kell étkezni és egyszer sem jóllakni. Ha e kúra használ, kérem szívvel értesítését. „Egy Dunántúli előfizető“.

Az ideai újévi ajándék

ETYMON FESTŐIRÓN

lesz. Ecset és folyékony festék nélkül! festhet mindenki selymen, finom szöveten, bőrön vagy papíron! Egyszerű vasalással tartóssá válik. Mosható. — Kapható:.

Csoma József, II. Fő uca 21, Eisner Gyula, VI. Anrássy út 37, özv. Erdélyi Emilné, VI. Izabella u. 8. Henning János és Fia, VII. Rottenbiller u. 37 és Erzsébet körút 35. Kreutle Ferenc, IV. Kamermayer Károly u. 1, Kunstädter Márk, I. Budafoki út 11, Petó Manó, V. Vilmos császár út 56, Rigler József Ede rt., IV. Váci u. 33, Straub U. IV., Petőfi tér 1, Weisz Lipót, III., Tavasz u. 5.

Vezérképviselő: Edelstein Ló, Budapest, III., L. Jos u. 82. Telefon: József 622-98

„H. J.“ „Oly szép lenne az élet.“ Lapunk mult hó 20-iki számában, mint olvasni méltóztatott, „Ignotus“-nak adott válaszukban, a hasonló tárgyú közlemények leközlését ideiglenesen beszüntettük. Az előfizetés bármikor eszközölhető és negyedéves, fél éves részletekben is beküldhető. Szív. üdv. a Szerk.

Kedves előfizetőinknek hálásan köszönjük ismerőseik címének megküldését és kérjük, hogy továbbra is részesítsék lapunkat szíves támogatásukban. Mindenkor hálával adózunk ez úton is kedves, páratlan jószágukért. Kérjük, fogadják őszinte köszönetünket: Friss Tiborné, özv. Vadnay Istvánné, özv. Bontó Józsefné, Bakó Béláné, Raffay Lajosné, Horváth Ilona, Kalmár Lajosné, Molnár Ilona, Mandolík Sándorné, Demeter Lidia, Tóth Irma, Tóth Jánosné, Pásztor Józsefné, Dobrovich Rózsika, Szádeczky Jenőné, Weszely Gréte, Márton Matild, dr. Konecz Pálné, Supala Vilmosné, dr. Bartók Lajosné, dr. Jaksza Ferencné, dr. Jantsits Sándorné, Pillich Vilma, Besseneyi Szabó Zsigmondné, Kiss Józsefné, dr. Nicsovics Sándorné. Szív. üdv. a Szerk.

Milió ajándékunk vételét szívesek voltak nyugtázni: Fehér Lászlóné, Butty Gyuláné, Szűsz Irén, nagykállói Kállóy Ernőné, dr. Koch Béláné, Soós Károlyné, özv. Keller Lőrincné, Torkos Mucy, özv. Gáyer Gyuláné, Panyi Istvánné, Spira Emilné, Hézsó Istvánné, Récesey Zoltánné, Sánta Antalné.

Milió ajándékunk szétküldésével kapcsolatban kapott kedves levelek közül néhányat leközlünk:

Kedves Főszerkesztő úr! Mikulás napján, csöngött a postás és az én számomra is hozott egy csomagot. Nagyon meg voltam lepve, hogy én rám is gondolt a jó Mikulás bácsi, mint régen, gyermekkoromban. De még nagyobb volt az örömöm, mikor kibontva a csomagot, megláttam a gyönyörű szép miliót. Nem képzeltem, hogy ilyen finom anyagra, kifogástalan rajzzal kapom meg ezt a kedves ajándékot. Valami azt súgta nekem, hogy a Mikulás bácsi egy küldetést teljesített csak s nem őt illeti meg a köszönet. Kedves Főszerkesztő úr; tudja, hogy kit, úgy-e? Ezért Önnek küldöm el leghálásabb köszönetemet a szép meglepetésért. S legyen meggyőződve, hogy amint Ön gondol szeretettel kedves olvasóira és igyekszik nekik örömet szerezni, hasonlóképpen mi is azt tesszük, s kedves lapja olyan barát lett számunkra, amit amíg élünk, nem tudunk többé nélkülözni.

Még egyszer fogadja hálás köszönetemet és szíves üdvözlöt küldi Ambrózy Károlyné.

Igen tisztelt Főszerkesztő úr! Igazán kedvesen lepett meg, gyönyörű ajándékmiliójuk. Ugy az anyaga, mint az előnyomása kifogástalanul tökéletes. Fogadják érte hálás köszönetemet. Szívesen üdvözlöli s lapunknak továbbra is híve: Dr. Lestyán-Goda Györgyné.

Igen tisztelt Szerkesztő úr! A küldött miliót igen szépen köszönöm. Nagyon szép és izléses. Legnagyobb örömömmre szolgált. Csak a lap ennél kedvesebb, melyet mindig alig várom, hogy hozza a postás. Sok köszönettel és szíves üdvözlötlettel Tóbiás Gáborné.

A Rothermere-akcióra az utóbbi 10 nap alatt következő adományok érkeztek be szerkesztőségünkbe:

Komoróczy Jenőné	2
Horváth Józsefné	4
Szakál Lukácsné	5
Barcsay Piroska tanítónő	5
özv. Fejér Györgyné	4
Abaffy Auréliné, a Perth-Amboy-i magyar gyermekek részére indított A. B. C. könyvakkcióra az utóbbi 10 nap alatt következő adományok érkeztek be:	
Tóth Julia 4 könyv.	
Boros Józsefné 4 könyv.	
Tarjány Istvánné	5.—
Szakál Lukácsné	5.—
Barcsay Piroska	3.20
özv. Fejér Györgyné	4.—

Felolós szerkesztő, kiadó és tulajdonos: KERTÉSZ BÉLA
 Segéd-szerkesztő: tordai BÖJTHE ETELKA
 Kiadóhivatali igazgató: BARTHA ISTVÁN
Kéziratokat nem adunk vissza.

Előfizetőink ingyenes hirdetései



Páratlanul olcsón világmárkás zongorák, pianók, részletfizetésre. Javítás, hangolás, kölcsönzés **Ehall zongoratermeiben, Andrassy út 15.**

Páratlanul olcsó bevásárlási forrás gondonkák, hegedűk, lantok, gitárok és mandolinokban, valamint Jazz-band felszerelésekben. Kizárólag saját készítmények. Beke Péter Pál, hangszerüzeme, VIII., Dobozi u. 31.

A háztartás minden ágában nagy jártassággal bíró középkorú hölgy háztartás vezetésére, gyermekek mellé ajánlkozik. Varráshoz is ért. Címe: „Sárospatak“ jelige alatt kiadóban.

Jobb családból való egyszerű nőt keres gimnáziumi igazgató felesége, ki maga is tanítással van elfoglalva. A főzést tökéletesen értse, szorgalmas és megbízható legyen. Segítségére kisebb cseléd van a háznál. A család öt tagból áll, kisebb gyerek nincs. Ajánlatokat fizetési igény megjelölésével kér Soós Józsefné, Kisújszállás, Szolnok m.

Arva kisleányt (14—15 éves) keres fiatal úri házaspár másfél éves gyermek mellé, aki kézimunkázik és a háztartásban segít. Teljes ellátást kap és családtagnak tekintjük. Görög Sándorné, Pestszentlőrinc, Szemere-telep, Zita tér 5.

Megjelent Fazekas Ernő „Őszi kaland“ című novella kötet. Az izléses kiállítású, tartalmas könyvet lapunk olvasói a szerzőnél (Kecskemét, Mátyási u. 3.) P 2.50 kedvezményes áron rendelhetik meg.

Egy alig használt gázkályha olcsón eladó. Dr. Lutz Ferencné, X., Delej u. 15.

Férfienemű, ruha és montirozás készítésére nagy gyakorlattal bíró úrnő házakhoz napi 3 pengő díjazás ellenében ajánlkozik. Gillemont Teréz, Rákóczi út 10., IV. emelet 3.

A Magyar Uriasszonyok Lapja igen tisztelt előfizetői részére a legjutányosabb áron készítek ruhákat, kosztümöket, stb. Egyszerű ruha 10 pengő, pongyola 8 pengő, kosztüm, kabát 20 pengő, bál ruha 16 pengő. Szíves partfogást kér: Schusztér Hugóné, VI., Jókai u. 37, III. 11.

Eladó egy valódi Schunda-féle hangverseny cimbalom, fedelés, pedálos, gyönyörű mély zongora hanggal és egy gitár. Cím a kiadóhivatalban megtudható.

Hegedű oktatást vállal kezdők és haladók részére Ifj. Szódy Szilárd, VIII., Kisstáció u. 13. Telefon: József 305—23.

Külön bejárható, kétaablakos uccai szoba, fürdőszobahasználattal, esetleg zongorahasználattal, kiadó. Vállalok gyermekruha, felsőruha, férfienemű varrást, kézimunkák, függönyök készítését, párnák montirozását. VII., Bethlen u. 12, III. 23.

19 éves intelligens urileány, ki 4 polgárit és gyors-és gépírás tanfolyamot végzett, jegyzői irodában alkalmazást keres, ahol a családban rekompensáció fejében zongora órát adna, vagy leckénél felügyelne. Megkereséseket „Sürgős segítség“ jelígre kérek a kiadóhivatalba.

Egy jóforgalmú nyári vendéglő teljes berendezéssel átadó. Cím: Nagyligeti vendéglő, Balassagyarmat.

Tisztelettel kérjük igen tisztelt előfizetőinket, akik ingyenes hirdetési rovatunkat igénybe kívánják venni, szíveskedjenek válaszlevelek továbbítására portóköltségre 1 pengőt beküldeni. Teljes tisztelettel a Kiadóhivatal.

Idősebb német nevelőnőt keresek 6—8 éves kisleányaim mellé. Fizetési igényt levélben kérem közölni. Priskin Zoltánné, Mezőkovácsháza. Központi Szálló.

Nagyon lekötelezének k. olvasótársnőim, ha elajánlanák alig használt teljesen nickelezett National Cahs-Registerrünket. (Ugyanilyen, de csak festett 1180 pengő.) Ára: 600 pengő. Bővebb leírást készíttéssel ad: Patika-Karácsond, Heves m.



TELEFON: JÓZSEF 394-90 **KULTURA HANGSZER- ÉS ZONGORATEREM** BUDAPEST, IX, KÁLVIN TÉR 7
Csakis külföldi, legelsőrangú keresztfűros zongorák, pianók, továbbá gramofonok és gramofonlemez nagy raktára. Előnyös fizetési feltételek

CIPŐ KÜLÖNLEGESSÉGEK

**GULIWER
CIPŐHÁZ**

BPEST, VIII., RÁKÓCZI ÚT 1

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA



ERNYEY KÁROLYÉK GYERMEKEI

Angelo felvétele
V., Vilmos császár út 14